Politika

SAVAŞSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN

Bir Ekmek Bir Politika

22 Ekim 2015 | Yıl: 1 | Sayı: 22 | On Beş Günlük Gazete | Fiyatı: 1 TL | Yurtdışı: 1 EUR/1.5 USD

FAŞİZME GEÇİT YOK !

Ankaraaaaaa... Yine Geleceğiz !

Öyle günler vardır ki unutulmaz. 10 Ekim 2015 de takvimimizdeki unutulmayacak günler arasına katıldı. Ancak sadece unutmamak yetmiyor. Unutmamanın bir anlamı olmalı. Unutmamak bize her gün, her saat ne yapmamız gerektiğini yeniden hatırlatmalı. Ne yapmamız gerektiği konusunda biraz savsaklık etsek bizi hizaya çekmeli. Uyarmalı.

Asıl terörist kimmiş bütün dünya öğrendi. Öyle topu IŞİD'e atmakla olmuyor bu işler. Adama sorarlar IŞİD kim diye. Nereden gelmiş, nereye gidiyor ? Kim doğurdu, kim besledi, kim büyüttü ?

Yeryüzünde iki karşıt sınıf var: İşçi sınıfı ve burjuvazi. IŞİD kimden yana ? Yanıt bu kadar.

Neden bu katliam:10 Ekim Ankara katliamı işçi sınıfına karşı, ezilen emekçi halklara karşı, devrimci güçlere karşı, iradesi yok edilmeye çalışılan ve kendini ezdirmeyen Kürt halkına karşı bir saldırıdır. Türkiye işçi sınıfının devrimci güçlerinin Kürt ulusal demokratik hareketi ile yükselen dayanışmasına karşı bir saldırıdır. Yükselen devrimci muhalefeti sindirme harekatıdır.

Tayfun bu soruların yanıtını dosta düşmana duyurmak için çantasını sırtladı ve arkadaşları, yoldaşları ile Ankara yolunu tuttu. Arabayla giden arkadaşlar da vardı, ama o "hayır ben sendikaların otobüsü ile gideceğim, bir kişilik daha yer kaldı isteyen gelsin" dedi. Can yoldaşı, hayat arkadaşı Gülderen, yıllardır görmediği bir arkadaşı ile karşılaşmıştı. "Siz hasret giderin, sizi rahat bırakayım, ben de epeydir görmediğim inşaat işçisi arkadaşlara merhaba der gelirim yanınıza" dedi. Serdar, Tekin, Erol ve İsmail ile kucaklaştı. Belki lafa daldılar, belki de henüz kucaklaşıyorlardı ki bombalar patladı. Saat 10:04. Aradık telefonları açan olmadı. Saat 11:24 son SMS mesajımızı attık: "Tayfun, sinyal ver." Sinyal gelmedi.

12:00'de Tekin'den, ardından sırasıyla Erol ve İsmail'den acı haber geldi. Tayfun ve Serdar'dan haber yoktu. Bir umut… Olmadı. Saat 18:30'da Tayfun'un adı düştü listelere. Gazi Hastanesi morguna gittik. Deniz teşhis etti babasını, yoldaşını. Cumhuriyet savcısına sorduk: "Sabahtan beri arıyoruz, ne morgda ne de yaralılar arasında bulamadık, acaba sonradan kaybettiğimiz yaralılar arasında mıydı ?" dedik. "Hayır maalesef. Kemal Tayfun Benol, saat 16:00'dan sonra olay yerinden gelen 20 cenazenin içindeydi" dedi. Dile kolay 6 saat sonra lütfetmişler ve getirmişler. Öldürdüklerine de saygıları bu kadarmış...

Ama biz onlara bu saygısızlığı kesinlikle yapmayacağız. Altın varaklı bir "tahterevan" ve yeniçeri bozuntusu 16 devleti temsil eden askerlere görev verip taşıtacağız. Fazla sallamayın mideleri bulanmasın diyeceğiz. Bekle bizi Ankara... Yine geleceğiz... Hem de nasıl, bütün dünya görecek.

Belki bir 10 Ekim olur, belki de 28 Ocak'ı 29 Ocak'a bağlayan bir gece, bakarsın bambaşka bir tarih de olabilir. Bu da sürpriz olsun. Tayfun'un, Tekin'in, Serdar'ın, Erol'un, İsmail'in sürprizi...

Politika

Ankara Katliamı'nın Anlamı ve Görevlerimiz

❑ **Kemal ATAKAN**

Türkiye, frenleri patlamış bir kamyonun yokuş aşağı hızla ilerlemesine benzetiliyor kimileri tarafından. Bu doğru değil. Bir yandan Türkiye'nin köklü bir devlet geleneğinden, güçlü bir istihbarat örgütlenmesinden, NATO'nun ikinci en büyük ve modern ordusuna sahip olmasından, Polis'in son teknoloji ile donatılmış olduğundan söz edeceksin. Ülkede bir değil birden fazla sermaye kuruluş örgütlenmesi olacak. Bu sermaye uluslararası emperyalist merkezler ile iç içe olacak. Ondan sonra da gelip "bu olaylar engellenemiyor, tren raydan çıktı" diyeceksin.

Biz bu filmi 12 Eylül öncesi izlemiştik. Sonunda ne olmuştu? Hepimiz hatırlarız. Çatışmalar bir günde kesildi. Taşeron olarak kullandıkları MHP ve Ülkü Ocakları ile onların gizli ve kontrgerilla ile iç içe geçmiş örgütleri devre dışı bırakıldı. O gün onlar ne ise IŞİD veya benzeri terör örgütlenmeleri aynı işlevi yerine getiriyor. Sermaye ne yaptı 12 Eylül'de? Evren'e teşekkür etti. Bugün de bütün o general eskileri, işkenceciler, tetikçi katiller, sermaye şirketlerinin merkezlerinde zamanında verdikleri hizmetler düzeyinde çalışıyorlar. Çoğu emekli bile olmuştur. Taşeron olarak kullanılanlar ise tam içlerine sokulmadan kurdukları şirketler ile sermayeye taşeronluk veya tedarikçilik yapıyorlar. Onların diyeti de bu şekilde ödeniyor. Bazılarını ise devlet başka işlerinde kullandı, kimini daha sonra temizledi, kimilerini ise yedekte tutuyor.

Sonuçta şunu söylemek istiyoruz. Evet, görünürde Erdoğan var, Davutoğlu var, bir Saray var. Ama tüm dikkatlerimizi bu olgular ile sınırlı tutarsak, onları oraya getiren güçleri, aralarındaki tüm tartışmalara rağmen bugün hala arkalarında duran güçleri görmezden geliriz. En tehlikelisi de budur.

Bu iktidar sermayenin iktidarıdır. Bu sermaye işbirlikçidir. AKP, ABD'de kurulmuştur. Buradaki görüntüsü görev alanı icabıdır. Evet, bugün AKP'yi destekleyen ABD'deki "Cumhuriyetçi" güçler iktidarda değildir. Ama muhtemelen bu seçimlerde "Demokratları" tepeleyecekler. Erdoğan'ın Türkiye'nin iç ve dış politikasına yönelik söylemleri ile ve uygulamaları ile "Cumhuriyetçiler"inki birebir örtüşüyor. Bakın, F. Almanya Başbakanı Angela Merkel seçime 2 hafta kala nasıl imdatlarına yetişti. İmaj için gerekli katkıları yaptı. Bu olguları görmezden gelmemek lazım.

CHP'nin durumuna bakın. Herkes CHP'yi görmek istediği gibi görüyor. Ama CHP olduğu gibi davranıyor. İstemler ile gerçekler uyuşmuyor. Malatya'dan 11 CHP üyesi Ankara Katliamında can veriyor, CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu, cenazede TBMM Başkanı İsmet Yılmaz ve 2. Ordu Komutanı Orgeneral Adem Huduti ile beraber saf tutuyor. CHP de aynen AKP gibi, MHP gibi devlete sahip çıkıyor. Aralarında kuşkusuz ki farklılıklar vardır ancak bu farklılıklar sınıfsal temelli olmadıklarından dolayı niteliksel bir değişime işaret etmiyor. Yöntemsel farklılıkları içeriyor. Onun için de CHP, 1 Kasım seçimleri sonrası Erdoğan'ın etkisinin kırıldığı, Abdullah Gül'ün temsilcileri aracılığı ile etkisinin arttığı bir AKP ile koalisyon hayallerine yatırım yapıyor.

CHP'ye oy veren işçi, emekçi, yoksul milyonlar nasıl bu gerçeğin farkına varacak? AKP'ye oy veren milyonlar nasıl sınıflarının safına geçecek? Önümüzdeki temel soru budur. Ankara Katliamı haberleri yayılır yayılmaz, ölü ve yaralı sayıları duyulur duyulmaz, 29 Ekim'lerde Kadıköy'de, Şişli'de, Beşiktaş'ta, Bakırköy'de sokağa çıkıp bayrak sallayan milyonlar neden sokağa çıkmadı ?

12-13 Ekim Genel Direniş çağrısı karşısında, fabrikalar boşalmadı, dükkanlar, bankalar neden kepenk indirmedi, ulaşım neden durmadı? Biz bu soruların yanıtını veremediğimiz sürece Ankara Katliamında yitirdiğimiz arkadaşlarımızın, yoldaşlarımızın anısını mücadele içinde yaşatmaktan söz etmemeliyiz. Etsek de eksik kalır.

Ankara Katliamı sermaye sınıflarının, iktidardaki temsilcileri eliyle ve taşeronları vasıtasıyla planlayıp uyguladıkları bir katliamdır. İşçi sınıfına, emekçi halklara yöneliktir. Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile, Kürt ulusal demokratik güçlerinin gelişen ittifakını bozmaya yöneliktir. İktidar, yani sermaye güçleri Kürt halkına diz çöktüremedi. Kürt halkı her türlü mücadele biçimiyle kendisini savunuyor. Türkiye'nin diri emek, barış ve demokrasi güçleri Kürt halkı ile dayanışmasını fiilen yükseltiyor. Hem sokakta hem de parlamenter alanda HDP'nin desteklenmesi özelinde geniş bir demokratik muhalefet oluşuyor. Statükoyu bozan bu gelişme sermayenin iktidarını önlem almaya yöneltiyor. Ankara Katliamı bu önlemlerin, baskı, sindirme ve yıldırma yöntemlerinin sadece bir parçasıdır.

Uyanık olmalıyız. Uyanık olmak yetmez, üzerimize düşen görevleri geç kalınmış dahi olsa yerine getirmek durumundayız. Bir yandan HDP'ye destek verirken, diğer yandan sadece kapitalizmin demokratikleşmesinin bir çözüm olmadığını gören, devrimci, sosyalist güçlerin bir arada hareket etmelerini sağlamalıyız. Komünistler bu alanda üzerlerine düşen görevleri yerine getireceklerini ilan ettiler. Bu görev zaten komünistlerin asli görevleri arasındadır. Birleşik Haziran Hareketi'nin, HDK Güçlerinin, Halk Evleri'nin, Halk Cephesi'nin bir araya gelmesi ve sendikaların, meslek kuruluşlarının, emekçi derneklerinin aktif desteğinin sağlanması belirleyici önem arz ediyor.

Ankara'da 10 Ekim 2015 tarihinde düzenlenen ve kana bulanan **"Emek-Barış-Demokrasi Mitingi"** bu girişimin ilk dışa vuran adımıydı. Şimdi, daha güçlü mitingler, daha güçlü semt, mahalle örgütlenmeleri, daha güçlü fabrika, tersane, maden direnişleri, daha güçlü okul ve üniversite boykotları için olağanüstü bir çalışma sürecine girilmelidir.

Ankara Katliamında can veren ve yaralanan arkadaşlarımızın bize yükledikleri onurlu görevi yerine getirecek miyiz? Herkes bu soruyu kendine sormalıdır.

Unutulmasınlar diye

ABDULBARİ ŞENCİ
ABDULLAH EROL
ABDÜLKADİR UYAN
ADİL GÜR
AHMAD ALKHALDI
AHMET KATURLU
ALİ DENİZ UZATMAZ
ALİ KİTAPÇI
AYCAN KAYA
AYŞE DENİZ
AZİZE ONAT
BAŞAK SİDAR ÇEVİK
BEDRİYE BATUR
BERNA KOÇ
BİLGEN PARLAK
BİNALİ KORKMAZ
CANBERK BAKIŞ
CEMAL AVŞAR
ÇETİN KÜRKLÜ
DİCLE DELİ
DİLAN SARIKAYA
DİLAVER KARHARMAN
EBRU MAVİ
ELİF KANLIOĞLU
EMİN AYDEMİR
EMİNE ERCAN
EREN AKIN
ERHAN AVCI
EROL EKİCİ
ERCAN ADSIZ
FATMA BATUR
FATMA ESEN
FATMA KARAKURT
FEVZİ SERT
FEYYAT DENİZ
GAZİ GÜRAY
GÖKHAN AKMAN
GÖKHAN GÖKBÖNÜ
GÖKMEN DALMAÇ
GÖZDE ASLAN
GÜLBAHAR AYDENİZ
GÜLHAN ELMASCAN
GÜNAY DOĞAN
HACI KIVRAK
HAKAN DURSUN AKALIN
HASAN BAYKARA
HASAN SANCALI
İBRAHİM ATILGAN
İDİL GÜNEY
İSMAİL KIZILÇAY
KASIM OTUR
KEMAL TAYFUN BENOL
KORKMAZ TEDİK
KÜBRA MELTEM MOLLAOĞLU
LEYLA ÇİÇEK
MEHMET ALİ KILIÇ
MEHMET HAYTA
MEHMET ŞAH ESİN
MEHMET TEVFİK DALGIÇ
MERYEM BULUT
MESUT MAK
METİN KÜRKLÜ
METİN PEŞMEN
METİN TESMEN
MUHAMMET DEMİR
MUHAMMET VEYSEL ATILGAN
MUHAMMET ZAKİR KARABULUT
NECLA DURAN
NEVZAT ÖZBİLGİ
NEVZAT SAYAN
NİLGÜN ÇEVİK
NİYAZİ BÜYÜKSÜTÇÜ
NİZAMETTİN BAĞCI
NURULLAH ERDOĞAN
ONUR TAN
ORHAN IŞIKTAŞ
OSMAN ERVASA
OSMAN TURAN BOZACI
ÖZVER GÖKHAN ARPAÇAY
RAMAZAN ÇALIŞKAN
RAMAZAN TUNÇ
RESUL YANAR
RIDVAN AKGÜL
SABRİ ALMAZ
SARIGÜL TÜYLÜ
SELİM ÖRS
SERDAR BEN
SEVGİ ÖZTEKİN
SEVİM ŞİNİK
SEYHAN YAYLAGÜL
SEZEN VURMAZ
ŞEBNEM YURTMAN
ŞİRİN KILIÇALP
TEKİN ARSLAN
UMUT TAN
UYGAR COŞKUN
ÜMİT SEYLAN
VAHDETTİN ÖZGAN
VEDAT ERKAN
YILMAZ ELMASCAN
YUNUS DELİCE
YUSUF AKDAĞ
ZİYA SAYGIN

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 11 Ekim 2015 Tarihli Açıklaması

TKP MK Üyesi Kadri Erol Yoldaş (Kemal Tayfun Benol) Ankara'da Katledildi

Türkiye Komünist Partisi, Merkez Komitesi üyesi Kadri Erol yoldaşı 10 Ekim 2015 tarihinde düzenlenen Ankara Katliamında yitirdiğini kamuoyuna duyurur. Tüm yoldaşlarının, arkadaşlarının, ailesinin ve dostlarının acılarını paylaşıyoruz.

Kadri Erol yoldaş 24 Eylül 1960 tarihinde Eskişehir'de doğdu. Öğretmen bir babanın, memur ailesi çocuğu olarak büyümüştür. 1977 senesinde Şişli Lisesinde öğrenciyken İlerici Gençler Derneği - İGD ile tanışmış, İGD Şişli Şube Ortaöğrenim Bürosunda çalışmaya başlamıştır. Bölgesinde İlerici Liseliler Derneği - İLD'nin kuruluş çalışmalarına katılmış, 1978 yılında Fenerbahçe Lisesine geçişi ile birlikte çalışmalarını İLD Kadıköy Şubesinde sürdürmüştür. Kadri yoldaş partimiz ile 1979 yılında tanışmış, kendisiyle ATILIM ilişkisi kurulmuş, aktif bir sempatizan olarak çalışmalara katılmış, 28-29 Ocak 1980 ONBEŞLERİ ANMA etkinlikleri amacıyla yapılan merkezi bir parti eyleminde aktif görev üstlenmiştir. Kadıköy-Karaköy Şehir Hatları Vapuru, Karaköy iskelesine yanaşırken vapurun üst teras güvertesinden Galata Köprüsünden gözükecek şekilde sarkıtılan elli metre karelik dev bir pankartın asılmasında görev almıştır. O gün bütün gece tipi kar yağması sonucu trafiği allak bullak olan İstanbul'da halkın Galata Köprüsü ve Karaköy meydanında birikmesine, pankart asılan vapurun bir buçuk saate yakın iskeleye yanaşamamasından dolayı vapur seferlerinin aksamasına ve vapur kuyruklarının oluşmasına yol açmıştır. Binlerce İstanbullu işlerine geç kalmış ve sebep olarak da ONBEŞLER eylemini göstermiştir. Biri parti üyesi beş yoldaşı ile düzenlenen bu eylemden sonra Kadri yoldaş yarı legal koşullarda gençlik çalışmalarına katılmıştır.

İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü 1988 mezunu olan Kadri yoldaş, üniversite yıllarında gençlik çalışmalarına katılmış ve illegal koşullarda öne çıkan öğrenci arkadaşları ile felsefe ve ekonomi-politik okuma grupları kurmuştur. Partimizin İlerici Gençlik Örgütü çalışmalarına da katkı sunan Kadri yoldaş, öğrenim sonrası çeşitli şirketlerde muhasebe ve finans görevlisi olarak çalışmıştır.

Kadri yoldaş 2007 senesinden itibaren eski yoldaşları ile Türkiye Komünist Partisi'nin yeniden toparlanması çalışmalarına dahil olmuş, 2008 yılında parti üyesi olmuştur. 2008 ile 2014 yılları arasında özellikle İstanbul'da yeni genç işçilerin parti politikaları doğrultusunda çalışmalara katılmasını teşvik etmiş, işçi semtlerinde ve özellikle inşaat işçileri arasında örgütlenme faaliyetlerine önderlik etmiştir. İnşaat işçilerinin "Bir İstanbul", "Zorlu",

"Torunlar" ve "Emlak Konut" direnişlerinde yer almıştır. 2012 ve 2013 1 Mayıs Mitinglerine oğulları ile birlikte DAF kortejinde katılan Kadri yoldaş, DAF gençlerinin devrimci faaliyetlerinin her zaman fiili destekçisi olmuş, onlar ile dayanışma ötesinde ilişkiler geliştirmiştir. 2014 1 Mayıs'ına İnşaat-İş pankartı altında katılmış, 2015 1 Mayıs'ında da eşi ve çocukları ile Beşiktaş kolunda yer almıştır. Kadri yoldaş, oğulları ile yoldaş, arkadaş, eşi ile yaşam yoldaşıydı, aile yaşamında da örnek bir komünistti.

Kadri Erol yoldaş, kendisine parti üyeliği önerildiğinde; "likidasyona uğrayan ve atomize olan partinin atomlarından biri de benim, bu likidasyonu aşmak için görev istiyorum, ömrüm boyunca bu günü bekledim" demişti. Bu bilinçle çalışmalara katılan, kişisel yaşamı temelinde komünist olmanın örneklerini sergileyen, Marksizm-Leninizm'e olan bilinçli ve sonsuz bağlılığı gereği büyük iş, küçük iş ayırmadan çalışmalara katılan bir yoldaşımızdı. 2014 senesinde düzenlenen Konferans niteliğinde bir parti toplantısında, belirli bir süreç için tarif edilen ve görevlendirilen Merkez Komitesi'nde görev üstlenmiş, bu görevin kendisi için yaşamda en büyük gurur kaynağı olduğunu duygulu bir şekilde ifade etmiştir. Partinin bu süreç ile ilgili kendisine verdiği görevleri en iyi bir biçimde yerine getirmek için ve özellikle parti dışına düşmüş tek tek yoldaşların partiye geri kazanılması için çalışmış, işçi sınıfı içinden ve gençler arasından parti etrafında yeni bir çevre oluşturma çalışmalarında somut başarılar elde etmiştir. Yoldaşımız aynı zamanda Halkların Demokratik Partisi - HDP Kartal İlçe Örgütü üyesi idi. Kürt ulusal sorunu konusunda partimizin ilkesel yaklaşımlarını taviz vermeden savunan ve Kürt Özgürlük Hareketi ile fiili dayanışma politikamızı pratikte uygulayan bir yoldaşımızdı. Kemalist burjuvazi tarafından katledilen partimizin kurucuları Mustafa Suphi ve 14 yoldaşımızın katli ile ilgili ayrıntıların kamuoyuna resmen açıklanmasını sağlayacak ve sorumlularından hesap soracak güce erişmemize katkıda bulunmak, onun kendi deyimiyle yaşamda önüne koyduğu en önemli amaçlarından biriydi. Kemalizmin etkisinde olan eski arkadaşları ile tartışır, bu tartışmalarının sonuçlarını genelleştirilmesi açısından bir deneyim olarak partinin ilgili kurullarına aktarırdı. Resmi tarih yazımının en büyük karşıtı idi, tarihsel olguların yeniden değerlendirilmesi ve gerçekleri herkesin öğrenmesinden yanaydı.

Politika Gazetesi sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürü olarak bilinen ve parti politikalarının kamuoyunda yaygınlaşması alanında önemli bir işlev üstlenen Kadri yoldaşın onun dışında üstlendiği hassas görevler parti ile kendisi arasında bir sır olarak kalacaktır. Kadri yoldaş üstlendiği görevler gereği onlarla yetinme duygusuna kapılmadı. Komünist kararlılığı yanında, mütevazi kişiliği ile ilişki kurduğu herkesin sevgisini kazanan Kadri yoldaş aynı zamanda bir eylem adamıydı. Ankara'ya gitmeyebilirdi. Belki de gitmemesi gerekirdi. Ancak O'na böyle bir teklif yapmak bile mümkün olamazdı. O parti bürokrasisinin en büyük düşmanıydı. O'nun için komünist olmak bir eylem adamı olmak, gençlere örnek olmaktı. Bu bilinçle gittiği Emek-Barış-Demokrasi Mitinginde katledildi. Düşman partimizi bir kez daha can evinden vurdu. O, Mustafa Suphilerin, Deniz yoldaşların ve adını sayamadığımız daha binlerce yoldaşımız ile birlikte hesabını soracağımız yoldaşlarımız kervanına katıldı. Kadri Erol yoldaşı, herkesin tanıdığı kimliği ile Kemal Tayfun Benol arkadaşı unutmayacağız, unutturmayacağız, katillerden hesap soracağız.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi
11 Ekim 2015

*(**www.türkiyekomünistpartisiorgs**itesinden alınmıştır)*

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 10 Ekim 2015 Tarihli Açıklaması

Katil İktidar!

Türkiye Komünist Partisi öncelikle 10 Ekim Ankara katliamında can veren tüm ilerici, yurtsever, demokrat, devrimci, sosyalist ve komünistlerin ailelerine, yakın akrabalarına, arkadaşlarına, yoldaşlarına ve örgütlerine baş sağlığı diler.

Yüzden fazla ölü, beşyüzden fazla yaralının olduğu bu katliam Türkiye ve Kürdistan'ın tüm barış, demokrasi, emek, özgürlük ve sosyalizm güçlerine yönelikltir.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB öncülüğünde düzenlenen **"Barış, Emek, Demokrasi"** mitingine katılanların ortak yanları barış istemeleri idi.

Faşist mafya çeteleri Rize'de AKP destekli miting düzenleyebiliyor. Olay çıkmadığı gibi polis koruyor ve konuşmacılar kan dökmekten, intikam almaktan söz ediyor.

Ankara'da bomba patlamadan önce etrafta ne bir resmi polis, ne sivil polis, ne özel harekatçı vardı, ne üst arama yapıldı ne de TOMA ve Akrep vardı. Bu katliam planlı ve programlı düzenlenmiştir. Bu mitinge bilerek katliam amacıyla izin verilmiştir. Ancak bu katliam ne Erdoğan'ı, ne meşru olmayan Başbakan Davutoğlu'nu ne de burjuvazinin iktidarını kurtaramaz.

Bu katliamın en önemli nedeni ise Türkiye İşçi Sınıfı ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin, Kürt Özgürlük Hareketi ile birlikte alanlara çıkmasıdır, ortak mücadelesini güçlendirmesidir.

DİSK, KESK, TMMOB, TTB dışında HDK/HDP, Birleşik Haziran Hareketi ve Halkevleri de bu şanlı eylemin katılımcıları idi. Bu genişlikte ortak eylem bir ilk idi.

Burjuva iktidarı işçi sınıfının ve ezilen halkların birliğinden korkuyor. KORKUNUN ECELE FAYDASI YOKTUR!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
10 Ekim 2015

*(**www.türkiyekomünistpartisi.org** sitesinden alınmıştır)*

Şehnaz Kaya HDP Adayı Olduğu İçin İşten Çıkarıldı

HDP Tekirdağ 2. sıra milletvekili adayı **Şehnaz Kaya**'nın Penti'deki işine siyasi nedenlerle son verildiği öne sürüldü. Sosyal medyada Penti'ye tepki çığ gibi büyüyor.

HDP Tekirdağ 2'inci sıra milletvekili adayı **Şehnaz Kaya** Twitter'da Penti'den siyasi nedenlerle çıkarıldığını açıklamasının ardından boykot çağrısında bulundu. **Kaya**'nın çağrısına özellikle kadın kullanıcılardan büyük destek geliyor. Twitter'da tepkiler **#PentiyiBoykotEdiyoruz** adlı hashtag altında buluşuyor.

Şehnaz Kaya işten çıkarılmasına yolaçan süreci ise şöyle anlattı: *"6-7-8 Eylül günlerinde Türkiye çapında yaşanan olaylar Tekirdağ'a da sıçramıştı. Ne yazık ki o günlerde Çorlu'da ve Çerkezköy'de bulunan HDP ilçe binalarımıza saldırı gerçekleşti. O süreçte ben de HDP'nin Tekirdağ İl Eşbaşkanı'ydım ve halkı sakinleştirmeye çalışıyorduk. O sırada ben saldırılarla ilgili bilgi almak için polisin yanına gittim ve kendimi tanıttım. Daha sonra polislerle tartışma yaşandı aramızda ve beni gözaltına aldılar. Saat 23.30'a kadar gözaltına kaldım. Gece 24.00 ile sabah 8.00 vardiyası arasında kalite güvence elemanı olarak Penti'de çalışıyordum. İşe gireli 2 ay dolmak üzereydi. Darp edilmeme ve gözaltına alınmama rağmen vardiyama gittim. Bir iki saat sonra orada çalışan işçilerden bir tanesi sosyal medyada fotoğrafımı gördü ve vardiya amiri Hanife Yılmaz'a gösterdi. Yılmaz'ın bize karşı ötekileştirici bir tavrı vardı. O da durumu diğer işçilere anlattı ve diğer işçiler 'Burada PKK'li var, kendisi çıkmadan üretim yapmayız' dediler. Fiziki olarak bana karşı hiçbir şey yaşanmadı. Müdürler daha sonra o grupla toplantı yaptılar. İlk etapta yönetim kadrosu işle ilgili bir aksaklık olmadığı sürece herhangi bir insanı düşüncelerinden dolayı işten çıkaramayacaklarını söylediler. Ardından insan kaynakları müdürü İrfan Meriç'le görüştüm. Kendisi, 'Şehnaz Hanım, ciddi anlamda zorlanıyorum. Bir iki hafta böyle devam edelim, eğer işçileri susturamazsak tekrar konuşalım' dedi. Ben de onlara 'Trakya bölgesinde onlarca işveren HDP'lileri, Kürtler'i ve solcuları işten çıkarmak için sıra bekliyor. Siz beni bu nedenle işten çıkarırsanız bölgedeki işçiler için felaket olur. İstifa da etmeyeceğim. Yönetici konumdaki insanların rolleri önemlidir' dedim. Daha sonra bir iki hafta içinde durum normalleşti. 5 Ekim günü İrfan Meriç benimle tekrar görüşmek istedi ve 'Şehnaz Hanım, siz vekil adayı olduğunuzdan dolayı iş akdinizi sonlandırmak zorundayız. Siyasi kimliğinizden dolayı sizi burada tutamayacağız' dedi ve o gün iş akdimi sonlandırdılar."*

Rejim Partileri "Vaat" eder ama Yapmaz

❑ **Mazlum KORKMAZ**

Seçimlere çok az bir süre kala rejim partilerinin kentin sokaklarını boydan boya kaplayan bilbordlardaki "vaat"lerini görüyoruz. Öncelikle bir konuda da birleştiklerine şahit oluyoruz. AKP'nin ana sloganı *"Sen Ben Yok Türkiye Var."* CHP'ninki de *"Önce Türkiye"*. MHP'nin ana sloganı başındaki kişinin adının da "Devlet" olması hasabiyle zaten devleti önceliyor.

Bu üç partinin bol keseden vaatleri yanında işçi ve emekçileri yakından ilgilendiren asgari ücret konusunda da ne kadar cimri oldukları ortaya çıkıyor. AKP, 7 Haziran'da asgari ücretin dillendirilmesine "devlet batar" diye karşı çıkarken bu seçimde 1300 TL olarak belirledi. MHP 1400 TL ve CHP 1500 TL. Elbette her üç rejim partisi de bu miktarları "Türkiye"yi ve "ekonomisini" önceleyerek açıkladılar.

Bu bana 1950'li yıllardaki DP ile CHP'nin seçim vaatlerini hatırlattı. İşçiler yeni yeni işçi dernekleri ve sendikalar kuruyorlardı. CHP 1946 seçimlerinde işçiye sendika hakkı tanımıyordu, muhalefetteki DP işçiye sendika hakkı vereceğini programına almıştı. Sonraki seçimlerde iktidardaki parti sendika hakkını programına almazken muhalefetteki parti işçiye sendika hakkı tanıyacağını yazıyordu seçim beyannamesine. İktidar olan verdiği sözü hiçbir zaman tutmuyor, muhalefetteki de iktidara geldiğinde tutmayacağı sözleri veriyordu. Tıpkı günümüzde asgari ücret üzerine söyledikleri gibi. Onlar söz verir ama tutmazlar. Çünkü devletin ali menfaati herşeyin üzerindedir onlar için...

Gürmak'ta İşten Atmalara Karşı Direniş...

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi içerisinde faaliyet gösteren ve amortisör üretimi yapan Stal Gürmak AŞ'den sendikal örgütlenme nedeniyle 33 işçi atıldı. İşçiler fabrika önünde direnişe başladı.

Hak-İş'e bağlı Çelik-İş Sendikasının örgütlenme çalışması yürüttüğü fabrikada 90 dolayında işçinin çalıştığı belirtildi. Patron sendikal çalışma nedeniyle önce 6 sonra da 27 işçiyi işten attı.

İşten atılan işçilerden **Hasan Hezer** on yılı aşkın bir süredir çalıştığını belirterek, *"Hepimiz alın terimizle, kazandığımız ekmeği evimize götürmek için, çocuklarımız daha iyi yetişsin, karnı doysun diye çalışıyoruz. Ancak burada yaklaşık yedi aydır sürdürdüğümüz sendikalaşma çabası nedeniyle şirket yönetimi bize baskı ve tehditle yıldırmaya çalıştı. Bizler de 15 Ekim'de yaklaşık yüzde 100'lük bir katılımla iş bıraktık. Ancak şirket birçok kez arkadaşımızı işten atmakla tehdit etti. Bir kısım arkadaş işbaşı yaptı ancak bir kısım arkadaş da, 'ölmek var dönmek yok' dedik ve bu mücadeleyi sürdürme kararı aldık"* dedi.

Yapılan eyleme Çelik-İş Bölge Başkanı **Erdoğan Daloğlu** ve Hak-İş İzmir Şube Başkanı **Hamiyet Boyacı** da katıldı. **Hamiyet Boyacı** fabrika önünde yaptığı konuşmada, *"Biz işverenle dostuz, onlarla iyi bir diyalog içindeyiz. Bizim işvereni ya da fabrikayı yok etmek gibi bir amacımız yok. Sorunlarımızı masa başında çözmek isteriz"* dedi.

İşçiler sık sık, "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam", "Arkadaşım yoksa üretim de yok" sloganları attı. İşçiler her gün sabahtan gece saat 23.00'e kadar fabrika önünde bekliyor.

Basın ve yayınevi emekçileri:

Öfkeliyiz, Yastayız, İsyandayız!

10 Ekim Ankara katliamını protesto etmek için Türkiye Gazeteciler Sendikası'nın (**TGS**) Cağaloğlu'ndaki binasının önünde toplanan basın, yayınevi ve çevirmen meslek örgütlerinin üyeleri, ***"Öfkeliyiz, yastayız, isyandayız"*** dedi.

10 Ekim Ankara katliamında kaybettiklerimizi anmak için Türkiye Gazeteciler Sendikası, Yayınevi Emekçileri Kolektifi, Çevirmenler Meslek Birliği, DİSK Basın-İş'in çağrısıyla yayınevi ve basın emekçileri, TGS'nin İstanbul Cağaloğlu'ndaki binası önünde bir araya geldi. Basın açıklamasından önce hayatını kaybedenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

Basın ve yayınevi emekçileri adına ortak açıklamayı okuyan **Eren Onur**, *"DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla Ankara'da 10 Ekim günü gerçekleştirilmek istenen Barış Mitingi kana bulandı. Saldırı barışa, emeğe, insanlığa karşı yapıldı. Katliam sonucu en az 128 kardeşimizi kaybettik yüzlerce kardeşimiz ise yaralandı. Ölen ve yaralananlar arasında yayınevi ve basın emekçileri de vardı"* dedi.

Onur, açıklamanın devamın da şöyle konuştu; *"Saldırının kimlere yapıldığını gündem yapanlar özgür basın geleneğini sürdürenler ve halkın haber alma hakkını savunanlar oldu. Bunun üzerine sansür uygulamaları devreye girdi. Katliamın tanığı olan internet siteleri kapatıldı. Twitter'a belli bir süre girilemedi.yayın yasağı getirildi. Bu kanlı tablodan medet umanlar bilsin ki tüm çabalarınız boşunadır! Bu kirli politikalarınız öfkemizi arttırıyor, isyanımızı büyütüyor. Yılmadığımızı, korkmadığımızı bir kez daha ilan ediyoruz. Kardeşlik sloganlarımız silahlarınızın ve bombalarınızın sesini boğacaktır."*

Katliamda hayatını kaybeden, Politika Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü **Kemal Tayfun Benol**'u da anan **Onur,** konuşmasını şu sözlerle bitirdi: *"Saldırıda ölenlerin yakınlarına sabır diliyor, katliamın hesabını sorana dek mücadele edeceğimizi belirtiyoruz."*

DİSK, Tarih Vakfı ve Tüstav'ın 17-18 Ekim'de birlikte düzenlediği bu Konferan'la ilgili önümüzdeki sayılarda daha geniş değerlendirmeler yapabilmeyi umuyoruz.

İşçi Sınıfı ve Barış

❑ **Armağan BARIŞGÜL**

10 Ekim Cumartesi günü Ankara'da yapılması planlanan "BARIŞ ve DEMOKRASİ MİTİNGİ"ne karşı yapılan bombalı saldırıyla birlikte barışa olan ihtiyaç ve özlem çığ gibi büyüyor.

Neden barış? Çünkü barış olmadan yaşam olamaz. Yaşamın ve doğanın güvencesi barıştır. Onun için her şeyden önce barışı tehlikeye sokan, tehdit eden ve ortadan kaldıran savaşa son verilmelidir. Kimler barışı ister, onu korur ve savunur? Savaşlardan hiç bir çıkarı olmayan insanlar. Kimdir, bu insanlar? İşçi sınıfı, köylüler, ezilenler, gençler, kadınlar. Sorumuzu tersinden soracak olursak; savaşları kim, kimler, hangi sınıf çıkarır, savunur ve sürdürür? Savaşlardan çıkarı olanlar. Kimdir bu savaş tacirleri ve barış düşmanları? Tanıyalım onları; burjuvazi, burjuvazinin içinde savaştan nemalanan silah tekelleri, mafya, terörist çeteler, iktidarda bulunan ve halkın demokratik taleplerini bastıran diktatörler ve onun etrafında kenetlenmiş çeteleşmiş güçler. Bu çeteler, dün Suruç'taydılar, bugün Ankara'dalar, yarın da başka bir yerde olmaya çalışacaklardır.

Ülkemiz bir savaş kasırgasıyla karşı karşıya olduğu için barış mücadelesi gelişiyor, güçleniyor ve yeni bileşenlerini yaratıyor. Bu gelişmenin, güçlenmenin ve dinamizmin motor gücü "kim" olursa veya olduğu zaman kalıcı başarı ve kazanımlar elde edilebilir? 10 Ekim Katliamı sonrası ülke gerçeğine baktığımızda bu sorunun yanıtı ortadadır. Önce acı tabloya bakalım: Bedeni parçalanmış 100'ü aşkın insan ve yaralı, sakatlanan 500'e yakın insan, dahası travmaya uğrayan binlerce görgü tanığı ve insanlık yanlısı, barış sevdalısı milyonlar... Hiç kuşkusuz katliamda eşini, evladını, arkadaşını, dostunu ve yoldaşını kaybedenlerin acısı daha büyüktür.

Acıdır ama çıplak bir gerçektir; Sınıf mücadelesi acımasızdır. Burjuvazi egemenliğini sürdürmek için her yola başvurur, başvurmuştur. Şantaj, demagoji, katliam, bölyönet politikalarıyla işçi sınıfının ve ezilenlerin barış, demokrasi ve özgürlük taleplerini ve bu talepler için verilen mücadeleyi bastırmak, durdurmak ve yok etmek için elinden geleni yapar. Burada önemli olan "sınıf mücadelesi" gerçeğinin kavranmasıdır. Eğer en geniş emekçi halk kitleleri, barış mücadelesinde de işçi sınıfının öncü politik hareketinin yörüngesine kazanılmazsa başarı mümkün olamaz. İşçi sınıfının öncülüğünün başını çekmediği bir barış mücadelesi, bir kayan yıldız gibi parlar ve kendiliğinden sönümlenir.

Ülke tarihinin bu en büyük katliamı, ülkenin dışında, uzak bir yerde, başka bir ülkede değil; Türkiye'nin göbeğinde, merkezinde, başkentinde yapıldı. Katliama karşı Barış talepleriyle yer yerinden oynamalıdır. *"Kepenkler, açık. Bankalar çalışıyor. İşçiler, işe gidiyor. Öğretmenler, okulda. Memurlar, masa başında..."* Barış için hepimize iş düşüyor. Akan kanı durdurmak, bomba patlatanları bertaraf etmek, DAİŞ'i, itleri, çeteleri dağıtmak, ülke toprağını güvenilir ve yaşanabilir hale getirebilmek için her birimizin yapabileceği bir şeyler vardır. En büyük rolde işçi sınıfına düşüyor. İşçi sınıfı bugünkü reel zaaflarını atlatmış olsaydı katliama karşı en iyi yanıtı *"GENEL GREV-GENEL DİRENİŞ"* ile verirdi. Kim olursa olsun, hangi güç olursa olsun, hangi mücadele yöntemi olursa olsun, *"üretimden gelen güç"*ü kullanmak kadar etkili olamaz, olamıyor. Bu acı günde de işçi sınıfının üretimden gelen gücünün ne demek olduğunu, ne kadar etkili olduğunu, olabileceğini iliklerimize kadar hissediyoruz.

Şalterlerin inmesiyle üretim durur ve de hayat. Bir başka olur, üretim ilişkileri. Özel mülkiyetin özelliği sallanır. Artı-değer üretilmediği için, üretim araçlarının sahibi kapitalistlerin gözleri fal taşına döner, sarkan şiş göbekleri sancılanır, uykuları kaçar, kabus girer rüyalarına. Peki, burjuvaziyi, egemenleri, ezenleri, bir kene gibi kanımızı emenleri bu denli dehşete düşüren başka bir sınıf, grup, kesim veya kitle var mıdır, sosyal yaşamda? Burjuvazi, üretimi ellerinde bulunduran işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanmaktan korktuğu kadar başka bir şeyden ve kimseden korkmaz. Ne laftan küfürden, ne yakıp yıkmaktan, ne de toptan tüfekten.

İşçi sınıfının sosyal mücadelede rehber olması, bu güzel sınıfsallığıdır. Bir sömürü düzeni olan kapitalist ülkelerde kalıcı bir barışın yaratılması mümkün değildir. Üretim işçi sınıfının ellerindeyse, öncü de işçi sınıfıdır! İşçi sınıfımız er veya geç tarihi rolünü oynayacaktır. Güneşli bir dünyayı amaçlayan işçi sınıfının devrimci hareketinin etrafında barış mücadelesinin örülmesi, savaşların durdurulması ve savaşları yaratan nesnel koşulların ortadan kaldırılması için en doğru ve en sağlam seçenektir.

Arkadaşımız, canımız, ciğerimiz **Tayfun**'un da uğruna can verdiği "Barış" bu güzel topraklara mutlaka gelecektir; İş ile, ekmek ile, özgürlük ile, güneş ile...

Turizm Sektörü Emekçileri:
"Cennet mi, Cehennem mi?"

❑ **Metin ÜNSAY**

Malum, yaz turizm sezonu bitmek üzere. Sezon boyunca "cennetten bir köşe" gibi konuşlandırılan tatil beldelerinde çalışanlar için şartlar nasıl, neler yaşanıyor..? Bu konular pek göz önünde değil... Esas konu ise: "Tatil cennetlerinde" çalışanların dayanılmaz sömürü şartları.

Söze turizm sektörünün, Özal döneminde "En ucuz emek bizde" politikaları sonucu, o zamandan bu zamana geliştirilen bilinçli politikalar ucuz emek cennetine dönüştürüldüğünü vurgulayarak başlamak gerek. Bir asırı geçkin süre önce işçilerin, sendikacıların ölüm pahasına kazandığı haklar, şimdi göstere göstere işçilerin elinden alıyorlar. Turizm işçileri 8 saat değil günde 14 saat çalıştırılıyorlar. Ücretli hafta tatili yapamıyorlar. İşçiler patronlar tarafından gasp edilen sigorta haklarından, emeklilik haklarında ve birçok haklarıyla birlikte onurlarından feragat etmeye zorlanıyorlar

Ülkeye de İşçiye de Faydası Yok

Turizm emekçilerinin genel görüşü; *"Biz ucuz emek cenneti olmak istemiyoruz. Biz çalışan insanlar emeğimizin karşılığını almak istiyoruz. İnsanca yaşamak istiyoruz. Geleceğimize yatırım yapmak istiyoruz. Kendimizi geliştirmek istiyoruz. Ve bu arada da ülkenin turizmden ciddi girdiler sağlamasını istiyoruz"* şeklinde. *"Böyle olursa ve turizmden sağlanan gelir halkla paylaşılırsa, çalışanlarla paylaşılırsa ülkeye bir faydası var. Aksi takdirde otel sahipleri, acenta sahipleri ve büyük alışveriş merkezi sahiplerinden oluşan bir üçgen arasında turizmin girdisi paylaşılıyor. Turizm böylesine kötü bir noktada"* diyerek eklemek gerek.

Sigortasız Çalışma Devlet Politikası

Özellikle küçük işletmelerde, restoranlarda, barlarda ve benzeri cafelerde sigortalı işçi çalıştırmak hiç moda bile değil. İşverenler arasında birisi sigortalı işçi çalıştırmaya kalksa kendisini diğer işletmeler karşısında bir haksız rekabete uğramış sayar. Ya benim bütün rakiplerim sigortasız işçi çalıştırırken bir tek ben mi sigortalı işçi çalıştıracağım yanılgısına düşer. Böyle bir ortam yaratılmış durumda. Bu tabi uzun yıllardır devleti yönetenler tarafından işverenlere sanki karşılıksız hibe kredi gibi kullandırıldı.

Günlük gazetelerin turizm ilanları sayfalarında hergün boy boy resimlerini gördüğümüz ismi bilinen otellerde de durum bundan farklı değil. Genç işçilerin büyük çoğunluğu asgari ücret üzerinden ve yılda sadece 6 ay maaş ödenerek çalıştırılıyorlar. Yaz sezonu bittiğinde işçiye kapı gösteriliyor.

Stajyer Öğrenci Personel

Stajyer gençler ise okullarında daha fazla başarılı olmak için ucuz işgücü olarak otel patronlarına hizmet ederek onların kazançlarına kazanç sağlamalarına neden oluyorlar. Halbuki, birçok batılı turizm ülkesinde stajyer öğrencilerin personel içindeki oranları belirlenmiştir. Bu sayı ortalama %10'dur. Yani 10 sigortalı eleman, 1 stajyer çalıştırma hakkı sağlar. Bizde durum tam tersidir. Otel restoranlarında 10 stajyer öğrenci garsonun başına 1 tane sigortalı personel konarak emek sömürüsü azami düzeyde uygulanmaktadır.

Günde 14 Saat Çalışma Süresi

Uzun çalışma sürelerinin yanı sıra ücretli hafta sonu tatillerinin gaspı konusu kapanmayan bir yara. Şu an turizmde çalışma saatleri günde ortalama 14 saat civarında. Hafta tatilleri iptal ediliyor. Halbuki onurlu bir insanın, çağdaş bir insanın kendine ayıracağı zamanları vardır. Kendisini geliştireceği, ailesiyle geçireceği, arkadaşlarıyla geçireceği zamanları vardır. Siz ona 8 saatlik iş gününden sonra, bugün sen bir 6 saat daha çalış, demeyi emrivaki olarak söyleyemezsiniz. Türkiye'deki mevcut yasalar bile, işçiye önceden söylenmesi ve onun rızasının alınması gerektiğini söylüyor. Ama ne yazık ki sendikasız işyerlerinde mevcut iş yasaları uygulanmıyor. Yıllarca verilen mücadeleler sonucu yasalara işlenmiş kurallar ihlâl ediliyor. Çünkü sendika yoksa hak da yok. Sendika yoksa, işine gelirse çalış, işte kapı deniliyor. Hak değirmende olur deniyor.

Kaçaklar Müşteri Gibi Gösteriliyor

Turizm sektöründeki en büyük emek sömürüsüne maruz kalan diğer bir grup çalışanda kaçak işçilerdir. Sadece Antalya'da 160-170 bin kişi kaçak işçi çalışıyor. 30 bine yakın yabancı uyruklu işçi var Antalya'da. Bu işçiler otellerde koluna müşteri bantı takılarak info memuru, animatör, masör, SPA görevlisi gibi birçok görevlerde çalışma müsadesi olmadan çalıştırılıyor.

Kara Para, Doğayı Talan Etti

Bol yıldızlı otellerin doğayı katletmesi konusunu ise turizmin girdilerinin kayıtdışı olması üzerinden açıklayabiliriz. Kayıtdışı ekonomiyi besleyen faktörlerden biri girdilerin de kayıt dışı olması. Devlet bunu da aramadı yıllarca. Kara para cennetine döndürdüler Türkiye'yi. Kara para cennetinin sermaye sahipleri tabii ki, turizmde Turgut Özal döneminden başlayarak çok ciddi yatırımlar yaptılar. Hangi sektörde olursa olsun devletle bir işi varsa, kredi alacaksa *"Şuraya 5 yıldızlı bir otel yap işin görülsün, kredini al"* denildi. Böylece mantar biter gibi oteller bitti. Çevre korunmadan, turizmin altyapısı yapılmadan, arıtmalar yapılmadan, deniz ve sahiller talan edildi.

Günümüzde işçiler küresel şirketler üzerinden bir saldırıya maruz kalıyorlar. Uluslarası sermaye tekelleriyle turizmde ya da diğer sektörlerde mücadele sendikanın lokal mücadelesiyle kazanılacak bir başarı değil. Küresel saldırıya karşı küresel direnişi örgütleyemediğimiz takdirde, işçi sınıfının birliğini sağlayacak projelerle işçilerin karşısına çıkmadığımız sürece yapacağımız mücadeleler ve kazanımlar da sınırlı olacak. Burada işçi sınıfının birliği ilkesiden yola çıkmalıyız. Bunu eskisinden daha çok önemseyerek önümüze iş koymalıyız.

Gençler Ucuz Emek Gücü Olarak Görülüyor

Önemle üzerinde durulması gereken konulardan biri de, *"Turizmde yetişmiş eleman sorunu var"* diye yaygara koparan patronların sektörde 35 yaşın üzerinde elemanları çalıştırmayı tercih etmemeleri.

İşverenlere sorarsanız turizmde yetişmiş eleman sorunu var. En çok duyduğumuz laflardan biridir. Ama şuan turizmde 35 yaşın üzerindekilere iş vermiyorlar. Yani 35 yaşında, çeşitli diller bilen, Dünya mutfağını bilen, müşteriye nasıl hizmet etmesi gerektiğini bilen bir aşçı, garson kat temizlikçisi, iş bulamıyor. Yaşın ileri diyorlar. Bunun yerine genç çocuklar, stajyerler bedava iş gücü gibi turizmde istihdam ediliyor. Çünkü 35 yaşın üstünde olan insan bir hayat standartı istiyor. Artık genç çocuklar gibi turizmde çalışmayı bir macera olarak görmüyor. Bunun dışında turizm stajyerler okullarından mezun olunup da iş başı yapmaya geldiklerinde, onlara da doğru bir ücret ve çalışma ortamı verilmiyor. Turizm okullarından mezun olup da farklı alanlarda çalışan % 90 genç var. Bunun hesabını patronlara sormak lâzım.

İLO Sözleşmesi 25 Yıldır İmzalanmıyor

Türkiye'nin, ILO'nun, turizm çalışanlarının çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirilmesini öngören ve 25 yıldır Türkiye'nin imzalamadığı sözleşmenin imzalanması çok önemlidir. Turizmde şu an en az sigortalı çalışan 830 bin insan var. Sigortasızları ve kaçak işçileri de sayarsak turizmde neredeyse 2 milyon 500 bin kişi çalışıyor. Bunları aileleriyle düşündüğümüzde turizmden Türkiye'de doğrudan ya da dolaylı 10 milyona yakın insan ekmek yiyor. Böylesine bir sektörde devletin resmi bir politikası bile yok. 1991'de Uluslararası Çalışma Örgütü, 172 sayılı bir sözleşme kararı aldı. *"Turizm çalışanlarının çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirilmesi"* , sözleşmenin başlığı bu. 25 senedir Türkiye imzalamıyor. Hâlbuki Türkiye turizmi hedef seçmiş bir ülke. Ülkede en yoğun işçinin çalıştığı sektörde çalışanların çalışma ve yaşam koşullarını düzeltmeyi düşünülmüyor. Bu ülkemizin ayıbıdır. Bu gündeme getirilmeli.

Nasıl ki Turizm işverenleri, otel sahipleri, genel müdürleri, yerel, bölgesel ve ulusal çapta derneklerde örgütleniyorlarsa, turizm çalışanı işçiler de sendikalarıda muhakkak örgütlenmek zorundalar. Bu alanda, iş bulamama korkusundan, sendikalı olursam işten atılırım çekincesinden kurtulmak zorundayız. Evet, belki sendikalı olma girişimleri geliştiğinde işveren işçileri işten atacak ve çok kolay bir şekilde yeni işçiler bulacak. Ancak, konu gündemleştirilirse, işverenin işe yeni aldığı işçileri sözleşmesiz, sigortasız, güvencesiz çalıştırma olanakları kısıtlanacak. İşten atılan işçiler, turizm sezonunun en yoğun dönemlerinde, turizm bölgelerinde, otellerin önünde direniş eylemleri, gerçekleştirdiklerinde ülkenin "imajı" zedelenmemesi için işverenler geri adım atacaktır.

Bu alanda DİSK'e bağlı Devrimci Turizm-İş sendikasına önemli görevler düşüyor. Ege ve Akdeniz bölgesinde sendikanın yürüttüğü çalışmaları dikkatle ve ilgiyle izliyoruz. Fakat otellerin içinde örgütlenme ve işverenlerin tepkilerine karşı işçilere güven vererek haklarına ve mücadelelerine sahip çıkmalarını sağlamak için önümüzde daha yapacak çok çalışma var. Bu genç işçiler ile yaz sezonunda çalıştıkları otellerde ilişki kurmak ve sezon kapandıktan ve işlerine son verildikten sonra onlar ile ilişkileri sürdürmenin, onlara eğitim vermenin, onları bilinçlendirip geliştirmenin yol ve yöntemlerini bulmalıyız. Belki de bu genç işçilere kış sezonunda 6 aylık kamp hayatı yaşatıp onların sınıf bilinçli öncü işçiler haline gelmelerini sağlamalıyız. Kamp için ise DİSK'e bağlı köklü sendikaların eğitim tesislerini değerlendirmeliyiz. Kısacası görevimiz önemli ve çok. Bunu da hep birlikte başaracağımıza inanıyoruz.

Kocaer Metal Fabrikası önünde direniş

İzmir Aliağa'da üretim yapan ve Türkiye'nin en büyük 100 sanayi kuruluşu arasında yer alan Kocaer Metal Fabrikası'nda işverenin çay saatlerini kısıtlamak istemesi üzerine 2 saatlik iş bırakma eylemi yapılması sonucu fabrikada bir işçi işten çıkarıldı. Ancak işçilerin işi tamamen durdurması üzerine işten çıkarılan işçi geri alındı. Ardından bakım gerekçesiyle 3 işçi ücretli izne çıkarıldı. Fabrika yönetimi 5 Ekim'den sonra bir gerekçe sunmadan 46 işçiyi daha işten çıkardı. Fabrika yönetimi tarafından basit gerekçelerle işten atılan 46 işçi, bunun üzerine direnişe geçti. 600'den fazla işçinin çalıştığı fabrika içinde başlayan direniş, işçilerin jandarma zoruyla çıkarıldıkları fabrika önünde 16'ncı gününde devam ediyor. İşçiyi köle gibi gören zihniyete karşı ***"Artık yeter"*** diyerek, direnişe geçtiklerini kaydeden **Ziya Altunkaya**, direnişlerini sürdüreceklerini ve haksızlığa karşı geri adım atmayacaklarını ifade etti.

Serhat Sıvacı, bölgede çalışan tüm işçilerin aynı sorunlarla karşılaştığını fakat işçilerin işsiz kalmaktan korktukları için seslerini çıkaramadıklarını söyledi. Savcı, çok yoğun tempoda çalıştıklarını ve iş güvenliğinin olmadığını vurguladı.

İşçilerden **Birol Kurtoğlu**, *"Anayasal hakkımız ihlal edildi. İtiraflar ve usulsüz evraklarla işten atıldık. Ama biz bu hukuksuzluğun peşini bırakmayacağız ve hakkımızı alana kadar mücadelemize devam edeceğiz"* dedi. *(DİHA)*

İşçi önderi Joe Hill: "Yas Tutmayın örgütlenin!"

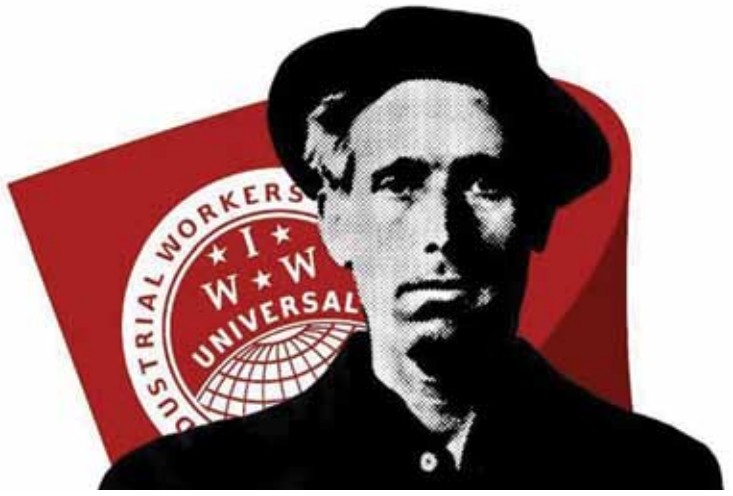

❑ **Murat KUSEYRİ** *
Stockholm

19 Kasım 1915 tarihinde Amerika'da Salt Lake City'de tutulduğu cezaevinde kurşuna dizilerek infaz edilen işçi önderi **Joe Hill**, infazdan bir kaç gün önce bir arkadaşına yazdığı mektupta ***"Yas tutmayın, örgütlenin"*** diyordu. Hayatını işçi sınıfı mücadelesine adayan **Joe Hill**'in ölümünün 100. yıl dönümü dolayısıyla bugünlerde İsveç'in bazı yerleşim birimlerinde anma etkinlikleri düzenleniyor. **Hill**'in yaşamı ve mücadelesini konu alan sergiler yapılıyor. İsveç medyasında **Hill**'i konu alan programlar ve makaleler yayımlanıyor. İsveçli ve Amerikalı bazı yazarlar, ölümünün 100. yılı dolayısıyla **Hill**'in mücadelesini yansıtan ve ABD mahkemelerinin kararını sorgulayan kitaplar yazıyorlar.

Mücadeleye Adanmış Bir Yaşam

1879 yılında İsveç'in orta kesimlerindeki Gävle ilinde bir işçi ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen **Joe Hill**, (esas ismi Joel Hägglund) 1902 yılında daha iyi bir gelecek umuduyla Amerika'ya göç etti. Amerika'ya gelişinin ilk yıllarında Chicago'da meyhanelerde temizlik yaparak geçimini sağladı, bit ve böceklerin kaynaştığı çadırlarda yaşadı.

Vahşi kapitalizmin yılda 35 bin işçinin yaşamını aldığı Amerika'da 1909'larda işçilerin üçte ikisi yoksulluk içinde yaşıyordu. **Hill**, haftanın 7 günü, günde 12 saat çalıştı ve geçici işçileri ve evsizleri örgütleyen **Dünya Sanayi İşçileri Federasyonu**'na (**IWW**) üye oldu.

1910 yılında IWW'de aktif olarak çalışmaya başlayan grevlere katılan ve *'Özgür Konuşma Kampanyaları'* örgütleyen **Hill**, aynı zamanda sendika ve işçiler için barış ve mücadele şarkıları yazmaya ve söylemeye başladı.

Cinayetle Suçladılar

1913 yılında **Hill**, maden işçilerini örgütlemek için Kaliforniya'dan Utah'a gitti ve Salt Lake City yakınlarındaki bir maden ocağında işçi olarak çalışmaya başladı. 10 Ocak 1914'de Salt Lake City'de bir soygun sırasında bir işadamı ve oğlu öldürüldü. Polis **Joe Hill**'i soygun ve cinayeti işlemekle suçladı. Suçlamaları reddeden **Hill**, soygunun yapıldığı gece bir kadınla birlikte olduğunu ancak kadının adını açıklamayacağını söyledi.

Hill, kendi masumiyetini ispat etmek zorunda olmadığını savcının onu suçlu olduğunu ispat etmesi gerektiğini savundu. Suçsuz olduğunu söyledi ve af talebinde bulunmayı reddetti. 19 Ekim 1915 tarihinde kurşuna dizilene kadar hep suçsuz olduğunu iddia etti. Cenazesi binlerce işçinin katıldığı bir törenle kendi bestelediği şarkılarının eşliğinde toprağa verildi.

Hill'in infazından sonra işçiler **IWW**'ye akın etmeye başladı ve bir yıl içinde sendikanın üye sayısı iki katına yükseldi. Amerikan işçileri grevlerde, direnişlerde ve gösterilerde **Hill**'in şarkılarını söylediler. **Woody Guthrie, Pete Seeger, Billy Bragg, Joan Baez** ve **Bob Dylan** gibi tanınmış müzisyenler **Hill**'in şarkılarından ilham aldılar. Onun yazdığı şarkıları söylediler.

* *18 Ekim 2015 / EVRENSEL*

"Vaktimiz Yok Onların Matemini Tutmaya!"

❑ **Orhan DEMİRBAĞ**

Ankara katliamı'nda birçok dostumuzu, yoldaşımızı kaybettik. Hepsi birbirinden değerli, birçoğunun belki yeri kolay kolay doldurulamaz yoldaşlarımızı bu hain saldırıda yitirdik.

Bu katliamda barış, demokrasi ve özgürlük mücadelesinin sıra neferi olan 100'den fazla insanımızı sonsuzluğa uğurladık. İnşaat-İş Sendikası da, **Tekin Arslan, Serdar Ben, Erol Ekici, İsmail Kızılçay, Kemal Tayfun Benol** ve **Gazi Giray** gibi kurucusu, yöneticisi, aktivisti 6 yoldaşını bu alçakça saldırıda yitirdi. İnşaat işçileri Sendikası Kadıköy'de açtıkları taziye çadırında yoldaşlarını bir kez daha andı.

İşçi önderi **Joe Hill,** 100 yıl önce suçsuz yere ölüm cezasına mahkum edildiği ABD'de infazdan önce bir arkadaşına yazdığı mektupta, ***"Yas tutmayın, Örgütlenin"*** derken bize de önemli bir uyarıda bulunuyordu.

Kuşkusuz İnşaat-İş Sendikası için bu kayıplar çok ağır. Ancak hemen ayağa kalkmak gerekiyor. Sınıf dostları, inşaat işçilerinin yanında vakit yitirmeden saf tutmalıdır. Onların bu ağır travmayı atlatması için ellerinden gelenin fazlasını İnşaat-İş Sendikası'na sunmalıdır.

Ama Komünist şair **Nazım**'ın dediği gibi, *"... Vaktimiz yok onların matemini tutmaya!"* Çünkü geri çekilirsek tam da sınıf düşmanımızın istediği olur. Şimdi daha fazla işyerinde örgütlenmeli düşen her yoldaşın yerini onlarcası ile doldurmalıyız.

Memurlar Sınıf Savaşımına !

❑ **Ali ÖZBEK**

İşçinin, çiftçinin, esnafın hali ortada ama memurunki de farksız değil. Bu aşamada ***Politika*** Gazetesi'ne ulaşan Yargı memuru dostumuz **Aysun A**.'nın yazdıkları dikkat çekiyor.

Memurların özellikle son 10 yılda nelere maruz kaldığını ortaya koymuş **Aysun A**.

"Merhaba, Türkiye'de sosyal ve mali hakları her geçen gün sınırlanan bir kesim 'memurlar' devletin işlerinin icrasını yürüten kesimin son 10 yılda her ay cebinden eksilen para net 790 lira... Bilhassa yargı camiasında büyük özveri ile çalışan adliye memurlarının tüm ek gelirleri alındığı gibi, sağlık, orman, tapu kurumları çalışanlarının aldığı nöbet, fazla mesai gibi ek çalışma ücretleri de ellerinden alınmış durumda. Türkiye'de yüzde 50 elektriğe, yüzde 10 ete, yüzde 20 sebze meyveye yapılan zam oranı ortada. Peki memura yüzde 3-4 zam oranını layık görmek hak mı? 2015 yılı yoksulluk sınırı 4 bin 380 TL olarak açıklandı. Şu an büyükşehirde yaşayan bir memur bin 200 lira kira verdiğinde geçinmesi imkânsız. Memur son 10 yılda tatile çıkmak şöyle dursun aç kalmadığı için seviniyor"

Bu aşamada durumun tarihsel gelişimine bakmak gerek.

Özellikle 1980 Faşist Darbesi sonrası, memurlar yaşadıkları kısa süreli ekonomik rahatlık dolayısıyla küçük burjuva tavırlar sergilemeye başladılar. Bu durum işçi sınıfı tarafından eleştiriliyor / büyük tepki topluyordu.

Ancak son 15 yılda memurların neredeyse tüm özlük hakları birer birer ellerinden alındı. Kapitalist dünyada eş zamanlı olarak yaşanan bu durumdan en çok Türkiyeli memurlar zarar gördü.

Türkiye devleti; devlet dairelerinde kadrolu memur yerine taşeron statüsünde memur çalıştırmaya başladı. Memur bu kez uzunca yıllar kendini ait gördüğü küçük burjuva sınıfından ayrı durmaya başladı.

Şimdi memurların diğer tüm emekçiler gibi işçi sınıfının savaşımından ayrı durmaması gerektiği gerçeği, net bir şekilde ortada duruyor. İşçi de, memur da, esnaf da, emekli de insan gibi yaşamak istiyor.

Ve bunun tek yolu tüm emekçilerin ortak sınıf bilincine erişerek, sermaye sınıfına karşı birlikte mücadele etmesinden geçiyor!

Psikolojik Savaş

❑ Orhan DEMİRBAĞ

Son günlerde çokça yazar HDP'ye sahip çıkıyor görünüp **Öcalan**'a ve KCK yönetimine tabiri caiz ise savaş açmış görünüyor. Bir taraftan **Selahattin Demirtaş**'a ve partisi HDP'ye övgüler dizip demokratik siyasetin "iyiliklerini" ön plana çıkarırlarken öte yandan "özyönetim" ilanlarının savaşı tırmandırdığını, bunun da PKK yönetimince kışkırtıldığını ileri sürüyorlar.

Cengiz Çandar, Amerika'da Harvard'ın Ortadoğu Çalışmaları Merkezi'nde yapılan bir seminerde katılımcıların sorularını yanıtlarken, *"HDP'nin devre dışı kalmasını hükümet kadar PKK da istedi."* demeye kadar vardırdı işi. **Çandar**, *"AKP ne kadar HDP'nin devre dışı kalmasını ve zayıflamasını istiyorsa PKK da aynısını istiyor."* derken geçtiğimiz günlerde **Mustafa Karasu**'nun HDP için söylediği iddia edilen cümlelerini referans gösteriyor.

Oysa herkes biliyor ki, HDP'nin ana gövdesini Kürt Özgürlük Hareketi oluşturuyor ve bu ikisini karşı karşıya getirme çabaları da beyhude girişimlerdir. AKP yönetim kademelerindeki kimileri; Öcalan - Kandil, Öcalan - Demirtaş nezdinde, KCK - HDP arasında derin karşıtlıklar varmış gibi psikolojik savaşın bir parçası olan argümanlara sıkça başvuruyorlar. Bu anlaşılır birşeydir de... Ama HDP'ye angaje olan, bir siyasi lider ve HDP Eş Genel Başkanı olarak **Demirtaş**'ı "sevimli" ve başarılı bulan, hatta kendisine çok yakın hisseden bir takım çevrelerin özellikle konu PKK düşmanlığına gelince AKP'li yöneticileri bile geride bırakmasına ne diyeceğiz? Asıl bu çevrelerin basıncıyla kimi HDP milletvekilleri de sanki "çözüm süreci"ni çıkmaza götüren, masayı deviren Kürt Halk Önderi Öcalan veya KCK imiş gibi yerli yersiz çıkışlarla, suçlamaya varan demeçleriyle AKP'nin değirmenine su taşıyorlar. Oysa bilinmeli ki AKP Kürt sorununun çözümü konusunda hiçbir zaman samimi ve ön açıcı olmadı. *"Gövdemi koydum, gerekirse baldıran zehiri içerim"* türünden söylemler sadece iktidarını pekiştirmek adına zaman kazanmaya yönelik hamlelerdi. O gün geldi ve takke düştü kel göründü.

Barış ve Demokrasi Mücadelesi Ayrı Yürütülemez

❑ Mazhar DENİZLİ

7 Haziran seçimlerinde çıkan sonuçları kabullenemeyen iktidar, bu tabloyu önceden kestirdiği için seçim öncesinde oluşturduğu senaryoyu adım adım yürürlüğe koymakta. Elbette kağıt üzerinde yazılan senaryolar yaşamda birebir karşılığını bulmuyor her zaman. Uluslararası dengelerdeki değişiklikler, ülkedeki mücadelenin düzeyi bu senaryonun uygulanabilirliğini doğrudan etkileyen unsurlar. 7 Haziran seçimlerinde sonucu etkileyebilecek düzeyde seçim hilelerinin, oy hırsızlığının planlandığı hep gündeme geldi. Ancak, Demokrasi Güçleri'nin bu konuda daha önce benzeri olmayan bir örgütlülük göstermesi iktidar partisinin kurgularını suya düşürmesi hepimizin hafızalarında.

Seçim sonrası işlemeye başlayan ve üretim merkezi saray olan plan başlangıçta istedikleri doğrultuda devam etmekteydi. Bir yandan Suriye sınırında hazırlıklar yapılırken diğer yandan, Meclis başkanlığı seçimleri, hükümet kuramama hamleleri hep senaryoya uygun bir biçimde işledi. Amerika ile yapılan pazarlıklarda, karşı tarafa verilen üs kullanım hakkının karşılığında koparılan Irak sınırlarındaki PKK kamplarını bombalama da yine bu senaryonun parçası olarak yürürlüğe girdi. Ülke sınırları içerisinde de, özellikle Kürdistan'da kendi halkına karşı başlatılan kirli savaş da planlar arasındaydı. Yer yer sivil faşistler sokağa çıkacak partiler, demokratik kurumlar ve hatta kişiler üzerinde şiddet denemeleri yapılacak ancak olaylar karşılıklı ve önüne geçilemez bir hal almadan birden bire kesiliverecekti.

Kürt Özgürlük Hareketinin de kendisine yönelen saldırıya karşılık vereceği ve yer yer atağa geçeceği de savaşı başlatanlar tarafından öngörülebilir bir durumdu.

Bu sürecin 1 Kasım seçimlerindeki atmosferi değiştireceğini ve bir önceki seçime göre farklı bir atmosfer oluşacağını öngörmekle birlikte, kısa sürede bu durumun pek de bekledikleri gibi olmayacağını yenilenen seçimlerde de 7 Haziran seçimlerinden çok da farklı bir sonuç çıkmayacağını farkettiler.

Bu noktadan sonra saldırı dozu daha da arttı. İktidar kendi kontrolünden çıkmaması kaydıyla savaşın dozunu ve yaygınlığını arttırmaya başladı. Bu arada IŞİD imzalı ve görünümlü saldırılar, Kürt Özgürlük Hareketine, Devrim ve Demokrasi güçlerine ülkemizde daha önce görmediğimiz bir vahşetle başladı. Suruç, Diyarbakır ve son olarak da Ankara bizleri önce çok derin bir acıya ve ardından öfkeye boğdu.

Şimdi önümüzde yoldaşlarımızı son yolculuklarına uğurlarken herbirinin mezarı başında verdiğimiz sözü nasıl tutacağımız sorusunu cevaplama görevi duruyor.

Tayfun ve Tekin yoldaşlarımızın, patlamada yaşamını yitiren 102 canımızın hatıraları bu mücadelede bizi yalnız bırakmayacaktır. Onlara barış sözümüz var, demokrasi sözümüz var. Her ikisi için mücadele etme sözümüz var.

AKP iktidarı geçmişin kanlı, kirli güçleriyle de işbirliği yaparak savaşın yönünü kardeşliğe ve demokrasi kırıntılarına yöneltmiştir.

10 Temmuz'dan bu yana ülkemiz sınırları dışında bir savaş tehlikesine karşı kurulan Barış Bloku ülke içerisindeki savaşı ve akan kanı durdurmaya çalışmakta ve bu doğrultuda büyük bedeller ödenmektedir. Son olarak Barış Bloğunun Bileşenleri olan DİSK, KESK, TMMOB ve TBB'nin, Emek-Barış-Demokrasi Mitinginde kirli bir işbirliği sergilenerek kesin sayısına hala ulaşamadığımız, yazının yazıldığı anda 102 yoldaşımızı, canımızı bizden ve mücadeleden koparmıştır.

Aslında tam da bu mitingin öncesinde uygulanan saray senaryosunu değiştirecek 2 önemli gelişme olmuştur; Rusya oldukça kararlı bir biçimde Suriyedeki iç savaş sürecinin içerisine dahil olmuş ve sonucu değiştirici hamleler yapmaya başlamıştır. İçeride ise PKK tek taraflı olarak ateşkes ilan etmiştir. Bu iki gelişme Sarayın senaryolarında da değişimi gerektirmektedir. Ancak önümüzdeki dönemin barışa ve demokrasiye gebe olmadığı açıktır. Tam da bu noktada 90'nın üzerinde siyasi yapıyla kurulan Barış Bloğuna ve Demokrasi güçlerine çok büyük iş düşmektedir. Katiller ve onun arkasında olanların cesareti, karşılarına çıkan, direnen gücün büyüklüğü oranında kırılacaktır.

Önümüzdeki dönem barış ve demokrasi mücadelesi iç içe geçmiş olarak devam edecektir. Kimilerinin iddia ettiği gibi 'demokrasi mücadelesinin barış ile yan yana anılması Barış Blokunu daraltır' yaklaşımı bu günkü mücadele momentini atlamak olacaktır.

Bizim de içerisinde yer aldığımız Barış Bloku bugüne kadar yürüttüğü saygın mücadeleyi kendisi dışındaki demokrasi güçleriyle de genişleterek devam etmelidir.

Ortadoğu'da özellikle de Suriye'de dengelerin değişimi ülkemizdeki mücadelenin seyrini de etkileyecek gibi gözüküyor. Rusyanın bölgeye müdahalesi sonrasında binlerce IŞİD militanı Türkiye'ye geçiş yapmaktadır. Bu militanların önümüzdeki dönem ülkemizdeki siyasi mücadeleye müdahil olmaları kaçınılmaz görünmektedir. Bu nedenle en büyük görev biz Komünistlere düşmekte. Bir yandan yaralarımızı sararken, diğer yandan Barış ve Demokrasi mücadelesine tüm gücümüzle destek vermek zorundayız. Ama asli görevimizin de işçi sınıfının örgütlülüğü ve sınıf mücadelesi olduğunu unutmadan.

Ankara Katliamı sonrası gerek cenaze törenlerinde gerekse protestolarda sokak hareketlenmiş ve demokrasi saldırganlardan korkmadığını alanlarda haykırmıştır. Ancak DİSK'in ve Demokrasi güçlerinin üretimi durdurma çağrısı sembolik bir iki eylemle sınırlı kalmış iktidarı ve sermayeyi ürkütecek, canını yakacak boyuta ulaşamamıştır.

Tüm saldırılara karşı en büyük direnme yolu nedir sorusunun cevap anahtarı; Sınıf içerisindeki örgütlülüğü ve direnme gücünü arttırmaktır.

Gazetemizin, okurlarımızın bu görevleri önümüzdeki dönem yerine getirmek için tüm gücünü kullanacağına inancımız yerindedir.

Tayfun Benol, Güzel Bir İnsan

❑ Gülengül ALTINTAŞ *

Tayfun'dan bahsedecekken onu iyi tanıyan insanları önce bir gülme tutar. Bi durulur... Sonra başlar hikaye ve mutlaka bir absürtlükler zinciriyle gelişip "*Tayfun işte abi, Tayfun!*" diye bitecek kara mizah bir sona kavuşur. Tek bir hikaye anlatamaz onun nev-i şahsına münhasırlığını. Öyledir **Tayfun**.

İnsanı çok sever. Her insanı merak eder. O yüzden karşılaştığı her insanın mutlaka bir şekilde peşine takılır, hayatına girer. Derdini dert edinir. Çözmeye çalışır. Ama dikkati kolayca dağılır. Olası yolda başka insanlarla karşılaşmıştır. Bu sizi yarı yolda bırakacağı anlamına gelmez. Hep geç kalır, ama mutlaka gelir. Her gelişinde işleri olabilecek en dolambaçlı ve (başta kendine) zor yollardan da olsa halletmiş ve anlatıp sizi güldüreceği bir hikayeyle geri gelmiştir. Geç gelecektir ama mutlaka beklemediğiniz bir anda, en olmadık hallerin içinden çıkıp yüzünde muzip bir gülümseme ve *"yaaa n'oldu biliyor musun..."* diye başlayacağı bir hikayeyle geri gelecektir.

O yüzden Cumartesi günü Ankara'da bombalar patladıktan sonra dostları onlarca kaynaktan ölüm haberini alsa da, **Tayfun**'u morgda bulana kadar ölümüne inanmadı. Bir yerden çıkıp gelecek diye bekledi herkes. Herkes birbirine *"Tayfun bu abi, kim bilir nerdedir, koşturuyordur ortada, kendini unutmuş yaralılara koşturuyordur, çıkar bir yerden"* dedi durdu. *"Eşi Gülderen'i arardı ama telefonunu mu düşürmüştür; bilmez o kimsenin numarasını ezbere"*, diye diye gün geçti... Yok yok... **Tayfun** çıkar gelir bir yerden...

Kızım **Tayfun**'un elinde büyüdü. Nasıl söylesek diye düşündük **Yüce**'yle. Zihnimde kızıma anlatmaya çalışırken, onun hayali sorularına cevap bulmaya çalışırken, kızımın aklıyla bu olup biteni anlamaya çalışırken fark ettim ki her an öldürülebilecek olmayı nasıl da kanıksamışız... Kızımızın çocuk aklıyla *'ama neden'* sorusunu anlamaya çalışmak ne dehşetli bir şey...

Çocuğumuzun bu dünyaya, insanın iyiliğine duyduğu inancı geri dönülmez bir şekilde sarsmadan **Tayfun**'un ölümünü açıklamanın bir yolu var mı?

Yok sanırım.

O yüzden söylememeye karar verdik. **Tayfun**'u sordukça geçiştiririz, çok üstelerse şehir dışına taşındı deriz. Çocuktur nasılsa unutur. Varsın ismini, cismini unutsun... Yeter ki **Tayfun**'la Pati'yi alıp çıktığı her gezmenin heyecanı ve macera duygusu, sabah yatakta boğuşularak uyanılan her sabahın neşesi, **Tayfun**'un tertemiz ruhunun, emeğinin, sabrının kızımıza kattığı tüm güzellikler, aklımızın almadığı bir katliamın acısıyla zedelenmesin. **Tayfun**, kızımızın içinde adını unuttuğu bir iyilik, mutluluk, inanç, ışık olarak kalsın.

Güzel yavrum. **Tayfun** amcanı öldürdüler. Biz senden bunu saklayacağız. Çünkü dünyanın ne kadar kötü bir yer olduğunu senden biraz daha saklamak istiyoruz.

Sen büyüyüp kendi kayıplarınla öğren. Ruhun zedelenmesin. Zedelenmesin ki **Tayfun** amcan gibi tek bir an olsun insana inancını kaybetmeden, doğru bildiğinden şaşmadan, korkmadan, uzanan her eli tutabilecek kadar cesur, adaletli ve güzel bir insan olabilesin. **Tayfun**'un devrimci mirasıdır bunlar bize. Çünkü devrimci olmak öncelikle insana inancı ve sevmeyi gerektirir.

*(**Tayfun Benol**, 10 Ekim 2015 günü barış çağrısını çoğaltmak için Ankara'daydı. Eşi **Gülderen**'in yanından kurucularından olduğu İnşaat İşçileri Sendikası'nın kortejindeki emekçi arkadaşlarının hatırlarını sormak için ayrıldı. Patlama çok yakınında oldu. Tüm arkadaşları hastane hastane **Tayfun**'u aradı bütün gün. **Tayfun**'u kaybettiğimiz haberi gece geç saatlerde geldi.*

***Tayfun Benol**, İstanbul Üniversitesi Uluslararası İlişkiler bölümünden 1988'de mezun oldu. Lise yıllarından itibaren sosyalist mücadele içinde oldu. **Politika** Gazetesi'nin sorumlu yazı işleri müdürüydü. **Bianet** için Ermeni Soykırımı'nın 100. Yıldönümü dolayısıyla hazırlanan **"100leşme"** yazılarından birini kaleme almış ve **Leman Halası**'nın hikayesini paylaşmıştı.)*

* Bahçeşehir Üniversitesi, İletişim Fakültesi Sinema TV Bölümü Öğretim Görevlisi.

*Kaynak: 11 Ekim 2015 **Bianet***

Bugün Toprağa Verdik Tayfun'umuzu...

❑ Cihangir KÖSE

Tayfun budur...
Bir kuş konar sofrasına onunla konuşur...
Ne zaman bir sokak köpeği görse oturur yanına sevişir koklaşırdı...
Severdi tüm canlıları...
"Yaşlandık biz artık" derdi bana eylemlerde,
"koşamayız kaçamayız gençler gibi, ama olsun kalabalık yaparız"
Ankara'ya barış olsun, hiçbir canlı ölmesin diye gitti...
Barış isteyen kalabalıklar çok olsun diye gitti...
Işıklar içinde uyu yoldaşım...
Biz de geldik cenazene kalabalık yaptık bugün,
çoook kalabalıktık, görmeliydin...
Oğlunun anarşist arkadaşları da gelmişlerdi gencecik insanlar...
Ve 38 yıldır Devrimci mücadele saflarında biriktirdiğin tüm insanlar oradaydı…

"Hala Nasıl ?"

❑ Tayfun BENOL

70'li yıllar...

Annem İstanbul'a taşındıktan sonra üç-beş sene süren bir çaba sonucu amcasının kızına, **Leman Hala**'ya ulaştı.

Halayı bizim evde ilk ne zaman gördüm, emin değilim. Ama yaklaşık üç sene sonra bizimle yaşamaya başladığını söyleyebilirim. Bu üç sene zarfında gençliğinden beri yaptığı gibi çocuk bakıcılığı yapıyormuş.

Şişli'de oturan, Adalar'da yazlığı olan bir ailenin iki çocuğu Figen ve Taygun'u büyütmüş, sonra da aynı ailenin yanında çalışmaya devam etmiş.

Tesadüf işte; ablamın adı Figen, benim de Tayfun. Ama Hala'ya hiç Tayfun dedirtemedim, Taygun aşağı Taygun yukarı... Şimdi düşününce... Ben de onun adını kullanmadım hiç. Leman Hala ya da Leman Hanım değil, sadece Hala. Arkadaşlarım bile öyle tanıdı onu. Kimse bana onun hatırını sorarken halan nasıl demedi: "Hala nasıl?"

Hala bize gelmeden önce onun hikayesini anlatmıştı annem; kanımın donduğunu hatırlıyorum, çok üzülmüştüm.

Annemin amcası bir Osmanlı subayı, yanılmıyorsam paşa olmalı. 1915'te Hala'nın ailesi katledilince kendi çocuğu olmayan büyük amcam o zaman daha bebek olan Hala'yı yanına alıp bakmış. Hikaye böyle...

Hala bu durumu ölene kadar bilmedi. Üzülmemesi için bu sırrı saklamamız gerekiyordu. Öyle dendi, öyle hissettik.

Muhtemelen annem bu olayı anlatırken amcasının iyi kalpliliğini vurgulamak istemişti ama, ben hep Hala'nın ailesinin annemin amcası tarafından öldürülmüş olabileceğini düşündüm. Ama hiç dile getirmedim, bu kez annem üzülmesin diye.

70'lerde ilk gençliğini yaşamış birçok kişi gibi politize bir gençlik geçirdim ben de. İlginç olan, hayata bu kadar politik bir yerden bakarken, sık sık gelen katliam haberleri tarafımızı, bakışımızı, öfkemizi, hayatımızı belirlerken onunla birlikte yaşamamıza rağmen Hala aklıma gelmedi hiç. Azınlıkların bu ülkede yaşadıkları yıllar sonra gündemime girdi. Ve sanırım, bu konuda yalnız değilim.

** (**Tayfun Benol**'un **Bianet**'in Ermeni Soykırımının 100. yıldönümü ile ilgili 100'leşme dizisine yazdığı yazı)*

Çin Devrimi Üzerine -2
Devrim Sonrası Çin'deki Gelişmeler

❑ Sinan DERVİŞOĞLU

Sosyalizmin İlk Yılları

İktidara geçen ÇKP, en büyük yardımı Sovyetler Birliği'nden aldı. Toprak reformu ilan edildi ve sanayileşme yönünde önemli adımlar atıldı. Koşulların çok farklı olduğu Çin'de, sosyalizmin kuruluşu için SSCB'den farklı bir yol izlemesi gerekli olan komünistler, bir dizi farklı politika geliştirdiler. Demokrat aydınları kazanmak ve entelektüel gelişimi teşvik etmek için *"Yüz Çiçek Açsın, Yüz Fikir Tartışsın"* kampanyası başlattılar. Sonra Mao, tarımsal yapıya zarar vermeden sanayiyi geliştirmek için *"İleriye Doğru Büyük Atılım"* kampanyasını başlattı ve köylerde kurulan küçük sanayi tesisleri ile sanayileşmeyi savundu. Bu süreç başarısızlıkla sonuçlandı ve Mao'nu parti içindeki prestijine darbe vurdu. 1961'de parti önderliğini Liu Şao Şi'ye bırakan Mao, bir süre sonra geri plana çekildi.

Kültür Devrimi

1966'da bir tiyatro eserinin tartışılması ile başlayan gençlik eylemi, kısa zamanda tüm Çin'i saran bir halk hareketi haline geldi. Gençlerin başını çektiği ve *"Kültür Devrimi"* adını alan hareket, iktidardaki yozlaşmayı ve bürokratikleşmeyi hedef alıyor ve devrimci değerlere daha sıkı sarılmayı başa koyuyordu. Önceleri *"taban insiyatifi ile siyasal yapıya yeni bir soluk getirme"* anlayışını savunan bu hareket, 1968 Avrupa'sında ve dünyada büyük sempati ve ilgiyle karşılandı. Ancak hareket kısa zamanda yıkıcı bir nihilizme dönüştü. Olağanüstü bir zenginliğe sahip Çin geleneksel kültürünün eserlerine saldırıldı. Bununla da kalınmayarak dünyanın ilerici kültür mirası hedef alındı ve Beethoven, Balzac, hatta Şolohov'un eserleri yasaklandı ve yakıldı. Sanayi proletaryasının tamamıyla yabancı kaldığı bu hareket, sendikaları da hedef aldı ve kapattı. Mao'un arka planda önderlik ettiği bu hareket, sonunda ÇKP'yi baştan aşağı "formatladı" ve hareket bizzat Mao tarafından sona erdirildiğinde Mao yeniden (yarı tanrısal yetkilerle) ÇKP'nin liderliğini ekibiyle birlikte ele geçirdi.

Sovyet-Çin Çatışması

1956'daki SBKP 20. Kongresi'nde Kruşçev'in Stalin'e yaptığı saldırılar, ona büyük bir sevgi ve saygı duyan Çin komünistlerinde rahatsızlık yarattı. Daha sonra, SBKP tarafından geliştirilen "barışçı-parlamenter geçiş", "emperyalizm ile barış içinde bir arada yaşama" gibi tezler de ÇKP tarafından önceleri Marksist bir titizlikle ele alındı ve eleştirildi. "SSCB'de proletarya diktatörlüğünün bittiği ve tüm halkın devletinin kurulduğu" şeklindeki bilim dışı tezler de ÇKP tarafından haklı olarak eleştiri konusu oldu. İdeolojik planda iyice gerilen ilişkiler, Kruşçev'in Çin-Hindistan sınır sorunlarında Hindistan'ı kayırması ve söz verdiği halde atom bombası formülünü Çin'e vermekten vaz geçmesi ile daha da tırmandı.

Başlangıçta ÇKP'nin SBKP'ye yönelttiği eleştiriler, Marksist-Leninist düşünce açısından daha haklı gözükmekle birlikte, daha sonra ÇKP önderliği tarafından geliştirilen "SSCB'nin ABD gibi emperyalist-kapitalist bir ülke ve dünya halklarının düşmanı" olduğu teziyle birlikte resim tamamen değişti. Yaptığı hatalara rağmen dünyadaki devrimci güçlerin en büyük destekçisi olan Sovyetler Birliği'ne bu keskin düşmanlık, ÇKP'yi gericiliği güçlendiren bir konuma itti. Nixon'un 1972'deki Çin ziyaretinden sonra bu ülke açıkça ABD'nin destekçisi oldu. Angola'da Marksist MPLA'ya karşı savaşan faşist FNLA'ya Çin destek sundu. Avrupa'da "Sovyet yayılmacılığı"na karşı NATO açıkça desteklendi. Latin Amerika'da gene "Sovyet sosyal-emperyalizmine" set çeken askeri diktatörlükler alkışlandı. Çin, Kamboçya'da sosyalizmin yüz karası olan insanlık dışı Pol Pot rejimini desteklerken Vietnam ve Küba'ya karşı düşmanca davrandı. Sonunda bu politika bir cinnete dönüştü ve Çin, ABD karşısında milyonlarca evladını yitirmiş kahraman Vietnam halkına karşı 1979'da bir işgal hareketine girişti. Vietnam ordusunun kısa zamanda bertaraf ettiği bu haydutluk, dünya komünistlerinde büyük bir nefret uyandırdı. Çin, 1979'dan itibaren Sovyetler Birliği'nin Afganistan Halk Cumhuriyeti'ne proletarya enternasyonalizmi temelinde gösterdiği aktif-fiili dayanışmayı da "sosyal-emperyalist işgal" olarak niteleyerek ABD emperyalistlerinin yanında sözde Mücahitler'in destekçisi oldu.

Bu süreç boyunca Türkiye'de ve dünyada komünistler, Vietnam'dan Filistin'e, Afrika'dan Latin Amerika'ya kadar dünya devrimci hareketlerine en büyük desteği sunan Sovyetler Birliği'nin yanında yer aldılar ve Çin'i kınadılar. Ancak bu çatışma, başta Türkiye olmak üzere birçok ülkede ciddi tahribat yarattı. Çin'in ilk başta haklı gözüken eleştirilerinden etkilenen birçok dürüst devrimci, ÇKP yanında saf tutarak SSCB'yi savunan komünistlerle çatışma içine girdiler ve bu çatışma anti-faşist mücadeleye ciddi bir zarar verdi. Öte yandan ÇKP'nin gerici politikaları, "Aydınlık "gibi karşı-devrimci ihanet çetelerinin yeşermesi için elverişli bir ideolojik zemin hazırladı.

Bugün bulunduğumuz noktada, geçmişte Sovyetler Birliği'ni savunan komünistler, Kruşçev ile başlayan revizyonist eğilimin dürüstçe eleştirisini yaparak bir anlamda kendi özeleştirilerini de yapmaktadır. Aynı dürüstlüğü, geçmişte ÇKP ya da AEP yanında yer almış devrimcilerden "sosyal-emperyalizm", ya da "Sovyet yayılmacılığına set çekme" gibi burjuva ideolojisinin etkisinde geliştirdikleri tezler konusunda özeleştiri beklemek de bu komünistlerin hakkıdır.

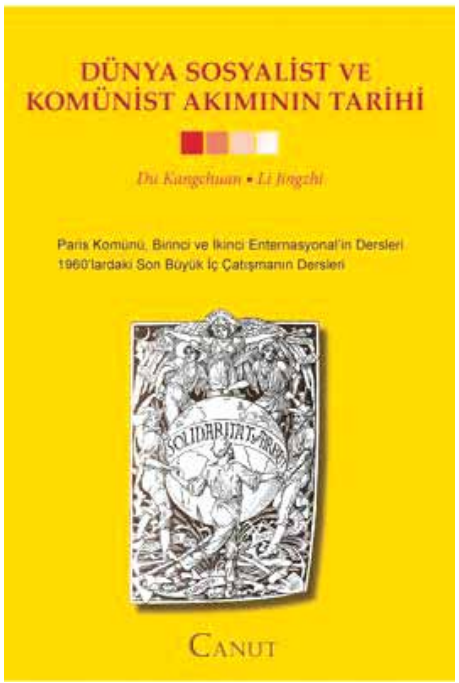

Bugünkü Çin

Mao'nun ölümünden sonra başa geçen Deng Hsiao Ping ekibi, keskin anti-sovyetik politikaya son verdi (ÇKP'nin son yayınladığı teorik çalışmalar "sosyal-emperyalizm tezinin yanlış ve bilim-dışı bir tez olduğunu" belirtmektedir) ve ülke içinde ekonomik büyümeyi başa koydu. Bu doğrultuda, NEP gibi devlet kontrollü bir kapitalist sektörün önünü açan ÇKP, ilk başlarda büyük bir ekonomik başarı kazandı. 300 milyon insan fakirlik sınırının altından düzgün bir hayat seviyesine çekildi. Çin, sanayi, eğitim ve bilimde olağanüstü bir atılım yaptı ve bugün neredeyse "dünyanın fabrikası" haline geldi.

Bu süreç, bazı olumlu sonuçlara rağmen ciddi çelişkiler barındırmaktadır. Çin'e oldukça büyük bir yabancı sermaye akışı söz konusudur, ve bu olgu, ciddi bir tehdit kaynağıdır. Gelir dağılımında büyük dengesizlikler mevcuttur ve belli bölgelerde işçi sınıfı 19. Yüzyıl İngiltere'sini andıran son derece sefil koşullarda yaşamaktadır. Güçlenen kapitalistler, kapitalist ABD ve Avrupa'nın aksine, siyaset üzerinde henüz belirleyici bir etkiye sahip değildir; ancak yarattıkları etki ile ÇKP içerisinde yoz ve bürokratik eğilimlerin yeşermesine yol açmakta, parti önderliği şimdilik bu eğilimleri yukardan idari tedbirlerle frenlemeye çalışmaktadır. Ülkede, Gorbaçov'vari bir restorasyon için gerekli birçok objektif unsur mevcuttur; bu yüzden de ÇKP tüm teşkilatlarını, örneğin Soros'vari bir "renkli devrim" senaryosuna karşı uyanık tutmaktadır.

Bu olumsuz görümüne karşın, ÇKP yönetimi canlı ve yaratıcı bir teorik çalışmanın önünü açmıştır. Ülkemizde de "Canut Yayınları" tarafından yayınlanan bu çalışmalar, 1917-1992 Sovyet deneyi, uluslararası komünist hareketin geçmiş tecrübeleri konusunda Marksist-Leninist hassasiyeti koruyan önemli ve yeni tespitler içermektedir. Öte yandan ÇKP, geçmişte SBKP'nin ihmal ettiği bir alanı doldurmaya soyunarak Avrupa'da ortaya çıkan post-marksist düşünce akımları (Deleuze, Negri, Laclau, Derrida, yeşil sosyalizm) ile marksizmi zenginleştiren bir tartışmaya girişmektedir.

Dış politikada ise Çin, eski SSCB'nin aksine, ABD'ye karşı direkt bir askeri rekabete girmekten kaçınmakta, kendi ulusal ve bölgesel savunmasını güçlendirmekle yetinmekte, asıl rekabeti ekonomik alanda geliştirmeye çalışmaktadır. Rusya ile birlikte kurdukları Şangay örgütü, IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşların ve evrensel değişim aracı olarak doların gücünü sınırlayan bir politika geliştirmektedir. Bu yaklaşımı, ve Suriye konusunda aldığı tavır gibi örnekler, Çin'e, objektif olarak ABD ve Avrupa emperyalizminin gücünü sınırlayan bir konum kazandırmaktadır.

Bulunduğumuz noktada Çin ciddi gelişmelere gebedir ve Çin konusu dünya komünistleri arasında tartışılmaya devam edecektir. Ancak her şeyden önce, 1 milyar insanı açlık, sefalet, bağnazlık, cehalet ve aşağılanmışlıktan kurtarıp karnı tok, başı dik, eğitimli ve onurlu bir halk haline getirebilmek olağanüstü bir başarıdır; ve bu başarının yegane sahibi olan Çin komünistleri, tüm ilerici insanlığın saygısını hak etmektedir. Popüler bir Çin şarkısının dediği gibi:" Komünist Partisi olmasaydı, Yeni Çin asla olmazdı!"

Politika'yı
Oku, Okut!

#AnkaraKatliamıUnutulmayacak

Dünyanın dört bir yanından akademisyenler, ortak açıklama yaparak 10 Ekim'de Ankara'daki Barış Mitingi öncesinde meydana gelen ve 102 kişinin hayatını kaybetmesine sebep olan patlamaların Birleşmiş Milletler çatısı altında kurulacak bağımsız komisyonlarca incelenmesi çağrısında bulundu.

Aralarında **Judith Butler, David Harvey, Antonio Negri, Michael Hardt, Immanuel Wallerstein, Slavoj Zizek, Jacques Ranciere, Angela Davis, Partha Chatterjee, Michaael Taussig** ve **Pınar Selek**'in de bulunduğu akademisyenler, *"Türkiye hükümetinin katliamın hesabını vermesi ve tüm dünya hükümetlerinin de Türkiye hükümetiyle ilişkilerini gözden geçirmesini"* talep ederken imzaladıkları metinde *"Otoriter ve gayrımeşru bir rejime direnen Türkiye halklarıyla uluslararası dayanışma için çağrı yapıyoruz"* ifadelerine yer verdi.

Ortak açıklamada, *"Türkiye rejimiyle anlaşmalı olan tüm hükümetlerin savaş politikalarını baştan aşağı gözden geçirmeleri"* istenirken, *"demokrasinin şiddetle bastırılmasına vesile olan silah satışlarının iptali"*nin de bu sürece dahil edilmesi çağrısı yapıldı.

Butler, Etienne Balibar, Marianne Hirsch, Başak Ertür, Meltem Ahıska, Elena Loidizou, Ayça Çubukçu ve **Zeynep Gambetti**'nin birlikte hazırladığı metnin tam hali şöyle:

"10 Ekim'de Ankara'da 100'den fazla barış göstericisini öldüren korkunç bomba saldırısının ardından, biz aşağıda imzası bulunan akademisyen ve araştırmacılar, Türkiye hükümetinden bu olayların hesabını vermesini, tüm dünya hükümetlerinin de Türkiye hükümetiyle ilişkilerini gözden geçirmelerini talep ediyoruz.

Ankara katliamının gerçekleşmesinde devlet aktörlerinin işbirliği olduğuna dair ciddi iddiaların Birleşmiş Milletler çatısı altında bağımsız komisyonlarca soruşturulması gerektiğine inanıyoruz. Türkiye ile mevcut tüm ikili ve çok taraflı anlaşmalar, temel haklarını savunan insanların sindirilmemesi, taciz edilmemesi ve katledilmemesi için somut adımlar atılması koşuluna bağlanmalıdır.

Otoriter ve gayrımeşru bir rejime direnen Türkiye halklarıyla uluslararası dayanışma için çağrı yapıyoruz. Kürt nüfusu sindirmek ve muhalefeti susturmak için yasal olmayan araçların devreye sokulması her ne bahaneyle olursa olsun onanamaz, siyasi zorunluluk olarak mazur görülemez. Ankara'daki yürüyüşün amaçlarından biri, Türkiye hükümetinin Kürtlerle sürdürdüğü ve 2015 baharında askıya aldığı barış görüşmelerini yeniden başlatmasını sağlamaktı.

Türkiye'de sivil halkın yaşam hakkının korunmasını, toplanma özgürlüğünün güvence altına alınmasını, şiddetten ve baskıdan arınmış özgür ve açık seçimlerin sağlanmasını talep ediyoruz. Türkiye ve Orta Doğu'da kalıcı barışın sağlanması için, Türkiye rejimiyle anlaşmalı olan tüm hükümetlerin savaş politikalarını baştan aşağı gözden geçirmeleri, bölgede militarizasyonu azaltmak için samimi olarak sorumluluk sergilemeleri şarttır, buna demokrasinin şiddetle bastırılmasına vesile olan silah satışlarının iptali de dahildir."

İmzacılar:

Meltem Ahıska, Boğaziçi University Istanbul, **Etienne Balibar**, Université de Paris 10/Kingston University London, **Judith Butler**, University of California Berkeley, **Ayça Çubukçu**, London School of Economics, **Başak Ertür**, Birkbeck College University of London, **Zeynep Gambetti**, Boğaziçi University Istanbul, **Marianne Hirsch**, Columbia University New York, **Elena Loizidou**, Birkbeck University of London, **Joan Scott**, Institute for Advanced Study Princeton, **Elda Abrevaya**, psychologist, psychoanalyst Istanbul, **Lila Abu-Lughod**, Columbia University New York, **Gilbert Achcar**, SOAS University of London, **Hülya Adak**, Sabancı University, **Gülcan Akırmak**, clinical psychologist, Işık University, Istanbul, **Nadje Al-Ali**, SOAS, University of London, **Greg Albo**, York University Toronto, **Ayşe Gül Altınay**, Sabancı University Istanbul, **Janine Altounian**, essayist and translator, **Elmar Altvater**, Freie Universität Berlin, **Michael Arfken**, University of Prince Edward Island Charlottetown, **Maria Aristodemou**, Birkbeck University of London, **Talal Asad**, Graduate Center, City University of New York, **Athena Athenasiou**, Panteion University Athens, **Bilgin Ayata**, University of Basel, **Albena Azmanova**, University of Kent, **Evren Balta**, Yıldız Technical University Istanbul, **Amy Bartholomew**, Carleton University Ottowa, **Pınar Bedirhanoğlu**, Middle East Technical University Ankara, **Zeineb Ben Said Cherni**, Faculté des Sciences Humaines et Sociales de Tunis, **Seyla Benhabib**, Yale University Connecticut, **Henry Bernstein**, SOAS, University of London, **Sophie Bessis**, Institut des Relations Internationales et Stratégiques Paris, **Chetan Bhatt** London School of Economics, **Jacques Bidet** Université de Paris-Ouest, **Constantin Boundas** Trent University, **Bill Bowring** Birkbeck University of London, **Hamit Bozarslan** EHESS Paris, **Sarah Bracke** Ghent Univeristy, **Wendy Brown**, University of California Berkeley, **Eddie Bruce-Jones**, Birkbeck University of London, **Susan Buck-Morss**, City University of New York, **George Caffentzis**, University of Southern Maine, **Claude Calame**, Ecole des Hautes Etudes en Sciences Sociales Paris, **Craig Calhoun**, London School of Economics, **Marie-Claire Caloz-Tschopp**, Collège International de Philosophie Paris, **Al Campbell**, University of Utah, **Joseph H. Carens**, University of Toronto, **Senija Causevic**, SOAS University of London, **Paula Chakravartty**, New York University, **Anastasia Chamberlen**, Birkbeck University of London, **Partha Chatterjee**, Columbia University New York / Centre for Studies in Social Sciences Calcutta, **Patrice Cohen-Séat**, lawyer Paris, **Catherine Colliot-Thélène**, Université Rennes 1, **Maria José Contreras**, Universidad Catolica de Chile Santiago, **Simten Coşar**, Hacettepe University Ankara, **Deborah Cowen**, University of Toronto, **Christopher Cramer**, SOAS University of London, **Paolo Cuttitta**, Vrije Universiteit Amsterdam, **Hamid Dabashi**, Columbia University New York, **Angela Y. Davis**, University of California Santa Cruz, **Boaventura de Sousa Santos**, University of Coimbra, **Jodi Dean**, Hobart and William Smith Colleges Geneva New York, **Sila Demirors**, SOAS University of London, **Costas Douzinas**, Birkbeck University of London, **Bora Erdağı**, Kocaeli University, **Ayşegül Ergül**, Carleton University Ottowa, **Samera Esmeir**, University of California Berkeley, **Jean-Louis Fabiani**, Ecole des Hautes Etudes en Sciences Sociales Paris/Central European University Budapest, **Éric Fassin**, Université Paris, **Shelley Feldman**, Cornell University Ithaca, **Elisabeth Gauthier**, Transform! Europe Paris, **Akis Gavrilidis**, University of Macedonia Thessaloniki, **Adam Gearey**, Birkbeck, University of London, **Nicole Gervasio**, Columbia University New York, **Peter Geschiere**, University of Amsterdam, **Paul Gilroy**, King's College London, **Marcial Godoy-Anativia**, New York University, **Jamie Gough**, University of Sheffield, **David Graeber**, London School of Economics, **Victor Granado Almena**, Universidad Computense Madrid, **Oscar Guardiola-Rivera**, Birkbeck University of London, **Raquel S. L. Guzzo**, Pontifícia Universidade Católica de Campinas, **Bella Habip**, psychoanalyst, Istanbul, **Michael Hardt**, Duke University Durham, **Laurence Harris**, SOAS University of London, **David Harvey**, Graduate Center, City University of New York, **Nanna Heidenreich**, Braunschweig University of Art, **Jean Howard**, Columbia University New York, **Aida A. Hozic**, University of Florida, **Alan Hunt**, Carleton University Ottowa, **Andreas Huyssen**, Columbia University New York, **Ahmet İnsel**, Université de Galatasaray, Istanbul/Université, Paris, **Sibel Irzık**, Sabancı University Istanbul, **Engin Isin**, Open University London, **Mehmet İzbudak**, SOAS University of London, **Banu Karaca**, Forum Transregional Studies Berlin, **Cristobal Kay**, SOAS University of London, **Sarah Keenan**, Birkbeck University of London, **Catherine Kellogg**, University of Alberta, **Jane Kelly**, Kingston University, **Pierre Khalfa**, Fondation Copernic Paris, **Milena Grass Kleiner**, Pontifica Universidad Catolica de Chile, Kritnet (Network Critical Migration and Border Regime Studies) Germany, **Cecile Lavergne**, Université de Paris-Ouest, **Alisa Lebow**, University of Sussex, **Jens Lerche**, SOAS University of London, **Jean-Claude Léveque**, Université de Turin, **John Lister**, Coventry University, **Yahya Madra**, Boğaziçi University Istanbul, **Thomas Marois**, SOAS University of London, **Ruth Marshall**, University of Toronto, **Athanasios Marvakis**, Aristotle University of Thessaloniki, **David McNally**, York University Toronto, **Angela McRobbie**, Goldsmiths, University of London, **Brinkley Messick**, Columbia University New York, **Sandro Mezzadra**, University of Bologna, **Alessandra Mezzadri**, SOAS University of London, **Pauline Milani**, University of Fribourg, **Shahrzad Mojab**, University of Toronto, **John Morrissey**, National University of Ireland Galway, **John Mullen**, Université de Rouen, **Jean-Luc Nancy**, Université de Strasbourg, **Antonio Negri**, **Lorie Novak**, New York University, **Denis O'Hearn**, State University of New York Binghamton, **Bertrand Ogilvie**, Université Paris, **Şebnem Oğuz**, Başkent University Ankara, **Seçkin Sertdemir Özdemir**, Université de Galatasaray Istanbul, **Ceren Özselçuk**, Boğaziçi University Istanbul, **Leo Panitch**, York University Toronto, **Xavier Papaïs**, Université de Genève, **Ian Parker**, University of Leicester, **David Pavón-Cuéllar**, Universidad Michoacana de San Nicolás de Hidalgo, **Ilaria Possenti**, University of Verona, **Geraldine Pratt**, University of British Columbia, **Manjeet Ramgotra**, SOAS University of London, **Jacques Rancière**, Université Paris, **George S. Rigakos**, Carleton University Ottowa, **Michele Riot-Sarcey**, Université Paris, **Bruce Robbins**, Columbia University New York, **Jacqueline Rose**, Birkbeck University of London, **Srirupa Roy**, University of Göttingen, **Alfredo Saad Filho**, SOAS University of London, **Leticia Sabsay**, London School of Economics, **Pierre Salama**, Université Paris, **Darrow Schecter**, University of Sussex, **Sarah Schilliger**, University of Basel, **Lynne Segal**, Birkbeck University of London, **Pınar Selek**, sociologue et écrivain, **Jacques Servin**, New York University, **Adania Shibli**, writer, **Subir Sinha**, SOAS University of London, **Vicky Skoumbi**, editor-in-chief of Aletheia, **Alisa Solomon**, Columbia University New York, **Céline Spector**, Université Bordeaux Montaigne, **Barbara Spinelli**, member of the European Parliament, **Leo Spitzer**, Dartmouth College New Hampshire, **Annabelle Sreberny,** SOAS University of London, **Bernard Stiegler**, Compiègne/Nanjing/Humboldt Universities /Centre Pompidou, **Marita Sturken**, New York University, **Christophe Tafelmacher**, lawyer, Lausanne, **Michael Taussig**, Columbia University New York, **Diana Taylor**, New York University, **Aylin Tekiner**, artist and activist, **Nicholas Thoburn**, University of Manchester, **Nilgün Toker**, Ege Üniversitesi İzmir, **Charles W. Tolman**, University of Victoria, **André Tosel**, Université de Nice, **Elena Tzelepis**, University of Athens, **Salim Vally**, University of Johannesburg, **Eleni Varikas**, Université Paris, **Dimitris Vergetis**, director of Aletheia, **Marie-Christine Vergiat**, députée européenne, **Rebecca Vilkomerson**, Jewish Voice for Peace, Oakland, **Immanuel Wallerstein**, Yale University New Haven, **Eyal Weizman**, Goldsmiths, University of London, **Michael O. West**, State University of New York, Binghamton, **Frieder Otto Wolf**, Freie Universität Berlin, **Gaye Yılmaz**, Boğaziçi University Istanbul, **Slavoj Zizek**, University of Ljubljana"

Alman Komünist Partisi (DKP) Başkanı Patrik Köbele'nin Dayanışma Açıklaması:

DKP Başkanı **Patrik Köbele**'nin Türkiye'de gerçekleşen saldırı ile ilgili açıklaması şöyle:

"Canice saldırının arkasında duran güçlerin ve ondan kazanç sağlamaya çalışanların kim olduğu apaçıktır: Erdoğan Rejimi.

Bu saldırının doğrudan mı yoksa kendileri tarafından şişirilen IŞİD teröristleri eliyle mi yapıldığı meselesi belirleyici değildir.

Amaçları; bir yandan Türkiye'de güçlenen ilerici güçlerin mücadelesinin geriletilmesi, diğer yandan ise genel istikrarsızlaştırmadır, ki kendileri kurtarıcı güçlü el olarak kazançlı çıkabilsinler.

Biz, Türkiye'nin Barış ve İlerleme Güçleri ile dayanışma içindeyiz.

Dayanışmamız Almanya'da da hissedilmelidir. Protesto eylemlerine katılalım, Federal Hükümet üzerinde, Erdoğan Rejimine verdiği desteği kesmesi için baskı yapalım."

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi - FHKC Açıklaması

Türkiye'deki yoldaşlara

Ankara'da "emek, barış ve demokrasi" şiarı ve talebiyle Türkiye emekçi sendikaları ve odaları tarafından düzenlenen mitingin korkak bir terör saldırısına maruz kaldığını ve bu saldırıda yüz yirmiyi aşkın yoldaşı kaybettiğinizi ve yüzlercesinin yaralandığını büyük bir acı ve üzüntüyle öğrendik.

Emperyalizm, siyonizm ve onların bölgesel müttefiki olan gerici güçlerin bölgemize dayattığı terör ve savaş politikalarının durdurulması için verilen mücadelenin, bölgemizin ilerici ve özgürlükçü güçleri başta olmak üzere tüm bölge halklarınca ağır bedeller ödenerek yürütüldüğünü görüyoruz.

Aynı zamanda Filistin ve bölge halklarına, eyleme katılan Filistinli Ahmet Al-Haldi adlı gencin bu korkak saldırıda hayatını kaybettiğini büyük bir üzüntüyle duyurmak isteriz. Ahmet'in bu yürüyüşte şehit düşmesi, emperyalizm, siyonizm ve bölgenin gerici güçlerine karşı verilen mücadelenin hepimizin ortak mücadelesi olduğunu gösteriyor.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi olarak bölgemizin yıllardır özlemini duyduğu barış ve demokrasinin gerçekleşmesi için eyleme katılan emekçi ve özgürlükten yana insanların bu korkunç terör saldırısına uğramasını kınıyoruz. Şehit ailelerine en sıcak taziye duygularımızı ileterek yaralılara acil şifa diliyoruz.

Şehitlerimiz, bölgemizde özgürlüğün, barışın, demokrasinin ve adaletin nihai zaferini halklarımızca hep beraber kutlayacağımız güne dek mücadele yolumuzu aydınlatacaktır.

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi

100'lerden Biri: Kemal Tayfun Benol

❑ Ayla BORAN

Yeni tuttuğumuz gazete ofisini temizleyeceğiz. Bekle ki gelsin **Tayfun**. Sonra elinde yeni tarz bir temizlik kovasıyla geldi. İşimizi kolaylaştırır, *"baksana çok güzel"* diyerek gülümsüyordu. Niye geç kaldın bile diyemedim. El ele temizledik ofisi. Çok becerikli olduğumuza karar vermişti.

Hep çalışkandı Tayfun

İlk sayısı çıktı gazetenin. 28 Kasım 2014. Gazete postalayacağız. Gelin görün ki her şey el yordamı. Yenibosna'da matbaadayız. Paketliyoruz can hıraş. Bir yandan da gülüyoruz acemiliklerimize. Güle oynaya paket yapınca, hele ki **Tayfun**'un kılı kırk yarar özeni de eklenince işe. Postane'nin kapanmasına beş kala gittik. Almadılar postayı. Malum yanımda **Tayfun** var ve geç kaldık. Ne ofise getirebiliyoruz ne de matbaaya geri bırakmak içimize siniyor. İlk sayı ve heyecanlıyız. Karar verdik ve *"24 saat açık tek postane var"* dedi **Tayfun**. Kendimizi Atatürk Hava Limanı'nda bulduk. İnsanların "bunlar ne taşıyor" bakışları altında – biraz da küstahça acıyarak- postane görevlisini zorla ikna edip, toplu kargo yaptırdık. Sanırım bir ilktir. Hava Limanı'nın orta yerinde, poşetlerin üzerine oturup kargo formu dolduruyoruz. Bir yandan da açlıktan adım atacak halimiz yok. Bir baktım **Tayfun** elinde iki sandviç ve çayla geldi. *"Yahu Ayla, burası çok pahalıymış"* diye hayıflanırken yemeğimizi yedik. Ofise döndüğümüzde dokunsalar ağlardık yorgunluktan. *"Nasıl hallettik ama"*nın sevincini görmeliydiniz **Tayfun**'un gözlerinde.

Sevinçli bir adamdı Tayfun

Bir gün, **Feryal Öney**'den Bingöl'ü dinlemeye çalışırken bilgisayar da, ses sorununu çözemedik bir türlü. Koşarak gitti ve elinde bir hoparlörle geldi. Armağan etti. Nasıl sevindirdiğini anlatmak çok zor insanlığının.

İnsanlığıyla şaşırtan, sevindiren, şımartandı Tayfun

Telefonu en çok açılmayan, bizi buna alıştıran, ağız dolusu kahkahaları kulaklarımızda çınlayan, sırt çantasında dünyayı taşıyan, hep yükü ağır, dışardan bakıldığında vurdumduymaz gözüküp, bir o kadar naif, bir o kadar gördüğü haksızlığa karşı öfkelenen, çocuklar/ı için, ezilen, tüm sömürülenler için dünyayı ayağa kaldırabilecek kadar güçlü bir insandı.

Bir şarkı mırıldanırken sesinin güzelliğini keşfedeceğiniz, son derece mütevazi, hiç bir anlamda kariyer derdi olmayan, yaşamın gönüllü emekçisi, titiz, gurme düzeyinde lezzet düşkünü, ancak bir kuru ekmeği paylaşırken de kendinizi ziyafette sanacak kadar neşeliydi.

Ben hiç kızgın rastlamadım. Maaşları ödenmeyen işçiler için, kurucularından olduğu İnşaat İşçileri Sendikası'nın eylemlerinde, patrona karşı hak arayışında görmeliydiniz onu.

Gözüpek bir adamdı Tayfun

Tanıdığınız anda fethederdi sizi. Bütün yaralarınıza sızıverir. Dostluğu, yoldaşlığı gösterir. Derdiniz derdi, sevinciniz sevinci olurdu. Onu tanıyıp, hayatın bir noktasında arkanızı dönüp gitmeniz pek mümkün değildi. Mutlaka bir yerlerden çıkar. Omuzunuza dokunan bir insan sıcağı, bıraktığınız yerden devam edebileceğiniz kocaman bir yaşam olurdu.

Dostunu da düşmanını da iyi seçerdi. Kin duyduğu bir dostluk görmedim ama yaşamınca düşmanıyla sınıf savaşımını şiar edinmiş bir kavrayışın temsilcisiydi.

Ofis balkonuna kediler gelir. Bilirler ki **Tayfun** oradaysa sosis partisi vardır. O yokken geldiklerinde esprisi yapılır. *"Tayfun yok. Biz verelim"* diye.

Oğullarının babası, arkadaşlarının **Tayfun Abi**'si olmak büyük mutluluğuydu. Gençler, hemen etrafını sarardı. Her biriyle evlat sıcağında sohbetlerinin tanığı olmak, Eşini kızdırdığında duyduğu huzursuzluğu yüzünde görmek, yaramaz çocuk edasıyla eve gidişlerini, en yakınındaki dostluklarına emeğini görmekti **Tayfun**'u tanımak.

Güzel insandı Tayfun

9 Ekim akşam saatlerinde aradı. Duymadım ilk kez, Ankara'ya giden otobüste bir kişilik yer olduğunu söylemek için aradığını sonradan öğrendim. Otobüsle gittikleri için, bizden erken yetiştiler mitinge.

İnşaat İş'ten, **Tekin, Erol, Serdar, İsmail**'le Tren Garı'ndaydı. Onları görmek, onlarla mücadele içinde olmak yaşamının en büyük coşkularındandı. Saat 10.20 gibi Metro'dayız ve **Tayfun**'un olduğu noktaya ulaşmak için geçecek süre en fazla 10 dakika. İstanbul'dan aranıyoruz. Gar'da patlama olmuş. Yaralılar varmış dendi. Ulus'ta inecekken geçti metro, Sıhhıye'yi de pas geçti. Kızılay'da indik mecburen. Olay yerine doğru yürümeye başladık. Miting dağılmış, dağıtılmıştı. Korkunç bir durum olduğu insanların yüzlerinden anlaşılıyordu. **Tayfun**'u aramaya başladık. Çalıyor ama açmıyordu. Bazen de meşgul çalıyor seviniyorduk bir an. Ateş düşmüştü sanki içimize. Alana giremiyor. **Tayfun**'u aramaktan başka bir yol bulamıyorduk.

Jeoloji Mühendisleri Odası'na gittik. Orada olabilecek tüm arkadaşları aradık. Bir tek **Tayfun**'a ulaşamıyorduk. Bir de yanlarında olduğunu öğrendiğimiz **Tekin** ve **Serdar**'a da ulaşamadık bir türlü. Normalde **Tayfun** duymuyordur. Yaralılara yardım ediyordur diye düşünmek isterken, hiçbirine ulaşamamak endişelendiriyordu bizi.

HDP Genel Merkezi'ne gittik. Olayın vehameti artıyor. Gördüklerimiz, duyduklarımız gittikçe huzursuzluğumuzu artırıyordu. Ayakta tedavi gören yaralılar geliyordu. Üstleri kan içinde, onu da geçin et parçaları yapışmıştı. Vahşetti yaşanan. Kriz Masası oluşturulmuş, yaralı, ölü ve kayıp listeleri geliyor. Hepsine bakıyor, **Tayfun**'u bulamıyorduk listelerde. Bu durum iyi miydi? Kötü müydü? Bilemiyorduk bile.

Saatler sonra, **İsmail, Tekin** ve **Erol**'u kaybettiğimizi öğrendik. **Tayfun** ve **Serdar**'dan hiç bir haber yoktu hâlâ. Endişenin yerini umutsuzluk almaya başlamıştı. Eşi ve oğluna ulaştık Ankara'da. Bekliyorduk bir ses, bir haber olsun diye.

O haber saat 17.00'den sonra geldi. Teyid edilmemişti henüz ama kaybetmiş olabilirdik **Tayfun**'u. İnanamıyorduk. Nasıl olurdu bu? **Tayfun** bir yerden çıkacaktı. Her zaman olduğu gibi.

Gazi Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ne getirilen eks listesinde adı vardı. Acı bir şekilde teşhis ettik **Tayfun**'u. Yaşamanın en çok anlamını yitirdiği anlardan biriydi.

Tayfun'un katledilmesi ve bizim yaşıyor olmamız arasındaki zaman on dakika. O yoktu artık aramızda. Hiç yaşıyor olmaktan utanma duygusu yaşadınız mı bilmem. Ama ben o an yaşadım.

Serdar'dan haber yoktu ama **Tekin, Erol, İsmail** ve **Tayfun**'u kaybetmiştik. Umut yoktu ama umut etmek istiyorduk. Adli Tıp önüne gittik. Mahşer yeriydi. Herkes yakınını hatta yakınlarını arıyordu. Battaniyelere sarılı halde bekleşiliyordu. Az görülür bir travma yaşanıyordu Ankara'da. Ankara kan içindeydi. Ankara çığlık, Ankara öfke, Ankara acı içindeydi. Ankara ayaktaydı. Ezilen, sömürülen ve insanca yaşam isteyenlerin soğuk bedenlerini arıyorduk. Tarifsizdi yaşananlar. Yaşadıklarımız.

Beraber gittiğimiz, Emek Demokrasi ve Barış Mitingi'nden **Tekin** ve **Tayfun**'un cenazelerini alarak döndük İstanbul'a. Defnettik binlerle...

Tayfun, o 100'lerden sadece biriydi. Her biri için benzer acıyı hissetmemek insanım diyen kimse için mümkün değil. Bu insanların bıraktığı yerden elbet bu kavga sürecektir. Sözümüz olsun onlara.

Sözümüz olsun Tayfun

Seni duygusallığın dibine düşmeden anlatmak mümkün mü bilmiyorum. Gerekli mi onu da bilmiyorum. Ama sana dair aktardıklarım bir komünist insan tarifidir. Seni özel kılan, sınıf içinde ve sınıf mücadelesinde süren yaşamının bir katliamla bizden alınman.

Sen bir komünisttin. Yel değirmenlerine karşı savaştığını söyleyenlere ders olsun. Bu toprakların katliamlar güncesinde seni de aldılar bizden.

Bu kez geç kalmadın **Tayfun**. 10.04'te oradaydın. Mücadelen uğrunda öldürüldün.

Yaşamımız boyunca seni beklemek düşecek bize. Senin beklediklerini gerçekleştirmek için, sana özlemimizi, yokluğunu, sevgilerini, geride bıraktığın ne varsa yüreğimize iliştirip, devam edeceğiz. Ah be **Tayfun**. Sen zamansızdın. Biz de zamanda değiliz bu günlerde... Çocuğun olan ***Politika***'yı büyütmek bize düşen...

Unutmayacağız... Asla Unutturmayacağız !

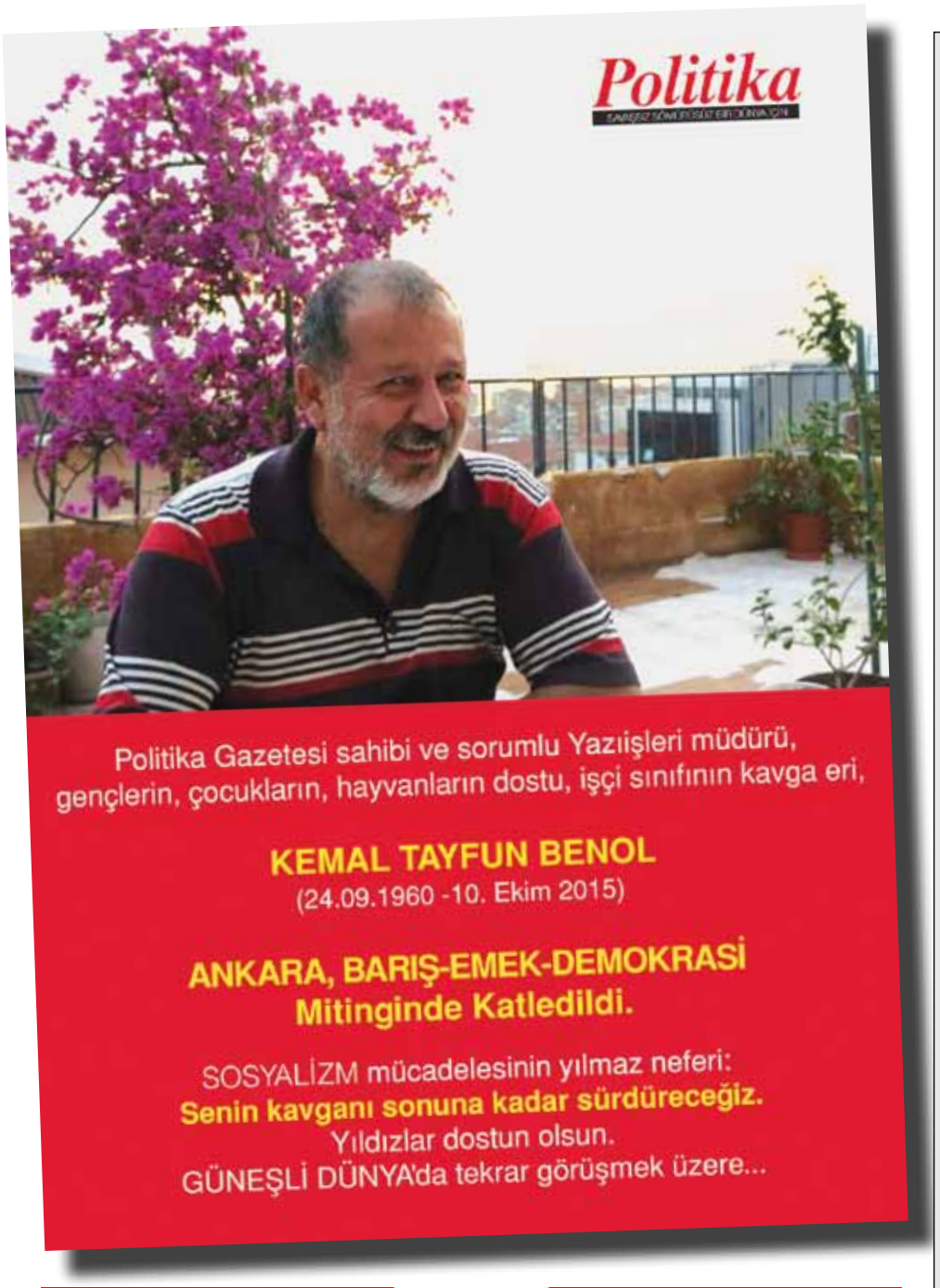

Tayfun'un Gülen Gözleri Hep Gözümüzün Önünde Olacak

❑ **Zafer AYDIN** *

Ölüm karşısında ne sözün bir hükmü kalır, ne de sözcükler kifayet eder yaşanan acıyı anlatmaya. Her ölüm kötüdür, erkendir, insafsızdır. Ölüm acıtır insanı, iç yakar, yürek burkar. Onarılmaz yaralar açar ve arkada hiç bir zaman dolmayacak, doldurulamayacak bir boşluk yaratır.

Ama ya böyle ölümler...

Ölümün bu kadar vahşi, bu kadar alçakça, bu kadar aşağılık olanı, her duyguyu ikiye üçe katlıyor. Hüznü çoğaltıyor, acıyı arttırıyor, en fazla da büyütüyor kınına sığmayan öfkeyi...

Ölümleri durdurun, sizin saraylarınız, cüzdanlarınız, uğruna her şeyi yakıp yıkmayı göze aldığınız o meşum iktidarınız, insan canından daha değerli değil demek için toplanmışlardı Ankara'da.

Hiçbir insanın hikâyesi yarım kalmasın diye gittikleri Ankara'da yaşam hikayeleri yarım kaldı. Öldürüldü, yüzün üstünde insan, yüzün üstünde can.

Mısır'daki sağır sultandan, Ankara Garı'nın üstünde uçan kuşlara kadar, gözü olan da, olmayan da, aklı olan da olmayan da herkes biliyor katilin kim olduğunu, ama onlar hafiyecilik oynuyorlar.

Kimi dedektif olmuş, kimi parmak izi uzmanı. Kimi stratejist diyor kendine, kimi analist. Gazete köşelerinde, televizyon ekranlarında aynı soruyu sorup duruyorlar; "Katil kim?"

Cevabını bildikleri soruyu bilmiyormuş gibi yaparak oyun oynuyorlar aslında. En boş, en anlamsız cümleleri kurarak, en basit bir soru ile çürütülebilecek argümanları ileri sürerek, ne topluma salak muamelesi yapıyorlar, ne de toplumla alay ediyorlar. Açık açık, düpedüz mesaj veriyorlar.

Kaldırın, "güvenlik zafiyeti yoktur", "kendileri patlattı", "halay başı işaret verdi", "Suruç katili yakalandı ve adalete teslim edildi" gibi cümlelerin üstündeki örtüyü altından en çıplak haliyle şu mesaj çıkar: "Evet biz öldürdük!"" Yine öldürürüz! Birer ikişer, onar onar değil gerekirse yüzer yüzer! "

Hangi kirli el, hangi meczubu, hangi kara vicdanlıyı maşa olarak kullanmış olurlarsa olsun gerçek şudur ki; Diyarbakır, Suruç ve nihayet Ankara, siyasal iktidarın "silahlı propaganda" faaliyetleridir. Sokakları kana bulayarak, ölü insan bedenlerini çoğaltarak tek bir amaç peşindeler; iktidarlarının ömrünü uzatmak.

Çünkü onlarda bizim kadar biliyorlar ki, diktatörlükler sokakta çöker. Diktatörler kitle eylemleri ile gider. O yüzden saklanıyormuş gibi yaparak aslında saklanmadan söylüyorlar; "Başka canlı bombalar da var, ama onları tutuklayamayız!"

Bu cümle ile "yaşamak istiyorsanız sokaklara çıkmayın" mesajı verildi geride kalanlarımıza. Ölü insan bedenleriyle topluma "Susun!""İtaat edin!""Boyun eğin!" mesajını veriyorlar.

Diyarbakır ve Suruç'ta verilen kanlı mesajlara inat, Ankara'da sokakları dolduranlardan biriydi, Tayfun Benol. 55 yaşındaydı ve iki çocuk babasıydı.

Onlar kimi öldürdüklerini biliyorlardır mutlaka, ben yasını tutanlar için iki çift laf edeyim Tayfun Benol'e dair.

Kayıtlara geçsin, ölüm kütüğüne yazılmış bir isimden ibaret kalmasın diye...

Arkadaşımızdı, taa lise yıllarından. İlerici Liseliler Derneği Kadıköy Şubesi'nde tanımıştık onu. Abilerin, ablaların ironik tanımlaması ile "kısa pantolonlular" olarak katılmıştık, devrimci mücadeleye. Boynumuzda "kısa pantolonlular" yaftası, boyumuzdan büyük bir cesaret ve özgüvenle ant içmiştik "yeryüzü aşkın yüzü olana dek" mücadele etmeye.

Tayfun sonraki yıllarında da andını hiç bozmadı. Hep emeğin, emekçilerin yanında saf tuttu. Ezilen ve dışlananlarla birlikte yürüdü sosyalizm idealinin peşinden. Bazen bir ağaç kesilmesin diye verilen direnişin içinde görürdünüz onu, bazen işçilerin örgütlenme faaliyetinde. Hrant'ın ardından yürüyen on binlerin arasında da vardı, Berkin Elvan için yürüyenlerin arasında da. Hayatı boyunca nerede durması gerekiyorsa orada durdu, ne yapması gerekiyorsa onu yaptı. Gıkı çıkmadan, yüksünmeden, gocunmadan.

Oğlu **Deniz**'in arkasından büyük bir övünçle söylediği gibi *"Bir devrimciydi, hep devrimci olarak yaşadı."* Son olarak 15 günlük Politika gazetesinin sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürü görevini üstlenmişti ve inşaat işçilerinin sendikalaşma faaliyetlerine gönüllü olarak destek veriyordu.

Tanımayana, abartı gelebilir ama tanıyanlar bilir; **Tayfun** bir vefa abidesiydi. Kim dara düşse yardımına koşardı, kimin kesiği varsa koşar tütün basardı. Çocuğuna bakıcı bulamayanın çocuğuna bakar, köpeğini bırakacak yer bulamayanın köpeğini gezdirir, elinden geldiğince herkesin yanında olurdu. 2012'de kansere yenik düşen arkadaşımız Kadir Karabulak'ın hastalığı sırasında olağanüstü bir dayanışma örneği sergilemişti. Arkadaşımız Şule Necef'in Tayfun'u uğurlarken gözyaşları içinde kurduğu, şu cümle onun insanların hayatında tuttuğu yeri gayet güzel ifade ediyordu: "Babam öldüğünde ne yapacağımı bilmez haldeydim, önce Tayfun'u aradım, geldi benim babamın cenazesini kaldırdı."

Çok güzel gülerdi. İçten, samimi. En dramatik hikayelerin içinde gülünecek bir ögeyi mutlaka bulup çıkarırdı. Her zaman insanın yüzünü güldürecek, kahkahalara boğacak matrak bir hikayesi vardı heybesinde.

Yaşı 50'nin üstüne çıktığında bile, gençlik heyecanı hiç kaybetmemişti. Sakin, ağır, telaşsız hatta biraz geniş ve kaygısız görüntüsüne rağmen yüreği hep gençti. Yüreği daima çocukları Deniz ve Özgür'ün de aralarında olduğu gençlerle attı. Cenazesinde gençlerin açtığı "Senin gibi genç, senin gibi güleç yaşayacağız" pankartı genç Tayfun'un gençlerle kurduğu ilişkiyi özetliyordu bir bakıma.

Bizi kızdıran hususiyeti her yere geç kalmasıydı. İster rakı sofrasında bekleyelim, isterse toplantı salonunda Tayfun hep geç kalırdı, geç gelirdi, ama mutlaka gelirdi.

Biz yine beklemeye devam edeceğiz ama o artık gelmeyecek...

Adını çağıramayacağız, elini tutamayacağız, ağız dolusu gülemeyeceğiz anlattıklarına. Ama gülen gözleri, hep gözümüzün önünde olacak…

** (**Birgün** Gazetesi'nde de 18.10.2015 tarihinde yayınlanmıştır)*

Siz Tutsak Ettikçe Biz Özgürleşeceğiz Defalarca Kez "GÖRÜLMÜŞTÜR"

Parlaklığı dünyayı aydınlatacak devrimci düşünce; karanlık duvarlara, zindanlara hapsedilir. Kaç insana, kaç bedene, işkence, ölüm ve yaşamsızlık dayatılır. Düşündüğünce yaşam istenci, sınıf bilinci tam karşıtındakini korkutur. Varlığını savaş, sömürü, baskı üzerine kuran her devlet refleks olarak korktu, korkar sınıfın ve düşüncenin gücünden.

Tarih unutmaz yaşananları. Diyarbakır, Ulucanlar, Bayrampaşa ve benzeri bir çok cezaevi deneyimi asla unutulmayacaktır. Bu topraklarda devrimciler ve komünistler, zindan tarihini iyi bilirler. Onlar, mücadele eden, düşünen, okuyan, sorgulayan ve yaşamın başka bir tarifi olduğunu yine iyi bilenlerdir. İnsan olma ve kalma onurunu her şeye rağmen sürdüren, tüm işkence ve baskılara, yalnızlaştırma ve tüm psikolojik yıldırma politikalarını göğüsleyen ve direnenler de onlardır.

Dört duvar arasında, onlarca yıldır tutsak olanlar, yaşamın içindekilerin göremediği renklerle, betimleme yapıp inadına yaşama tutunuyorlar aynı inançla. **Nazım**'ın dediği gibi; esir düşmek bu mücadelede elbette mümkün, ancak biliyorlar ki onlar, mesele teslim olmamakta. Bir okuldur Cezaevleri devrimciler ve komünistler için.

Tutsaklar, en olumsuz cezaevi koşulları ile sınanıyor. Her türlü gereksinime ulaşamamak, sağlık hizmetlerinde cezaevlerinin keyfi kararları ile tedavi görememek, kitap, gazete ya da yazılı basın haberlerine kısıtlı ya da gecikmeli ulaşmak, açık görüşlerin hiç ya da sınırlı bir takvime bağlanması gibi şu an sıralamaya alamadığımız nice sorunla karşı karşıyalar.

Bu sorunların en temel noktası *"insanca yaşam hakkının"* yok sayılmasıdır. *"Hayata Dönüş"* operasyonları adı altında yürütülen saldırılarda onlarca devrimci tutsak "F Tipi"ne yani tecrit ve izolasyona karşı mücadelede yaşamını yitirmişti. Devrimci tutsakların zindanda bile bir arada olması tehdit algılandı ve algılanıyor bugün de.

Ülkenin bir çok cezaevinde yüzlerce hasta tutsak var. Dışarıda ve hastane koşullarında acilen tedavi görmeleri gerekiyor. Rahatsızlıkları hızla ilerleyen tutsaklar, neredeyse yaşam umudu kalmadığında salıveriliyor. İzlenen bu faşizan tutumun bizler açısından başka açıklaması yok. Kapitalizm koşullarında yasalar (!) bile hasta tutsakların yaşam hakkını yok sayamazken, bu ülkede hasta tutsaklar ölüyor. Sessiz sedasız işliyor sistem.

Neresinden tutmaya çalışsanız elinizde kalan bu sistem ve tüm sonuçlarına rağmen, özgürlük mücadelesi veren Kürt tutsaklar, devrimciler ve komünistler, dışarıya umut vermeye devam ediyorlar.

Politika Gazetesi olarak, ilk sayımızdan itibaren tüm devrimci ve siyasi tutsaklara yayınımızı kararlılıkla ulaştırma çabası içindeyiz. Ders çıkarılacak tanıklıklarımızı ve bize gelen mektupları ise siz okurlarımızla eksiksiz paylaşıyoruz.

Öncelikle belirtmeliyiz ki;

- Sanal dünyanın bize unutturduğu, mektuplaşmayı her sayıda bize anımsatan yoldaşlara selam olsun.

- Büyük bir sorumluluk duygusu ve imrenilesi bir ilkesellikle, mektupların kendilerine ulaştığını bize bildirme nezaketlerinden dolayı,

- Özene bezene -imkansızlıklar içinde- kağıtlardan kartpostal çıkaran emeklerinden ötürü,

- ***Politika***'yı her on beş günde bir gelir diye bekledikleri bir yayın noktasına taşıdıkları için,

- Her bir yazıyı, hatta her satırını takip ettikleri bir okuma çabasını öne çıkardıkları için,

- Kimi zaman eleştirel, kimi zaman öneren, kimi zaman katkı veren, kimi zaman övgüyle kaleme aldıkları her cümle için,

... bizlerden de kocaman teşekkürler.

Ama en çok;

- Düşüncenin, kavganın, mücadelenin, duyarlılığın, iyiden yana her çabanın yanında oldukları, yanıbaşımızda hissettirdikleri için,

- Kürt özgürlük mücadelesi ile sınıf mücadelesinin bağlaşıklığını baştan beri dillendirdiğimiz gibi şu an pratikte de destekledikleri için,

- Tüm baskı, zor, dayatma ve içinde bulundukları olumsuz koşullara rağmen, özgür dünyanın düşünden hiç uyanmadıkları ve yaşanabilir kılmak için gönüllü ödedikleri her bedel için,

- Yoldaşlığın, sınırlar ve zamanla engellenemez olduğunun ispatı oldukları için,

- Yürüdüğümüz yolda sıcacık bir nefes, devam etmek için hakkını verdikleri her türlü dayanışma duygu, düşünce ve sorumlulukları için,

... teşekkürler.

Politika Gazetesi olarak, dışarıdaki gözünüz, sözünüz olmaya devam edeceğiz.

Şüpheniz olmasın... Başka bir dünya mümkün.

Politika Gazetesi
Yayın Kollektifi

Merhaba Arkadaşlar

Gazetenin 31 Ağustos sayısını aldım. Teşekkür ederim.

Mektubuma gösterdiğiniz ilgiden dolayı şaşırdım. Şaşırmam şundan, çoğu gazete ve dergi eleştiri yapıcı da olsa dostane de olsa bundan hoşlanmaz. Bu nedenle size yazarken, acaba bu eleştirideki dostluğu anlayabilecekler mi diye düşündüm. Bir yandan da, olumlu çabalarınızdan dolayı motivasyonunuzu bozmak istemiyordum. Ama gördüm ki yalnız teorik olarak değil, devrimci karakter olarak da sevgilerimde beni haklı çıkardınız. Küçük burjuva bilinç durumlarını (bu konuda) kırdığınız için ayrıca kutluyorum sizi.

İleride değişik eleştirilerim de olabilir. Bu eleştirileri de dostlukla karşılamanızı rica ederim. Düşünceler farklı olabilir ama amacımız sınıfsız bir toplum yaratmaktır. Bunu hiç bir zaman akıldan çıkarmadan birlik-eleştiri-birlik ilkesince ilişkilerimizi sürdürürsek çok sevinirim.

Ben ilişkilerimi zamanla geliştiren bir karaktere sahibim. Dikkat ederseniz ilk mektubum çok kısaydı. Tanıdıkça yazmak bana daha doğru geliyor.

Ben Behçet hastası bir tutsağım. 12 yıldır hapisteyim. 10 yıl da dağda kaldım. Bütün sol kümelerle yapıcı, dostane ilişkiler içinde oldum. Teorik mücadeleyi ihmal etmeden hapishanedeki tutsaklara yaklaşımınız da değerlidir. Yalnız teorik değil etik olan bu tutumunuzu sürdürürseniz, ben sizin gelişip güçleneceğinizi görüyorum. Estetik alanda da ses vermeye çalışıyorsunuz. Bu bütünlüklü kavrayışı korumalısınız. Politik olan sanatı dışlamamak. İkisi birbirini beslemeli.

Ayrıca kuruluş çalışmaları süren bilimsel, sanatsal kurumlaşmanızı şimdiden kutluyor, çalışmalarınızda üstün başarılar diliyorum.

Özgürlük günlerinde sizleri ziyarete geleceğim.

Bir önceki SİP (TKP)si ile aranızdaki farkı gösteren bir yazı bu sayıda vardı. Böyle yazılar daha önce yazılsaydı Haydar Sönmez arkadaşım o soruları sormazdı. Kendisini tanıyorum. Erzurum'da birlikte kaldık. Sizi hâlâ SİP (TKP) sananlar var.

SİP (TKP)si bölününce ilk yaptıkları, bilimsel-sanatsal faaliyeti tasfiye etmek oldu. Yanlış bir politikadır. Oysa toplumsal gerçekçi sanat ve bilimsel sosyalizmin o kadar çok ortaklaşılacak yanı var ki. Dar küçük burjuva çıkarlar kimseye kazandırmaz. Sınıfın ve insan türünün bakış açısını edinmek önemlidir. Bölünmelerine üzüldüm. Felsefi temel olmayınca, sınıfsal temel zayıf olunca bu bölünmeler kaçınılmazdır. Gerekli dersleri aldığınıza inanıyorum.

Not: *Gazetenize dışarıdan bir arkadaş telefon etti. 31 Ağustos sayısını istemek için. Telefonlarınız çalışmıyormuş.*

Selamlar ve sevgiler.

Adnan ÖZTEL
T Tipi Kapalı Cezaevi / Bafra - Samsun

En Çok Ben Üzüldüm Tiyatrosu

Bu ülkede ne zaman askerler, polisler yaşamını yitirse, daha çok askerin, polisin feda edileceğini belirten demeçlerden, yayınlardan, yazılardan geçilmez olur. Düşük yoğunluklu savaş, böyle durumlarda hatırlanır. Öbür tarafın verdiği kayıplar, asker, polis ölümü yoksa 10 saniyelik bir "ölü ele geçirildiler" ile geçiştirilip, magazinin sığ sularında kulaç atılmaya devam ediliyor. Hayat muktedir karar vericiler için, kaldığı yerden devam eder. Bir kardeş savaşının, son cansız bedenleri Kürdistan'dan yollandı. Türkiye'nin çeşitli şehirlerine. Onca insan, bu ülkenin aciz siyasetçilerinin körlüğüne kurban edildi. Onlar yaşamıyor artık. Biz yarın hiç bir şey olmamış gibi gülmeye devam edeceğiz. Resepsiyonlara katılacağız. Tıka basa yiyeceğiz. Yazın sıcaklığından uzaklaşmak için tatil bölgelerine akacağız. Uzatılan mikrofonlara gelecek güzel günleri nasıl yaratacağımızı anlatacağız. Yer yansın, çöl oynasın-patlasın programlarını, çekirdek çıtlatarak izleyeceğiz. Bankadaki paramızla ne kadar mal-mülk alınacağının hesabını yapacağız, sevişeceğiz, nutuk çekeceğiz ve yeni gençlerin ölmesini bekleyeceğiz, en fazla ben üzüldüm tiyatrosunu oynamak için.

Gün boyu yaşamını yitiren askerler için hüzünlü fotoramanlar hazırlanıp servis ediliyor televizyon ekranlarında. Boğazım düğümleniyor, izlediğim klişe hayat hikayeleri için değil. Hepsi gariban ailelerin çocukları olan bu gençleri yaşatamayıp, vicdan rahatlatmak için binlerce tekrarı yapılan vıcık vıcık duygu sömürüsü görüntülere. Onları yaşatamayanların, kardeşiyle barışmayanların, bu ölümlerden hiçbir günah çıkartmıyor olmaları daha da üzücü. Herkes biliyor ki, bu savaş üç ayda biter. Ama biten savaş, savaşın rantçılarını da bitirecek olması, bu savaşın bitmesini engelleyen en büyük neden. Bu yüzden, en rafine haliyle milletçilik ve faşizm pompalanıyor. Bayrağını kapan, sokağa dökülsün deniliyor. Sonrasında parti binaları yakılıyor, yıkılıyor, insanlar linç ediliyor, hem de Kürt oldukları için.

Ergül İNCE
2 nolu F Tipi Kapalı Cezaevi
Kandıra-Kocaeli

Merhaba Sevgili Arkadaşlar,

Firavunlaşan, kokuşmuş, lanetli bir çağın sahte tanrılarına karşı direnen, güzel yüreklerinizi saygıyla selamlıyor, iyi olmanızı diliyoruz.

Gönül isterdi ki bayramlara özgü coşkulu güzel duygularla bayramınızı kutlayayım. Ancak gel gör ki, insanı kurban eden bu çürümüş zihniyetlerin yarattığı kan deryası, ortada yaşanacak bir bayram bırakmadığı gibi her günü gözümüzü ölüm ve acılara açtığımız bu zaman diliminde, bayramlar da anlamını yitirmiştir.

Ama yine de bu (...) zulmün barbar ordularına inat; barışın, paylaşımın ve dayanışmanın özü olan bayramınızı kutluyor, bu bayramın ezilen ve sömürülen insanlığa özgür yarınlar getirmesini diliyorum. Sevgiyle kalın.

Saygılarımla.

Not: *Bir şiir gönderiyorum bu kartta. Sizlere özel olduğu için yayınlamayabilirsiniz. Sağlıcakla kalın.*

Cengiz AYAR
2 Nolu F Tipi Kapalı Cezaevi / Kocaeli

Sevgili Cengiz arkadaş, şiirini önümüzdeki sayılarda başka bir sayfada (Kültür-Sanat köşemizde) değerlendirebiliriz. Ancak bu sayı hem bir hafta geciktik, hem de Ankara Katliamı nedeniyle yazı ve haber yoğunluğu yaşadık. Bizi anlayışla karşılayacağına inanıyoruz, selam ve sevgiler.

Merhaba,

Değerli Dostlar,

Şimdilik mektubumu kısa tutuyorum. Umarım ve dilerim mevcut sorularım sizi kırmamış, kızdırmamıştır. Anlamaya ve anlam vereceğinize inanıyorum. İnsanlık, barış, özgürlük, eşitlik için sağlıklı ve doğru düşünme ihtiyacı olduğuna inanıyorum.

Devrimci selam ve saygılarımla.

Muhsin KÖYLÜOĞLU
2 Nolu F Tipi Kapalı Cezaevi
Kandıra-Kocaeli

Sevgili Muhsin arkadaş, mektubunu yer darlığı sebebi ile bu sayıda yayınlayamadık. Önümüzdeki sayımızda sorularına yanıtımızla birlikte değerlendirmeye çalışacağız.

Merhaba

İyi, sağlıklı ve moralli olmanız dileği ve umuduyla, siz değerli emekçi arkadaşlarımı sevgi ve saygıyla selamlıyor, sonsuz saygılarımı sunuyorum.

Kurban Bayramı başta size ve Ortadoğu'nun tüm ezilen halklarına, en sıcak ve içten duygularımla kutluyor ve mutlu olmanızı diliyorum.

Devrimci selam ve saygılarımla.

Not: *Sağlık sorunlarımdan dolayı Van M Tipi'ne sevk oldum.*

Rıdvan TANIŞ
Van M Tipi Kapalı Cezaevi
Van

Merhaba Değerli Arkadaşlar,

İyi olmanızı diliyoruz. Size daha önce faks yazdık ama maalesef ulaşmamış.

Göndermiş olduğunuz gazeteleri düzenli bir şekilde alıyoruz. Bu devrimci dayanışmanızın bizlere moral verdiğini belirtmek isteriz. İçerik bakımından geliştirici olan emeğinizin verimli ürünü bizlere güç vermektedir.

Bu anlamda tekrardan sizlere teşekkürlerimizi sunuyor, yaşam ve çalışmalarınız da başarılar diliyor, bu vesileyle de partinizin 95. yıldönümünü kutluyoruz.

Not: *Sizlere hatıra olarak el emeği bir bileklik gönderiyoruz. Kabul ederseniz seviniriz.*

Sîlav û Rêz

Şahin TANRIVERDİ
E Tipi Kapalı Cezaevi
Amasya

Değerli Yoldaşlar,

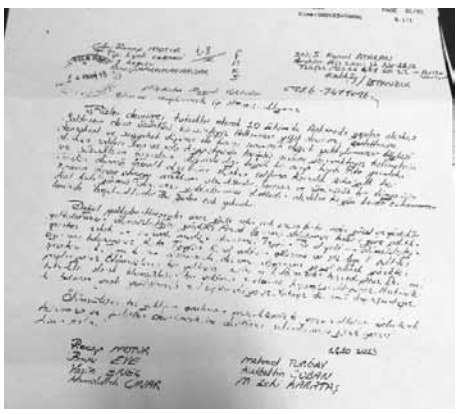

Afyonkarahisar Dinar'dan, Ankara Katliamı'nda yaşamını yitiren gazetemizin Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü yoldaşımız, Kemal Tayfun Benol'un haberini alıp, bize acil faksla taziyelerini ve devrimci dayanışmasını bildiren tutsak arkadaşlarımıza aşağıda isimlerini vererek teşekkür ediyoruz. (Okunamadığı için faks metnini maalesef yayınlayamıyoruz.)

Recep MOTUR
Bawer EYE
Yasin ENEÇ
Hamdullah ÇINAR
Mehmet TURĞAY
Kudbettin ÇOBAN
M. Zeki KARATAŞ

Merhaba Değerli Politika Çalışanları

Değerli Yoldaşlar,

Öncelikle en sıcak duygularımızla selam sevgi ve başarı dileklerimizi iletiyor. Siz özgür basın emekçilerini selamlıyoruz.

Sizler gibi emek ve özgürlükleri ilke edinen, bu doğrultuda mücadele eden dost yoldaşların, ezilenlerin sesi olması, biz özgürlük tutsakları açısından da büyük bir moral kaynağı olmaktadır. Göndermiş olduğunuz Politika Gazetesi, düzenli olmasa da bize veriliyor. Cezaevi idaresinin araya zaman koyarak bizlere verilmesi, sizlere geç yazmak zorunda kaldık. Yaklaşık üç aydır Atılım ve Politika gazetelerini "emniyete gönderdik" deyip bekletiyorlar. Yani tamamen keyfi ve bireysel inisiyatif.

Biz siyasi tutsaklar olarak, bizlere ulaştırdınız Politika Gazetesi için teşekkürler.

Politika Gazetesi'nin değerli emekçileri ve yoldaşlar, çalışmalarınızda başarılar, yaşamınızda güzellikler diliyorum.

Selam, sevgi ve saygılarımla

Kadri SÖNMEZ
E Tipi Kapalı Cezaevi / Nevşehir

Rusya'nın Stratejik Hamlelerinin Gösterdikleri...

❑ Murat ÇAKIR

Emperyalist hegemonyadaki kırılmalar ve Rusya faktörü

ABD devlet aklına dönüşen "Wolfowitz Doktrini" kaleme alındığında, her ne kadar reel sosyalizm bir karşı devrim ile yıkılmış ve burjuvazinin ölümcül düşmanı olan sosyalizm güçleri darmadağın edilmiş olsalar da, emperyalist hegemonyanın tehlike altında olduğu kaygısı hâlâ canlıydı. "Tarihin sonunu" ilân eden burjuva ideologları zafer sarhoşluğu altında dahi tarihsel yasallığı, yani kapitalizmin her daim kendi mezar kazıcılarını yarattığı gerçeğini unutmamışlardı. Bunun için tüm çabalarını komünizm "illetini" yok etmeye, işçi sınıfının kendisi için sınıf olarak örgütlenmesini engellemeye, yaşamın her alanını kapitalist sermaye birikiminin boyunduruğu altına sokmaya ve emperyalizmin dünya çapındaki mutlak hegemonyasını kurmaya harcıyorlardı.

ABD emperyalizminin en gerici ve en saldırgan kesimlerinin siyasi ve ideolojik temsilcilerinden olan Dick Cheney ve Paul Wolfowitz meşum "doktrinlerini" belirttiğimiz kaygılar içerisinde ve *"ABD'nin, SSCB benzeri stratejik rakibi olabilecek her ülkeyi engelleme"* hedefiyle kaleme almışlardı. 1989-1990 karşı devriminin şekillendirdiği dünya konjonktürü sosyalizmin "ebediyen sonunun geldiğini" telkin etse de, son 25 yıllık dönem, tüm emperyalist müdahale savaşlarına, işgallere, rejim değişikliklerine ve kapitalizmin neoliberal uygulamalarının dünya çapında elde ettiği zaferlere rağmen, emperyalist-kapitalist dünya düzeninin mutlak hegemonya kuramadığını kanıtladı. Aynı şekilde emperyalizmin sadece bir değil, birden fazla stratejik rakip olma potansiyeline sahip ülkeyle karşı karşıya olduğunu gösterdi.

Son 25 yıl, emperyalist güçlerin öyle iddia edildiği gibi mutlak güce sahip olamadıklarını da kanıtlamaktadır. Emperyalist güçler ellerindeki olanaklarla istemediklerini çoğunlukla engelleyebilmektedirler, ancak her istediklerini gerçekleştirebilecek güce sahip değillerdir. Dahası, emperyalist hegemonyadaki kırılmaları engelleyememektedirler. Bu durumun bir çok nedeni vardır ve bu nedenlerden birisi, BRICS ülkelerinin (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika) emperyalist hegemonyanın boyunduruğu altına sokulmaya direnerek, emperyalist güçlerin hegemonik adımlarını tökezleten politikalar izlemeleridir. BRICS ülkeleri bağımsız duruşları ve izledikleri dış politikalarla nesnel açıdan emperyalizm karşıtı bir konuma yerleşmişlerdir. Bu konumlanışları emperyalist hegemonyadaki kırılmaları teşvik etmektedir. Suriye'deki güncel hamleleriyle bağlantılı olarak Rusya'nın konumlanışını ve dış politikasını irdelediğimizde, bu tespitin haklılığını kanıtlayabiliriz.

Rusya antiemperyalist midir?

Ara başlıktaki bu soruya verilebilecek yanıt açıkça "hayır"dır. BRICS ülkelerinin önde gelen iki gücünden birisi olan Rusya'nın dış politikasının nesnel olarak emperyalizm karşıtı olması, Rusya Federasyonu'nu a priori antiemperyalist yapmamaktadır. Rusya'nın antiemperyalist olmadan emperyalizm karşıtı politikalar izlemesi bir çelişki değildir. Bunu açıklamak için önce **Lenin**'e başvurmak doğru olacak.

Lenin, 1916 Ocak-Haziran'ı arasında kaleme aldığı çığır açıcı *"Kapitalizmin en üst aşaması olarak emperyalizm"* başlıklı eserinde emperyalizm tanımının içermesi gereken beş temel emareyi şöyle sıralamaktadır: *"1. İktisadi yaşamda belirleyici rol oynayan tekelleri yaratacak derecede yüksek bir gelişme seviyesine ulaşan üretimin ve sermayenin yoğunlaşması; 2. Banka sermayesinin sanayi sermayesiyle [bir potada eriyerek] birleşmeleri ve bu ›mali sermaye‹ temelinde bir mali oligarşinin oluşması; 3. Sermaye ihracının, ürün ihracatından farklı olarak, olağanüstü bir önem kazanması; 4. Dünyayı aralarında paylaşan tekelci kapitalist birliklerin oluşumu ve 5. Dünyanın büyük kapitalist güçler arasındaki toprak paylaşımı tamamlanması. Emperyalizm, tekellerin ve mali sermayenin egemenliğinin oluştuğu, sermaye ihracının olağanüstü önem kazandığı, dünyanın uluslararası tröstler arasındaki paylaşımının başladığı ve büyük kapitalist ülkeler arasında dünyanın tüm toprak paylaşımının tamamlandığı o gelişme aşamasındaki kapitalizmdir."* ***(W.I. Lenin, Werke, Berlin 1971, 22. Cilt, S. 270-271)***

Lenin'in emperyalizm tanımı ve tanımında belirleyici olan sınıfsal tahlil geçerliliğini günümüzde de korumaktadır ve hiç şüphesiz, *"emperyalist dönem sona erdi, işbirliği temelinde kazan-kazan dönemi başladı"* türünden liberal söylemlerin içi boş ve demagojik laf salatasından ibaret olduklarını kanıtlamaktadır. Burada şunu da vurgulamakta yarar var: Emperyalizm salt mali sermayenin oluşmasıyla birden bire ortaya çıkmadı, aksine merkezileşmiş devletlerin neredeyse 300 yıllık saldırı, işgal, ilhak ve yağma-talan geleneklerini kapitalizmin tekelci aşaması ile bütünleştirerek süreç içerisinde oluştu.

Suudi Arabistan ve Almanya'dan sonra dünyanın üçüncü büyük ticaret fazlasına sahip olan Rusya'ya baktığımızda ise, bu ülkenin emperyalist güç olabilme koşullarına sahip olamadığını görürüz. Bir kere Rusya Batılı emperyalist güçlerden tamamen farklı olan bir kapitalist gelişme süreci içerisinde. Çarlık rejimini alaşağı eden 1917 Büyük Ekim Devrimi ile 1989-1990 karşı devrimi arasındaki reel sosyalizm dönemi, Rus kapitalizminin Batı'dakine benzer bir gelişme sürecine girmesi engelledi. İkincisi, 1990 sonrası kapitalist gelişme kuralsız talan ekonomisini ve oligark yapıları ortaya çıkaran orantısız bir süreci izledi. Üçüncüsü, Rusya ticaret fazlasıyla, yani ürün ihracı (ki daha çok hammadde) ile müthiş bir sermaye birikimi sağlamış olsa da, yurt dışına kredi vererek sermaye ihracını kontrol edebilecek ve dünya mali piyasalarında etkin rol oynayabilecek uluslararası mali kurumlara sahip değildir. Empirik verilere bakıldığında, Rusya burjuvazisinin somut sermaye ihracının büyük bölümünün kara para ve vergi cennetlerine sermaye kaçırma/aktarma eylemlerinden ibaret olduğu görülür. Kaldı ki burjuva ekonomistleri dahi Rusya burjuvazisinin sermaye ihracını sınıfdaşı Batı burjuvazisi gibi kontrol edebilme gücüne sahip olamadığını vurgulamaktadırlar. Böylesi bir güce ulaşabilmeleri de şu an için hayli şüpheli görülmektedir. Tüm bu nedenlerden dolayı Rusya'yı emperyalist güç olarak nitelendirmek yanlış olur. Rusya Federasyonu, kendisini şimdilik emperyalizmin hegemonyasının dışında tutabilen, bu ısrarıyla emperyalizm karşıtı politikalar geliştirmek zorunda kalan, aynı zamanda tekelci tandansı güçlenen bir devlet kapitalizmi olarak değerlendirilmelidir.

Rusya'nın emperyalist bir güç olmadığı tespiti ve Rusya egemen sınıflarının öznel isteklerinden tamamen bağımsız, Rusya Federasyonu'nun emperyalist güçlerin çıkarlarına ters düşen politikalar izlemek zorunda kalmasının anlaşılması, kanımızca Rusya'nın Ortadoğu'daki yeni rolünün ve bölgedeki stratejik hamlelerinin sonuçlarının doğru değerlendirilmesini kolaylaştıracaktır.

Suriye'de dönüm noktası

Rusya hava kuvvetlerinin Esad rejimi lehine Suriye ihtilafına müdahil olmaları ve DAİŞ çetelerinin yanı sıra Hama, Homs ve İdlib'te El Nusra Cephesi gibi diğer terör gruplarıyla bazı silahlı "muhalefet gruplarını" vurması, bir çok açıdan Suriye'de bir dönüm noktasına varıldığını göstermektedir. Rusya'nın hava saldırıları aynı zamanda da hem Moskova'nın Ortadoğu'daki etkinliğinin artmakta olduğuna, hem de genel olarak "Batılı olmayan güçlerin" dünya siyasetinde giderek güçlenmekte olduklarına işaret etmektedir. Her iki durum da emperyalist hegemonyaya vurulan birer darbe olarak değerlendirilmelidir. Ama önce Rusya'nın Suriye'deki angajmanını irdeleyelim.

Rusya, Suriye'deki savaşa müdahil olmak zorundaydı dersek, yanlış olmaz. Çünkü Suriye, Rusya açısından Ortadoğu'da kalabilmesini sağlayacak tek ve son "kapıydı". Esad rejiminin bertaraf edilmesi, Rusya'nın savaş gemilerini konuşlandırdığı Tartus Limanı'nı kaybetmesi ve böylelikle gerek Doğu Akdeniz'in devasa doğalgaz kaynakların-

dan, gerek genel olarak Ortadoğu'nun zengin enerji kaynaklarından, gerekse de dünya siyasetinin şekillenmesinde belirleyici rol oynayan bir alandan daha uzaklaştırılması anlamına gelecekti. Rusya'nın bir diğer kaygısı da, Suriye ve Irak'ta yok edilmemiş, en azından önemli ölçüde güç kaybettirilmemiş islamist terör şebekelerinin zaman içerisinde Kafkasya ve Merkez Asya'nın Müslüman nüfusu çok olan ülkelerinde de benzer girişimlerde bulunmak için cesaretlendirilmeleri ve böylelikle Rusya'nın bütünü için ciddi bir »güvenlik tehdidi« hâline getirilmelerinin söz konusu olmasıydı. Sadece bu iki nedenden dolayı Rusya'nın müdahil olması kaçınılmazdı ve Rusya sonucunda tam ABD ve Türkiye'nin "eğit-donat" programının fiyaskoyla sonuçlandığı, dünya kamuoyunda ABD'nin DAİŞ karşıtı »angajmanının« sorgulandığı, AB'nin mülteci akını karşısında – deyim yerindeyse – kontrpiyede kaldığı, Rojavalıların bölge hakimiyeti kazandığı ve Suudi Arabistan ile İsrail'in tüm çabalarına rağmen, İran'ın bölgedeki etki alanının genişlediği bir anda askeri müdahale kararı alarak, gerek emperyalist güçlerin, gerekse de Türkiye ve Suudi Arabistan gibi işbirlikçi devletlerin tüm stratejilerini bir hamlede altüst etti.

Aslına bakılırsa Washington, Berlin, Brüksel ve bilumum işbirlikçileri, Rusya'nın bombardımanları sonucunda şimdiye kadarki tüm çabalarının başarısızlıkla sonuçlandığını kabullenmek zorunda kaldılar: Ne Esad alaşağı edilebildi, ne "ılımlı" muhalifler etkin kılınabildiler, ne İran, ne de Rusya ihtilaf dışı bırakılabildiler. Washington Stratejik ve Uluslararası Araştırmalar Merkezi (CSIS) Rusya uzmanı Jeffrey Mankoff Ekim başında Alman devletinin yayın organı olan Deutsche Welle'ye verdiği mülakatında, ABD emperyalizmi açısından asıl soruna şöyle dikkat çekiyor: *"Ruslar esas itibariyle ABD'nin bölgesel balansları biçimlendiren anahtar güç olduğuna dair anlayışı sorguluyor"*.

ABD, Obama yönetimi tarafından geliştirilen İran Yakınlaşma Politikası ve aynı anda yürütülen Suudi Arabistan Destek Politikalarıyla, İran ve Suudi despotları arasında süren bölgesel egemenlik çatışmasını kendi çıkarları temelinde kontrol edebileceğini hesaplıyordu. Zaten bu çerçevede Suriye'de yürütülen vekalet savaşına kâh İran'a yakın, kâh Suudilere yakın güçlere yardımcı olacak, ama savaşın "kontrol altında" sürdürülmesini engellemeyecek askeri müdahalelerde bulunuyordu. Bu bağlamda şöyle bir örnek verilebilir: ABD hava kuvvetleri II. Irak Savaşı esnasında »netice almak« için günde 3 bini aşan hava saldırıları gerçekleştiriyorlardı. DAİŞ'e karşı ise bugüne kadar gerçekleştirilen hava saldırıları günde 15 ila 20'yi geçmemektedir. Yani ABD'nin bugüne kadar "netice alıcı" müdahalelerden uzak durduğu söylenebilir.

Ancak Rusya'nın Suriye'deki ihtilafa, daha doğrusu İran ve Suudi despotları arasındaki jeopolitik çatışmaya doğrudan İran'ın yanında müdahil olması, ABD'nin bu politikalarını bir anda boşa düşürdü. Suriye'de 2 binden fazla askeri "uzman", SU-24 saldırı jetleri, SU-25 savaş uçakları ve çok sayıda saldırı helikopteri konuşlandıran Rusya, Hazar Denizi Filosunun uzun menzilli roketlerinin de yardımıyla sadece DAİŞ çetesini

değil, diğer islamist terör gruplarını da vurarak, Suriye ordusunun ve aynı zamanda Rojava'daki YPG ve YPJ güçleri ile onlarla ittifak kuran Arap güçlerinin konumunu güçlendirdi. Rusya'nın İran lehine müdahil olması şüphesiz bölgesel olarak sınırlı düşünülen bir ihtilafın uluslararası bir ihtilafa dönüşmesi tehlikesini de artırmış oldu, ama bu Rusya yönetiminin önceden hesapladığı ve lehlerine olacağını düşündüğü bir durum. Çünkü bölgede değişen güç dengelerinin getirdiği kırılmaların yanı sıra, hali hazırda uluslararası alanda bir savaşa yönelik adım atmayı göze alabilecek bir güç yok. O açıdan Rusya, nükleer cephanesinin şemsiyesi altında olduğu müddetçe Suriye'de ve muhtemelen yakında Irak'ta da "islamist terör tehdidine" karşı planlarını engelleme olmadan uygulayabileceğini hesap ediyor.

Suriye müdahalesi, kuşatmayı yarma stratejisidir

Rusya 1991'den bu yana ağırlığını hep tarihsel ve geleneksel bağların bulunduğu bölgelere: Doğu Avrupa, Balkanlar ve Kafkaslara veriyordu. 2008 Kafkasya Savaşı ve güncel Ukrayna krizinde uyguladığı politikalarla ABD emperyalizminin Rusya'yı NATO üyesi ülkelerle kuşatma stratejisini boşa çıkartmıştı. Ancak ABD ve AB'nin bilhassa Doğu Avrupa ve Ukrayna'daki çabalarını devam ettirmeleri, Rusya üzerindeki "kuşatma" baskısını artırdı. Bunun üzerine Rusya'nın, BM Güvenlik Konseyi Daimi Üyesi olmanın da verdiği cesaretle, son 25 yıllık "bölgesel etkinlik stratejisini" terk ederek, "dünya siyasetine müdahil olma yetisine sahip aktör" rolünü oynamaya karar vererek, bu baskıdan kurtulma yolunu seçtiği söylenebilir. Bu bağlamda Suriye'ye müdahale etmesini zorunlu kılan üçüncü etkenin kuşatmayı yarma stratejisi olduğunu vurgulayabiliriz.

Rusya'nın Suriye müdahalesi elbette Soğuk Savaş dönemine geri dönüş anlamını taşımıyor. Kaldı ki Rusya kapitalizmin sistem alternatifi falan da değil. Ama Rusya'nın bu son stratejik hamlesi, dünya siyasetinde değişimlere yol açacağından özel bir önem taşımaktadır. Çünkü Rusya, ABD ve AB emperyalizmlerinin aksine birbirleriyle çelişen ittifaklara girmekten çekinmemekte ve aynı zamanda da dışlandığı dünya siyasetinde belirleyici rol oynama isteğinin altını ısrarla çizmektedir. Rusya örneğin İran'ın nükleer programının çözümünde ABD ve AB ile işbirliğinde hareket etmiş, ama Ukrayna ve Doğu Avrupa'da ABD ve AB'nin çıkarlarının tamamen zıttı politikalar izlemiştir. Aynı şekilde hem BRICS ülkeleri ile olan işbirliğini derinleştirmekte, hem Venezuela gibi "Batılı olmayan güçlerle" yeni ve derin ilişkiler kurmakta, hem de Türkiye gibi NATO üyesi ülkeler veya AB ülkeleriyle büyük hacimli ekonomik ilişkiler sürdürmektedir. Türkiye ile nükleer santral inşaatı ve doğal gaz satımı gibi ciddi ekonomik ilişkilerini sürdürürken de, Suriye'de Türkiye'nin politikalarını boşa çıkartabilmektedir.

O açıdan Rusya'nın Suriye'deki müdahalesini çoklu anlamda ele almak gerekmektedir, yani hem bir savunma, hem de bir saldırı stratejisi olarak. Bununla birlikte Rusya'nın Suriye müdahalesinin tam da emperyalist hegemonyada ciddi kırılmaların yaşandığı ve "Batılı olmayan güçlerin" etkinliklerinin arttığı bir döneme rast gelmesi bir tesadüf değildir, aksine bu gelişmelerin hem bir sonucu, hem de bu gelişmeleri hızlandıran bir faktördür. Son 10 yıla baktığımızda, emperyalist güçlerin hem işbirlikçilerine, hem de stratejik rakip olarak nitelendirdikleri "Batılı olmayan güçlere" çeşitli tavizler vermek zorunda kaldıklarını görebiliriz. Örneğin G7 zirvelerinde dünya siyasetini şekillendirme imtiyazını, G20 zirvelerinde eşik ülkeleri ile paylaşmak zorunda kalmışlardır. Veya: Çin devasa bir ekonomi gücü hâline gelir ve toplam 2,8 trilyon Dolar ile dünya çapındaki döviz rezervlerinin yüzde 42'sini ellerinde tutan BRICS ülkeleri "New Development Bank" ile saygınlıklarını çoktan yitirmiş olan Dünya Bankası ve IMF'ye alternatif bir mali kurum yaratırlarken, emperyalist güçlerin etkinlikleri eski gücünü yitirmekte, İsrail ve Türkiye gibi işbirlikçi devletlerin oligarşik yönetimlerinin kontrol altında tutulması zorlaşmakta ve stratejik hedeflerde geri adım atmak zorunda kalmaktadırlar. Sonuç itibariyle belirleyici olan gerçek, Rusya'nın Suriye'deki müdahalesinin şimdiden emperyalist politikaların hareket alanını daraltmakta olmasıdır. Bu, yeni bir durumdur.

Peki bu yeni durum bölge halkları ve işçi sınıfı açısından hangi sonuçlara yol açacaktır? Öncelikle Rusya'nın askeri müdahalesinin özünde, aynı emperyalist güçlerin müdahaleleri gibi BM Şartı'na aykırı düştüğünü vurgulamalıyız. Sonuçları itibariyle insanlık dışı terör gruplarını vuruyor olması, Rusya'nın da BM Şartı'nı çiğnemediği anlamına gelmez. Ancak, bu yeni durum Rojava'daki demokratik deneyin Suriye için bir model seviyesine gelme ve bu bağlamda Suriye'nin federatif biçimde toprak bütünlüğünün korunması fırsatını yaratma potansiyelini taşımaktadır. Verili sınırlarında demokratik ve federatif yapıda biçimlenecek bir "Yeni Suriye" her halükarda emperyalist stratejiler ve bölge egemenlerinin çıkarları için engelleyici bir faktör olacak ve emperyalist hegemonyadaki kırılmaları çoğaltacaktır. Böylesi bir yola girilip girilmeyeceği son haddede Suriye'deki halkların kendi kararları olacaktır. Bizlere düşen, ezilen ve sömürülenleri emperyalizm karşıtı adımlara cesaretlendirmek, onlarla dayanışmak ve en önemlisi, kendi ev ödevlerimizi yapmaktır: işçi sınıfının iktidarı için mücadeleyi örmek ve proletarya enternasyonalizminin gereklerini ikirciksiz yerine getirmek!

BAHÇELİEVLER KATLİAMI'nın 37. Yıldönümü

Faruk Ersan *Hürcan Gürses* *Serdar Alten* *Latif Can* *Osman N.Uzunlar* *Salih Gevence* *Efraim Ezgin*

8 Ekim 1978 akşamı daha önceden hazırlanan plan yürürlüğe konacaktır. Planı Reis kod adlı **Abdullah Çatlı** yapmıştır. Plandan önce İdi Amin kod adlı **Haluk Kırcı** saldırılacak daireye giderek keşif yapar. Keşif yapılan adres Bahçelievler'deki 15. Sokaktaki 56 numaralı binanın 2 kapı numaralı dairesidir. Planı o akşam gerçekleştirmeye karar verirler. **Ercüment Gedikli** Dadaş Kahvehanesine giderek destek için adam ararken **Ömer Özcan** ve **Duran Demirkıran**'ı bulur. Gece saat 22:00'de harekete geçilir. Abdullah Çatlı sokağın sonunda arabanın içinde beklemektedir. Plana göre 4 kişi içeri girecektir: **Haluk Kırcı, Ercüment Gedikli, Mahmut Korkmaz** ve **Kürşat Poyraz**. Grup gizlice apartmana girer ve daire kapısına gelince silahlarını doğrulturlar. Ercüment Gedikli kapıyı zorlamaya çalışır ancak kapı açılmaz. Zili çalarlar ve kapı aralanınca yüklenerek içeri girerler. İçeride Türkiye İşçi Partisi üyesi ve yöneticileri 5 sosyalist üniversite öğrencisi vardır:

Serdar Alten (23), **Hürcan Gürses** (26), **Efraim Ezgin** (23), **Latif Can** (20), **Osman Nuri Uzunlar** (20)

İçerideki sosyalist öğrenciler televizyon seyretmekteyken baskına uğrarlar. Saldırganlar devrimci öğrencilerin ellerini arkadan bağlayarak yüzükoyun yere yatırırlar. Saldırganlar evde sandıklarından çok sayıda kişiyle karşılaşınca ne yapacaklarını bilemeyip Çatlı'ya danışmaya karar verirler. Kürşat Poyraz ve Ercüment Gedikli arabada bekleyen Çatlı'ya giderler. Abdullah Çatlı, Kürşat Poyraz'a hemen geleceğini söyleyip beklemelerini söyler. Az sonra elinde eter ve pamukla gelir. Daireye giren saldırganlar sırayla üniversite öğrencilerini eterle bayıltırlar. Tam bu sırada kapı çalınır, saldırganlar hiç telaşlanmayıp eve arkadaşlarını ziyarete gelmiş olan iki Türkiye İşçi Partili öğrencisi **Faruk Erzan** ve **Salih Gevence**'yi de etkisiz hale getirirler. Çatlı'nın emriyle sonradan gelen iki öğrenciyi arabaya bindirirler. Onlarla beraber arabaya Kürşat Poyraz ve Haluk Kırcı biner. Çatlı arabayı Eskişehir yoluna doğru sürer. 10 dakika sonra araba durur. Araba çalışır durumda ve farları sönük halde TİP üyeleri yoldan uzaktaki tarlaya doğru götürülür ve 600m ötede Faruk Erzan ve Salih Gevence kafalarına sıkılan üçer kurşunla Haluk Kırcı ve Kürşat Poyraz tarafından öldürülür. Arabadakiler son hızla Bahçelievler'deki eve dönerler. Çatlı'nın planına göre evde bayıltılmış olanlar ikişer ikişer Eskişehir yoluna götürülecektir. Uyanmaya başlayan Serdar Alten'i arabaya taşırlarsa da Çatlı, geçmekte olan polis arabasından şüphelenerek içeridekilerin işlerini dairede bitirmelerini Eskişehir yolundaki cesetlerin bulunmuş olabileceğini söyler. Saldırganlar ellerindekileri nasıl öldüreceklerini tartışmaktadırlar. Haluk Kırcı, Osman Nuri Uzunlar'ı mutfağa alarak tel askıyla boğmaya çalışır, başarılı olamayınca yüzüne havluyla bastırarak zorlukla boğar. Haluk Kırcı TİP'li sosyalist gençleri böyle öldüremeyeceğini anlar ve içerideki saldırgan arkadaşlarından dışarı çıkmalarını ister, kendisi hepsini teker teker tabancayla öldürecektir. Az önce Eskişehir Yolu cinayetlerinde kullanılan silahı alır. Ercüment Gedikli, Kürşat Poyraz ve Mahmut Korkmaz daireden dışarı çıkarlar. Ercüment Gedikli gözcüler Ömer Özcan ve Duran Demirkan'a görevlerinin bittiğini bildirir. Sonra Çatlı arabayla gelir ve arabanın geldiğini duyan Kırcı yerde yüzükoyun elleri bağlı yatan gençlerin üzerine tabancasını boşaltır ve koşarak dışarıya çıkar. Serdar Alten karın ve bağırsaklarından 3 kurşunla, Hürcan Gürses kalp ve böbreklerinden 3 kurşunla, Efraim Ezgin başından 4 kurşunla, Latif Can akciğerlerinden 2 kurşunla vurulur. Tam karşı binada oturan polis memuru Tuncay Özkul silah seslerini duyup balkona çıktığında binadan koşarak uzaklaşan uzun ve ince birisini görür. Yine aynı apartmandaki meslekdaşı Seyfi Eroğlu'nu uyandıran polis silahını da alarak karşı binaya geçerler. Kapıyı kırarak içeri girince dehşet görüntüleriyle karşılaşırlar. Gençlerden Serdar Alten ise hayattadır. Serdar Alten saldırganları tarif eder ve Hacettepe Hastanesine kaldırılır.

Haluk Kırcı ertesi sabah Talatpaşa Bulvarı Numara 154/9 adresindeki Çatlı'nın dairesine gelir. Silahı ona teslim eder. Serdar Alten ise savcı **Mehmet Bağış**'a ifadesini verebilmiş ve saldırganları ayrıntılı şekilde tarif etmiştir. Ülkücülerin saldırısına uğradıklarını belirten Alten kendisine "Reis" diye hitap edilen birisinin varlığından bahseder ve 34 PD plakalı bir araca bindirildiğini söyler. Alten 8 gün boyunca ölümle savaşacak ve sonunda 17 Ekim 1978 günü hayata veda edecektir. Polis bu plakalı bir aracı bulamaz. Buna rağmen olayın çözülmesini iki tesadüf olay sağlayacaktır. Nevşehir-Avanos yolundaki Kozaklı Petrol İstasyonunda mavi Amerikan bir araç şüpheli olarak polise bildirilince aracın 34 PD 137 olan plakasının 34 yazan kısmının kartonla yazıldığı anlaşılır ve kartonun altında 06 sayısı görülür. 06 PD 137 plakalı araç araştırıldığında aracın Ülkücü Mustafa Mit'e ait olduğu ve örgüt adına bu kişi üzerine alındığı anlaşılır. Mustafa Mit gözaltına alınır ve Deniz Kuvvetleri Savcısı Yüzbaşı Enis Tunga dava dosyasında Mustafa Mit ile yapılan görüşmeyi detaylı yazar. Aracın örgüt için alındığını ve Ali Şerit tarafından sürüldüğünü, sürekli olarak ise Muhsin Yazıcıoğlu ve Abdullah Çatlı'nın emrinde olduğu belirtilir. Mustafa Mit ayrıca Bahçelievler Katliamının yapıldığı gün aracı Abdullah Çatlı'nın kullandığını öğrendiğini bildirir. Mustafa Mit, ülkücü camianın bilinen isimlerinden olduğu için Cebeci'de Acem Çayevinde yine örgüt üyesi Şevkat Çetin ile yaptığı konuşmada Bahçelievler olaylarıyla ilgili soru sorduğunda cevap olarak Şevkat Çetin'den "Bizim Çatlı'nın işi" cevabını aldığını açıklar.

Dr. Turhan Temuçin yaptığı açıklamayla olayda kullanılan eterin ülkücü İbrahim Çiftçi'nin talimatıyla hastanede çalışan bir sempatizan tarafından çalındığını belirtecektir. **Türkiye İşçi Partisi ve GENÇ ÖNCÜ kadrolarının hesabı mutlaka sorulacaktır.**

YORUMSUZ

"Özel Harp Dairesi" kitabının yazarı Gazeteci **Ecevit Kılıç**'ın Bahçelievler cinayetleri hükümlülerinden **Ercüment Gedikli**'yle geçen yıl yaptığı söyleşiden:

- "Hadiseden iki buçuk ay sonrasına kadar polisin her hangi bir ciddi operasyonu olmadı. Çünkü olaydan sonra etraftan çok sayıda adam toplandı. Sorgulandı ve serbest bırakıldılar. Kahveler basılmış, tipini beğenmediklerini veya eşkâle benzeyenleri topladılar. Sonradan bıraktılar. Bu 2,5 ayda olay üzerine ciddi bir şekilde gidilmemesinin nedeni olay yerinde parmak izi incelemesinin yapılmaması, olayın şahidinin bulunmamasıdır. (...)

*- 1991'de çıkartılan afla serbest kalan **Ercüment Gedikli** ticarete atıldı, madencilik sektörüne girdi, işlerini büyüttü, bugün Anadolu'nun bir çok yerinde maden işleten büyük bir şirketin sahibi.*

*- İlk ortağı MİT Operasyonlar Daire Başkanlığında uzun yıllar yöneticilik yaptıktan sonra emekli olan **Orhan Fevzioğlu**'dur.*

- Bugün çok zengin bir adam olan Gedikli ile 11 Mayıs 2007 günü Çankaya'daki lüks çalışma ofisinde buluştuk. Röportaja başlar başlamaz kupa denilen büyük fincanla çay geldi. Kupaların üzerinde Özel Harp Dairesi'nin sonradan adını aldığı Özel Kuvvetler Komutanlığı yazılıydı ve dairenin amblemi vardı. Bu kupa dairenin kuruluş yıldönümü vesilesiyle personele dağıttığı hediyelerdendi. Şaşkınlığımızı gören Gedikli korumasından hemen kupaları değiştirmesini istedi. 'Özel Harp Dairesinde görevli arkadaşımın hediyesi' dedi. Yeni çaylar bu kez bardakta geldi. Ancak yarım saat sonra çaylar tazelendiğinde bu kez yine Özel Kuvvetler Komutanlığı amblemli ve yazılı kupalarla geldi. Korumasına tepki gösteren Gedikli hemen geri götürmesini istedi."

***Kaynak:** (Ecevit Kılıç, Özel Harp Dairesi, Turkuvaz Kitap, sf. 241-254, Mayıs 2008)*

Unutmak İhanettir... Barış Kazanacak!

❑ **Ahmet ÇAVLI**

Savaşın da, Türkiye'nin de kazananı barış olacaktır. Daha bu günden oldu zaten. Barış Ankara'da verdiği şehitleri ile birlikte toplumsallaştı. Kitlesel boyut kazandı. Toplumun yüreğine işledi, iliklerine, damarlarına kadar sirayet etti...

Barış, barış için mücadele faktörü iken artık barış; saray deviren, iktidarı yıkan, yeni iktidarlar oluşturan, toplumsal sistemi değiştiren, aktif, militan, direngen, pes etmeyen bir fenomene büyüdü. Barış, kelimenin gerçek anlamı ile bir devrim inadına dönüştü. Gördüğü her zorluk karşısında "inadına barış" sloganı ile bütün zorlukları hizaya getiren, aşan bir güç haline geldi.

10 Ekim Ankara Katliamı insanlık açısından bir felaketti. Devrimciler, demokratlar, sosyalistler, komünistler, barış severler için tanımı ve tarifi olmayan, yüreklere köz gibi oturan bir acı yumağı oldu. Verdiği acı ile göz yaşlarını kuruttu, akıllara durgunluk verdi, yarattığı şok etkisi ile bedenleri dondurdu. Şokun etkisi geçince Türkiye'de, Kürdistan'da ve tüm dünyada halklar "inadına barış" sloganı ile ayağa kalktı. Türkiye ve dünya sarsıldı, sallandı. Türkiye halkları büyük bir şok yaşadı, en derin uykudakiler bile uyandı, sersemledi, kendine geldi, katillerin, canilerin kim olduğunu, kimlerin olabileceğini düşünmeye başladı. Halkın önemli bir kesimi Türkiye'nin nereye, kimler tarafından sürüklendiğini anlamaya, öğrenmeye başladı.Türk devleti Kürdistanı yakıp yıkıyor her gün gençler, çocuklar, yaşlılar katlediliyor insanlar tutuklanıyor, Kürdistan tam bir işgal altında. Görüntülerdeki polis ve askerin tam da işgal gücü gibi hareket ettikleri görülmektedir. Ölüler panzerlere iple bağlanarak insanlık dışı bir şekilde işkence yapılıp sokak sokak gezdirilmektedir. Kürdistanda evler yakılmış yıkılmış içerisinde oturulamaz hale getirilmiştir. Abluka altında tutulan bu bölgelerde insanlar aç ve susuz bırakılmış ve göç etmeye zorlanmıştır. Özgür basın yayın kurumlarına karşı saldırıya geçmiştir. ***DİHA, Azadiya Welat, Aram Yayınları***na yapılan baskılar bunlara örnektir. Ankaradaki barış, emek, demokrasi mitinginde ***Politika*** Gazetesi sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürü değerli, işçi sınıfının yiğit neferi, aydın devrimci, komünist **Kemal Tayfun BENOL**'u kaybettik.

Buna karşın barış düşmanları, barış mücadelesinin sömürüsünü kıstığı, hırsızlık, yolsuzluk, uğursuzluğunu deşifre ettiği kesimler insanlıklarını tümden unutarak, insanlık dışı tavır geliştirerek insan ve insanlık nezdinde deşifre oldular. Barış düşmanları zaten doğal olarak insanlığın da düşmanları idiler. Ancak barışın kahramanı, unutulmaz şehitleri, barış ve insanlık düşmanlarının yüzündeki maskeyi kaldırıp atarak topluma insanlık dışı olan gerçek yüzlerini gösterdiler.

Ankara Katliamı nedeni ile insan olan insanların gözyaşı, kaçak sarayı ve sakinini kuşatan bir sele büyüdü. Barış şehitlerinin kanı IŞİD'in müttefiki, "Kobane düştü düşecek" sloganını atarak IŞİD'e maddi desteğin yanında manevi bir destek de veren acımasız Erdoğan diktatörünü boğacak bir göle dönüştü. Erdoğan zalimi akıttığı göz yaşı selinde ve döktüğü barış şehitlerinin kanında boğulacaktır. Barış şehitleri TC tarihinde ilk kez: Namusluların namussuzlardan daha cesur, daha direngen, daha aktif, daha atak olduğunu göstermişlerdir. İlk kez namusluların, haklıların sesi, onursuzların, haksızların, ahlaksızların sesinden daha gür çıkmıştır. Mazlumlar haykırışı ilk kez bu kadar ses getirmiştir. İlk defa STK'lar birlikte hareket etmiştir, demokrasi güçleri, emekçiler, işçi sınıfı, tüm kesimler kararlı bir şekilde davranmışlardır. Türkiye'de ve Kürdistan'da bu saldırılar sürerken,Türkiye halkları, aydınları, yazarlarının, sanatçıların, her kesimdeki insanların rahat uyumaları mümkün değildir.

Kedine solcu, sosyalist diyenler, Kürdistan, Cizre, Nusaybin, Lice, Varto, Bismil, Silvan her taraf yanarken sizin rahat uyumanız ses çıkarmamanız siz sol kesime yakışmamaktadır. Türkiye işçi sınıfının öncü gücü, ***Politika*** Gazetesi ve bazı devrimci, sosyalist, komünist kesimler Kürt Özgürlük Hareketiyle birlikte yoldaşça davranmaktadırlar, çünkü birlik ve dayanışma içinde olmak, sınıfsal görevler gereğidir ve onun ötesinde insanım diyen herkesin görevidir. Bir dönem Kürdistan'da herkesin kitaplarıyla büyüdüğü "Özgürlük Yolu" siyaseti ve öncüleri utanmadan basın yoluyla AKP'yi destekledikleri deklare ediyorlar, döneklik ihanet budur. Herkesin bildiği birşeyi burda yeniden yazmak zorundayım. Hitler faşizmi iktidara geldiğinde,ilk önce Yahudileri, devrimcileri, sosyalistleri, komünistleri, katletmesi karşısında sesiz kalanlar hatta alkışlayanlar sıra kendilerine geldiğinde yanlarında kimseyi bulamamışlar. Sıra döneklere geldiğinde herkes yüzlerine tükürecektir.

Erdoğan'ın seçim kazanmak, AKP'yi tek başına iktidar yapmak için PKK'ye saldırarak, PKK'nin de "misillemede" bulunmasını sağlayarak HDP'yi iki ateş arasında bırakıp, kıskaca alarak, baraj altına itme planını barış politikası boşa çıkardı. Özgürlük Hareketinin "eylemsizlik" ilanını kale almayarak savaşmaya devam etse de devleşen barış gücü; ülke, bölge ve dünya nezdinde Erdoğan devletini barışa mahkum edecektir. Savaş Erdoğan'a yarar değil, zarar getirecek bir faktör konumuna geldi.

Erdoğan HDP'yi savaşan taraflardan birinin, yani PKK'nin yanına itip, Türk milliyetçiliği ve savaş aleyhtarı güçlerin karşısına çıkartarak siyasi iflasa sürüklemeye çalıştı. HDP Erdoğan'ın bu taktiğine karşı iki savaşandan birinin yanında durmak yerine kendi safını ve alternatifini yarattı. İki savaş gücünün karşısına barışı çıkarttı. Her ikisini de barışa davet etti. Dolayısı ile toplumun karşısına da iki savaş yanlısı seçenek yerine üçüncü seçenek olarak barış seçeneğini çıkartmış oldu. HDP savaş koşulundan kendini kurtarmayı bildi. Ham tahtaya ayak basmadı. Durup, dinlenmeden savaşın halkların işine hiç ama hiç yaramadığını, yaramayacağını söyledi. Erdoğan'ı savaşla baş başa bıraktı. PKK de "eylemsizlik kararı" alınca artık Don Kişot'un yel değirmenleri ile savaştığı gibi Erdoğan da kendi kendisi ile savaşmak durumunda kalacak. HDP'yi uğratmak istediği akıbete Erdoğan'ın kendisi uğrayacaktır. Belki HDP'yi baraj altında bırakmaya çalıştığı gibi kendisi baraj altında kalmayacaktır, ama tek başına iktidar olma şansını da bir daha yakalayamamak kaydı ile kaybedecektir. AKP ve erdoğan politikaları Kürdistan'da, Cizre'de, Nusaybin'de, Silvan, Sur, Lice ve Kürdistanın her tarafında ters tepti.

Mevcut durumda siyasi arenanın en etkili alternatif politikası barış politikası olmuştur. Erdoğan'ın strateji ve taktiklerinin tümü HDP'nin strateji ve taktikleri karşısında iflas etmiştir. Belki en doğru tanım: Erdoğan'ın kendi oyunu ile yıkılan pehlivan misali kendi taktiği ile yıkılmış olduğuna vurgu yapmaktır. 1) 5 Haziran'da HDP'nin Diyarbakır mitingine yapılan bombalı saldırının arka plandaki failini bulmaması, bunu HDP'ye bir göz dağı olarak faili meçhul gibi göstermesi ; 2) Suruç'ta 33 devrimcinin katliamını tümü ile es geçerek canlı bomba olarak Suruç eylemini yapan, eylem yerinde parçalanan katilin, son Ankaradaki katliam tamamen AKP Erdoğan ve Başbakan Davutoğlu'nun sonunu getirmeye yetti, HDP'ye karşı hazırlanmış, Ankara Katliamına kadar uzanan tuzaklar silsilesi Erdoğan'ın başına patladı.

Bu karanlık zihniyeti korkutan halkların barış umududur. Acımız büyük, öfkemiz büyük, ama umutlarımızda daha da büyüktür. Bu acıyla yoğrulduk, ateş çemberinden geçip geldik. Türkiye'deki emekçilere, demokrasi güçlerine, işçi sınıfına tüm ezilmiş kesimlere, Kürdistandaki emekçilere, başta da direne direne kazanan Kürt Özgürlük Hareketine ateşle yaklaşanları o ateş yakar. Türkiye'de ve Kürdistan'da mücadele içinde şehit düşen arkadaşlarımız, barış,emek, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm şehitleridirler. Barışı mutlaka halklara armağan edeceğiz. Baskılara, zulme, katliamlara, faşizme karşı ortak mücadeleyle BARIŞI KAZANACAĞIZ. Sınıfların değil, halkların barış içinde bir arada yaşaması için, savaşsız sömürüsüz özgür demokratik, sosyalist bir türkiye, demokratik özerk Kürdistan için BİRLİK OLMAK ZORUNDAYIZ. UNUTMAK İHANETTİR!

İlerici, Komünist Bir Yazar: Fahri Erdinç

❑ **Ali Özenç ÇAĞLAR**

Fahri Erdinç, Uzun yıllar Türkiye Komünist Partisi TKP saflarında yer almış, Bizim Radyo'nun ilk sunucularındandır. Bu gün bile onun tok sesini yıllar geçse bile eski kuşaklardan anımsayanlar çoktur. **Fahri Erdinç**, onurlu bir işçi sınıfı neferidir. O, aynı zamanda Türkiye'nin çağdaş, saygın bir yazın adamı, hikâye ve romancılarındandır da. Doğumu, 1917, Akhisar. Ölümü, kendisinin deyimiyle *"Kardeş Evi"* dediği ülkede, 11 Kasım 1986 Sofya, Bulgaristan'da vefat etmiştir. Yazarın mezarı henüz Sofya'dadır.

F. Erdinç'in annesi henüz bir yaşındayken veremden ölmüştü. Hem annesini daha tanımadan kaybetmesi, hem de Akhisar'da o yıllardaki yoğun tütün tarımının getirdiği zorluklar, gençlik dönemindeki edebi yönelimini derinden etkiledi. 1930'da Balıkesir Öğretmen okuluna girdi, başarılı bir öğrenci olarak diplomasını aldı.

Fahri Erdinç, bir İlkokul öğretmeninin oğludur.

Erdinç de baba uğraşını seçmiş ve öğretmen olarak (1936) Afyon, Manisa, Tekirdağ, Balıkesir köylerinde yıllarca öğretmenlik yapmıştır. Bu durum ona Cumhuriyet sonrası halkını, ülkesinin ücra köşelerini tanıma olanağı vermiştir. Yazar bununla da yetinmeyip Bir süre Ankara Devlet Konservatuarı Tiyatro Bölümü'nde okumuş; (1938) fakat sonradan yine öğretmenliğe dönmüştür.

1946 yılında Ankara Radyosu Tiyatro Kolu'na girmiştir. *"Şen Olasın Halep Şehri"* isimli şiir kitabını bu yıllarda çıkarır. Hemen ardından, *"Seçilmiş Hikâyeler Dergisi"* onun öykülerinden oluşan özel bir sayı yayımlıyor. 1949 yılının eylül ayında gerici güçlerin ve güvenlik kolları tarafından izlemesi ve baskılardan kurtulabilmek için yurt dışına çıkmak zorunda kalmıştır...

Gittiği yerlerde ölümüne dek bütün konularını Türk halkının sorunlarından alarak şiir, hikâye ve roman türlerinde çalışmalarını sürdürüştür... Yazar, yine o dönemde polisin takibi ve artan politik baskılardan dolayı sınır komşumuz olan Bulgaristan'a yerleşti. **Erdinç**, 1973 yılında Bulgaristan Yazarlar Birliği üyesi oldu. **Erdinç**'in kitapları çoklukla 1970'li yıllarda Türk okuyucusuyla buluştu. Birbiri ardına çıkan kitapları edebiyatseverler tarafından hayli ilgi ile karşılandı. Özellikle Akhisar'daki çocukluğuna ilişkin yazdığı *"Acı Lokma"* isimli romanı, dönemin en ilgi çeken yapıtlarından biri oldu. Günümüzde de **Yordam Kitap Yayınları** tarafından yeniden basılmıştır. Başta *Kore Nire* (roman) olmak üzere, sırasıyla *Acı Lokma* (roman), *Kalkın Nazım'a Gidelim* (Anı), *Ali'nin Biri* (roman), *Kardeş Evi* (roman), *Destur Ya Sefalet* (öyküler) bunlardan bazılarıdır. **Fahri Erdinç**, yukarıda da değindiğimiz gibi, uzun yıllar boyunca tüm bu uğraşılarının yanısıra, **TKP'nin Sesi Radyosu** ve **Bizim Radyo**'da o eğitimli, tok sesiyle sürekli olarak ülke haberlerini vermiştir. Bu gün bile eski kuşaktan **F. Erdinç**'i anımsamaları muhtemeldir.

Fahri Erdinç, yazınsal çalışmalarına yetecek ölçüde Bulgarca, Rusça ve Almanca bilmekteydi. Yazar için **Kemal Özer**: *"Sökmüş ve sökecek bütün şafakların habercisi. **Fahri Erdinç**'in sanatsal ve siyasal yönleriyle bir yazgı adamının kimliği var karşımızda. Onu tanımak, aynı zamanda o kimliği oluşturan ve direniş diye niteleyebileceğimiz temel öğeyi tanımak anlamına geliyor. Kökleri 1940'lara giden kendisine odak aldığı **Sabahattin Ali** ve **Nazım Hikmet**'in sanat anlayışlarıyla sürdüren ödünsüz bir yazar ve ozandır. Yapıtları, hem yazdığı döneme göre işlenişiyle ele aldığı sorunlarla bir ileri aşamayı gündeme getiriyor, hem de kendinden sonrasına dil ve anlatım bakımından bakıldığında, yaşamdan beslenen bir edebiyatın geçmişine ilişkin örnekler olarak okuyabileceğimiz gibi, onlarda yaşanan koşulların aşılması doğrultusunda önemli ipuçları da gösteriyor bizlere."* diyerek, yazarın, Çağdaş Türk Edebiyatı için önemli bir kaynak olduğunun vurgusunu yapıyordu. Tüm yapıtlarının konularını, şiir, öykü, roman ve anlatı olsun, daima halkın, ezilen insanın, işçi ve emekçiden alıyordu. **Erdinç**, emekten yana bir yazar olarak olaylara ve olgulara nasıl sınıfsal bir bakış açısı kazandırdığını da göstermekteydi.

Fahri Erdinç, yerleştiği Bulgaristan'da da sınıf mücadelesini Bulgaristan Komünist Partisi saflarında sürdürmeyi bir görev bilmiştir. Ve yazın çalışmalarını hiç aralık vermeksizin buradan devam etmiştir. Onun geriye bıraktığı eserlerin bu gün bile hala aranıyor ve okunuyor olması, yazdıklarının gerçeklikle ne ölçüde örtüştüğünün kanıtıdır. O hiçbir zaman düzen adamı olmamış, ömrünün sonuna kadar ayakları yere sağlam basan bir komünist olarak varlığını sürdürmüştür. Bu anlamda yeni kuşakların **Fahri Erdinç**'in yazdıklarından öğrenecekleri çok şey olduğunu söylemek sanırım yerinde olur. Egemenlerin finanse ettiği, desteklediği postmodern, yönlendirilmiş edebiyat yerine, yapıtlarında toplumsal gerçekçiliği tercih etmesi hiç de tesadüf değildir. **F. Erdinç**, aynı zamanda **Enver Gökçeler, Orhan Kemaller, Kemal Tahirler, Yaşar Kemaller, Nazım Hikmetler, Sabahattin Aliler** kuşağının önemli isimlerinden biridir de.

Yazarın bir şiiri:

PANAROMA- II

Sen hangi gövdenin
Yaralı başısın şaşkın dünya?
Çatık kaşların var resimlerinde
Beyninin yüzüne vurmuş humması;
Karaların, kırmızı lekelere
Denizlerin, pembe mendillere dönmüş.
Çelik kuşlar pislemiş kafana
En sonunda Atom'u…
O bir fiske olmuş
Sen, "Bin ah duyulan kâsei fağfur"
İster keramet, ister selamet say bunu'
Sersemce dönüşünden artık uyan,
Yaklaş güneşe doğru
Pervaneler gibi yan.

Fahri Erdinç

***

Fahri Erdinç, yurt dışına çıkmazdan önce bir süre tutuklanmış ve hapse girmiştir. Gelecekte yayımlayacağı "Acı Lokma" romanında bu olayı şöyle aktaracaktır:

"(...) Bir akşam ben de sarhoş kafa ile bütün belediye başkanlarını kalaylayıverdim, tamam mı.

"Tanık var mı? diye sordular karakolda.

"Var. Karpiç Lokantası'nın kapıcısı, bir de garson."

"Orada ne işin vardı be kuzum?" dedi, iyi niyetli komser.

*Yemek yemeye değil elbet, birini aramak için uğramıştım. Daha kapıda göğüslediler. "Yasak!" "Neden?" "İçerde Amerikalılar var." "Olsun, ben o Amerikalıları yemem, haşlama yiyeceğim." "Olmaz, dediler. resmi ziyafet bu." "Olur, olmaz." derken, azıttık işi. Beni yaka paça atmak istediler. İşte o zaman artık Amerikalıya da, onu memlekete balmumu ile çağırana da sıradan okudum. Daha ben bitirmeden iki sivil polis kollarıma giriverdiler." * (Sayfa 244)*

1940 ve 1945 yılları arasında yazdığı şiirleri; çocukluk, yurt, ölüm, Tanrı, gibi temalardan ve şiirleştirilmiş izlenimlerden oluşuyordu.

Cumhuriyet dönemi hikâyesini ana çizgileriyle hatırlamakta yarar var. Cumhuriyet dönemi hikâyeciliğinin ilk örnekleri, Osmanlı'nın çöküş döneminde yaşamaya başlayanlarca verilir. Yıkıcı bir dönemeçten geçtikleri için, Cumhuriyetçilerin bu hikâyecileri giderek yıpranmışlar ve kendilerinden sonraki gibi, kendileri de teker teker de olsa, edebi kişiliklerini sağlamlaştıramamışlardır.

Bunlardan **Sadri Ertem**'in Cumhuriyet sonrasında yazarlara kimi etkileri olmamış denemez. Ertem dışında kalan üç gerçekçi hikâyeci (**Fahri Celalettin, Selahattin Esin, Osman Cemal Kaygılı**) bugün hemen hemen unutulmuşlardır.

"... Böylece 1940-50 yılları arasına Türk hikâyesinin altın çağına gelinir. Belli başlı altı yedi hikâyeci, bu döneme imzalarını atar. Uzun bir zaman konuları ve hikâye anlayışlarıyla, yeni adların katılmalarıyla çağdaş hikâyemizde yerlerini sürdürürler.

Sait Faik, dışında kalan beş hikâyecimiz: **Umran Nazif, İlhan Tarus, Kemal Bilbaşar, Samim Kocagöz** ve **Orhan Kemal** aynı ortak özellikleri hikâyelerinde toplamış yazarlardır.

"... İşte bu çizelgede bir ad unutulur; çoğu kez **Sabahattin Ali** gibi 1950-60 arası edebiyat kitaplarından ve anılardan silinmiş biri. Bu **Fahri Erdinç**'tir... **Erdinç**'in Türkiye'deki hikâye serüveni 1947- 49 yıllarında *"Seçilmiş Hikâyeler Dergisi" "Varlık", "Adımlar"* ve *"Büyük Doğu"* gibi dergilerde yazar.

Kırmızı Ampul - Öyküler

'Kırmızı Ampul' Fahri Erdinç'in öykü kitaplarından biridir. 'Genç Kitaplar' tarafından yayımlanan yapıtta yazarın değişik yıllara ait on altı öyküsü yer almaktadır. 160 sayfalık özenle yayıma hazırlanan bu kitap bize bir ölçüde de olsa **Fahri Erdinç**'in öykücülüğü konusunda sağlam ipuçları vermektedir. Kitaplığımdan çıkardığım bu kitabın son baskısı 2006 yılında yapılmasına karşın, istendiğinde İnternet'teki çeşitli sitelerden bulmak her zaman mümkün. Edebiyat meraklılarına ve kentimiz Akhisar'ın değerlerini tanımak isteyenlere öneririm.

Yazarın Yapıtları:

- Şen Olasın Halep Şehri (Şiir/ 1945)

- İşte Böyle (Şiir/ 1956)

- Akrepler (Öykü/ 1952

- Asi (Öykü/ 1955)

- Memleketimi Anlatıyorum. (Öykü/ 1960)

- Diriler Mezarlığı (Öykü/ 1964)

- Canlı Barikat (Öykü/ 1973)

- Ali'nin Biri (Roman/ 1958)

- Acı Lokma (Roman/ 1961)

- Kore Nire (Roman/ 1966)

- Kardeş Evi (Roman/ 1979)

- Göç (Piyes/ 1952)

- Türkiye'de Çocuklar (İnceleme/ 1951)

- Kalkın Nazım'a Gidelim (Anı/ 1987)

** **Kaynak:** Kırmızı Ampul/ Fahri Erdinç/ Genç Kitaplar Yayınevi/ 2012/ İstanbul*

Bir IŞİD'linin İtirafları

ANF'den **Sedat Sur**'a konuşan **Gazitatar**, Girê Sipî'de (Til Ebyad) tümüyle Türk güçlerinden oluşturulan Konstantin Taburu'nda YPG/YPJ savaşçılarına karşı savaştığını anlattı.

Adıyaman Üniversitesi'nde okuduğunu ve 24 yaşında olduğunu ifade eden **Gazitatar**, IŞİD ile nasıl tanıştığını şu sözlerle anlatıyor: *"Okul ihtiyaçlarımı karşılamak üzere, Adıyaman ile Urfa arasında kurulan Suriyeli mültecilerin kaldığı kampa yemek veren amcama ait Yaşar Sofra isimli şirkette çalışmaya başladım. Kampta çalıştığım süre içerisinde genelde yalnız başıma takılıyordum. Kimseyle fazla bir ilişkim yoktu. Bir gün **Ahmet Korkmaz** isimli kendisi de kampa yemek veren başka bir firmada çalışan biri ile tanıştım, sohbet etmeye başladık. Ahmet kendisinden bahsetmeye başladı. Belli bir süre sonra sohbetlerimiz dini bir içerik kazanmaya başladı. Ahmet ile konuşmalarım sırasında bana cennet-cehennem konusunda anlattıkları bende bir korku uyandırdı. Bu sohbetlerden sonra namaz kılmaya başladım. Bir yandan bu duruma seviniyordum, yaşam tarzım değişmişti. Namaz ile birlikte Ahmet'in telkinleri üzerine dini içerikli kitaplar da okumaya başladım. Suriyeli mültecilerin kaldığı kampa yemek verme işimiz bitti. Ahmet ile Adıyaman'da görüşmeye başladık. Ahmet ile ilişkimiz ilerledi, sohbetlerimiz artık tamamen dini olmuştu. Bir gün Ahmet bana dini eğitime katılmak isteyip istemediğimi sordu. Kabul ettim. **Ahmet Korkmaz**'ın Adıyaman stadyumu yakınında Mezarlık Mahallesi'nde "dini eğitim kampı" olarak kullandığı bir evi vardı. O kampta **Yusuf, Eymen, İbrahim** isimli 4 kişi ile birlikte eğitim almaya başladık."*

IŞİD'E KATILMA SÜRECİ

Kampta 5 ay boyunca cihad üzerine dersler aldığını ifade eden **Gazitatar**, *"Beş ay bittikten sonra bir süre derslere ara verildi. Daha sonra Ahmet'in aranması çıktı. Ahmet artık Türkiye'de kalamayacağını söyledi. Bir süre sonra da İbrahim'den, Ahmet'in Suriye'ye geçtiğini öğrendik. Ahmet'in Suriye'ye geçmesinin ardından İbrahim ile görüşmeler devam etti. Ahmet, İbrahim üzerinden bize haber gönderiyordu. Son olarak 2015 Mayıs ayında Ahmet, İbrahim üzerinden haber göndererek DAİŞ'e katılmak isteyip istemediğimi sordu. Anlatıldığı gibi savaş olmadığını, Suriye'de savaş yaşanmadığını, bunların medyanın karalaması olduğunu iletti. Eğer kabul edersem, Suriye'de bir aylık Ribat (nöbet hizmeti) ardından İslam Devleti içerisinde istediğim şekilde bir iş verileceği ve normal bir yaşam sürdürebileceğimi aktardı. Ben de hem yaşadığım sıkıntılar hem de aldığım cihad eğitimi nedeniyle katılmayı kabul ettim. Cihad, bize "ya zafer ya şehadet... Öldüğün zaman Allahın sana verdiği nimetlerden, rızıklardan, hurilerden faydalanıyorsun, yaşadığın zaman İslam Devleti'nin toprakları genişliyor. Her halükarda faydalı çıkıyorsun, kazanıyorsun" diye anlatıldı. Ben de bu nedenle katılma kararı verdim"* diye konuşuyor.

ADIYAMAN'DAN SURİYE'YE GEÇİŞ

'Adıyaman'dan Suriye'ye nasıl geçtiniz?' sorusunu da yanıtlayan **Gazitatar** şöyle anlatıyor: *"Katılmayı kabul ettikten sonra İbrahim, bana ertesi gün hazır olmam gerektiğini söyledi. Valizimi hazırladım, bir inşaatta sakladım, aileme de hastaneye gideceğimi söyledim. Ertesi gün sabah erkenden uyandım, namazımı kıldım. İnşaattan valizimi aldım, İbrahim ile görüştüm. İbrahim, bana 'Kilis'e gideceksin, Kilis minibüs durağında bizim bağlantımız olan taksici ile görüşeceksin" dedi. Taksici'yi kısa boylu, dolgun, bıyıklı 35 yaşlarında biri olarak tarif etti. İsmini söylemedi. Otobüse bindim, önce Antep, ardından da Kilis'e geçtim. Minibüs durağında bulunan taksicilerin yanına gittim. Tarif edilen taksiciyi buldum. Taksici beni Suriye'ye geçirecek olan kuryeyi aradı. Kurye beni oradan alarak Kilis'in dışında bulunan, toplanma ve geçiş kampı olarak kullanılan bir yere götürdü. Ağaçların arasında bir yerdi. Dört-beş kadar toprak ev vardı. Orada Türkiye'nin başka bölgelerinden gelen 17 kişi daha bulunuyordu. Kurye bizi aldıktan sonra Cerablus Sınır Kapısı'nın 1 kilometre yakına kadar götürdü, burada Suriyeli sivillerin geçtiği bir hat var, o hattın 150 metre kadar yakınından bizi Cerablus'a geçirdi."*

'BİZE BÖYLE SÖYLENMEDİ'

Cerablus'ta karşılaştığı durumu da anlatan **Gazitatar**, *"Cerablus'a vardıktan sonra bizi karşılayan kişiler Bab kentine götürüleceğimizi, orada eğitim kampına alınacağımızı söyledi. "Eğitim kampından haberimiz yok, bize öyle bir şey söylenmedi" dedik. "Yeni bir uygulama. Dini eğitim ve ardından da askeri eğitim alacaksınız" diye cevap verdiler. Bizi eğitim kampına götürdüler. Bizim beklentimiz bu değildi. Başta söylendiği gibi bir aylık bir nöbet tutma görevi ardından bir iş verilecekti ve İslam Devleti içerisinde yaşayacaktım. Ama orada durumun anlatıldığı gibi olmadığını hemen anladım"* diye konuşuyor.

Eğitim kampının ardından Til Ebyad'a geri gönderildiğini ifade eden **Gazitatar**, *"Til Ebyad'a bir tabur olarak gönderildik. Bizim taburumuz zaten tümüyle Türklerden oluşan bir taburdu. Bizim tabura, Konstantin Taburu ismi verilmişti. 27 kişiden oluşan bir taburdu. Til Ebyad'a gittiğimiz günlerde YPG artık Til Ebyad'a ilerliyordu. Artık çatışma sesleri kentten duyuluyordu. O dönemde sadece bir defa çarşıya çıktım. Halk DAİŞ üyelerinden korkuyordu"* sözlerini kullanıyor.

Til Ebyad'da sivillerin geçişini engellemeye çalıştıklarını da anlatan **Gazitatar**, *"Ancak YPG artık kenti kuşatmaya başladı. Bunun üzerine bize de kentten kaçarak Reqqa'ya geçmemiz gerektiği söylendi. Biz kentten kaçtıktan sonra siviller de kenti boşalttı"* dedi.

'KAÇAMADAN YAKALANDIM'

Nasıl yakalandığı konusunda da bilgiler veren **Gazitatar** şunları söyledi: *"YPG artık kenti her açıdan kuşatmıştı. Biz kaçmaya çalışırken kentin güneyinde bir köyde kuşatmaya alındık. Çatışma yaşandı, yanımdakiler öldürüldü. Ben köyde bir ahıra saklandım. Bir süre orada kaldım. YPG'nin arama tarama çalışması sırasında yakalandım."*

Rojava'da cezaevinde bulunan **Gazitatar**, Adıyaman'da yaşayan gençlere de şu çağrıyı yapıyor: ***"Ortada zafer veya şehadet yok. Hayatınız mahvolur, her şey biter. Bize Türkiye'de anlatılanlarla, burada gördüklerim arasında dağlar kadar fark var. DAİŞ bize anlatıldığı gibi değil."***

Tayfun Benol aramızdan koparıldı

(24 Eylül 1960 - 10 Ekim 2015)

Lise yıllarında, İlerici Liseliler Derneği saflarında katılmıştı,
"biz başka bir alem isteriz" diye çıkılan o büyük yürüyüşe.
Her zaman ezilenlerin, dışlananların, emekçilerin yanında saf tuttu.
Her daim barış, özgürlük ve sosyalizm peşinde koştu.
Aklı ve vicdanı ne zaman çağırdıysa onu, o hep sokakta oldu.
Ve sokakta öldürüldü.
"Yeter artık, insanlar ölmesin" demek için gittiği Ankara'da ölü insan bedenleriyle iktidarlarını tahkim etmek isteyenlerin dehşetinden, vahşetinden nasibini aldı.
Ve elbette bu devran böyle gitmeyecek,
katillerin hesap verdiği sabahlara uyanacak Türkiye.
Ve biz asla unutmayacağız, hep aklımızda tutacağız anılarını,
mücadelesini ve her zaman gülen gözlerini.

Lise yıllarından bu yana aynı ideallerin peşinden koştuğu arkadaşları

EĞİTİM DİZİSİ: X

"Kapital"in Sayfalarından; İşçi Sınıfının Kan ve Gözyaşıyla Yazılan Tarihi

❑ Sinan DERVİŞOĞLU & Hurşit SAĞIROĞLU

Bu bölümde, geçen sayıda temellerini açıkladığımız kapitalist sömürünün ilk biçimlerini ortaya koyacak, bu konuda da yegâne referans olarak insanlık tarihinde yazılmış en dahiyane eserlerinden biri olan *"Kapital"*i kullanacağız. Önce *"Kapital"*i kısaca tanıtalım.

KAPİTAL: İşçi Sınıfı Mantığıyla, İşçi Sınıfı İçin Yazılmış Bir Şaheser

Bir akademik eser olarak *Kapital*'in önemini kimse, en sağcı politikacılar dahi inkâr etmez; hatta *"Kapital'i ben de okudum"* demeyi, çoğu zaman palavra da olsa, bir gurur vesilesi yaparlar. Bunun sebebi, *Kapital*'in çok ağır, derin, karmaşık bir teorik eser olarak görülmesi ve bunu okuyabilmenin ciddi bir birikim ve kültür gerektirdiği düşüncesidir.

Ancak gerçek bu mudur? Aslında *Kapital*'de, değer teorisinin felsefi kavramlarla açıklandığı ilk 200 sayfa dışında kalan bölümlerin büyük bir kısmı, okuma alışkanlığı olan herhangi bir işçinin rahatlıkla okuyup anlayabileceği bölümlerdir. *"Mutlak ve Göreceli Artı Değer"*, *"İş günü"*, *"Kapitalist Birikimin Genel Kanunu"* gibi bölümlerde anlatılan, önsözde de vurgulandığı gibi, "işçinin kendi hikayesidir". Bir işçi ya da ilerici bir okur için rahatlıkla, hatta "su gibi" okunabilecek bu bölümler, burjuva ya da sağcı bir okura sıkıcı, hatta rahatsız edici geldiği için kolay okunamayacaktır. Muhtemelen *Kapital*'i ağır ve okunması zor gösteren unsur da, esas olarak bu "rahatsız edici" gerçeklerdir.

Marx'ın, Kapital'deki üslubunu incelediğimizde başka bir önemli gerçek ortaya çıkmaktadır. Gerçekten ağır felsefi eserler olan *"Alman İdeolojisi"*, *"Kutsal Aile"* ya da *"Felsefenin Sefaleti"*nin aksine, Kapital'deki üslup son derece basit ve yalındır. **Marx**, iyi anlaşılması için, yaptığı birçok tespiti (değişik açılardan hareket ederek) 2-3 defa tekrar eder. İşçi sınıfının bu büyük öğretmeni *Kapital*'i açıkça işçiler için yazmış, bu metni onlar açısından anlaşılır kılmak için gözle görülür bir çaba sarf etmiştir. Gerçekten de *"Kapital"*, 19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyılda Marksist (sosyalist ve komünist) partiler tarafından işçi sınıfının temel eğitim kitabı olarak kullanılmıştır. Bu devrimci geleneği Türkiye işçi sınıfı hareketinde de canlandırmak, önümüzdeki dönemde komünistlerin önünde bir görev olarak durmaktadır.

"Düzgün" Bir İş Günü Kaç Saattir?

Bugün gönül rahatlığıyla "8 saat" diye cevap verdiğimiz bu sorunu cevabı, **Marx**'ın döneminde oldukça farklıydı. O dönem İngiltere'sinde yer yer 18 saat, genellikle de 16 saat ve 12 saat en yaygın iş günü süreleriydi *(Capital, İngilizce baskı, 1. cilt, Penguin Books, s.341)*. Parlamentoya yapılan baskılar sonucu belli işyerlerinde 12 saatlik iş günü gerçekleşmişti; 8 saat ise **Marx** için bile uzun vadeli bir umut, bir temenniydi *(a.g.e. s.542)*. **Marx**'ın artık değer sömürüsünü anlatmak için verdiği örneklerin çoğunda şahsen temel aldığı süre 12 saatlik iş günüydü.

Bu 12 veya 16 saatin içinde çoğunlukla "öğle paydosu" yoktu. İşçilerin yemek için öğle paydosu talebine patronların cevabı hep aynıydı: *"Biz de isteriz, ama o 1 saat arada (örneğin cam sanayinde) soğuyan fırınları yeniden yakmak ek masraf yaratır; o zaman bunu ücretlerinizden kesmek zorunda kalırız" (a.g.e. s.374)* Bu kâr hırsının yarattığı dehşet manzaralarından birini **Marx** şöyle aktarır: *"16 saat boyunca çalışan 7 yaşındaki bir işçinin, yemek için tezgâh başından ayrılması yasak olduğu için annesi öğlenleri fabrikaya gelmekte, çocuk tezgahta çalışırken ona annesi yemek yedirmektedir" (a.g.e, s.357)*

16 saatlik iş gününde, işçilere çoğu zaman eve gidecek vakit kalmadığı için, patronun kendilerine gösterdiği yerde, atölyede uyumak zorunda kalmaktaydı. Hangi koşullarda?

İnsan Açlıktan Ölebilir. Ya Havasızlıktan?

Haziran 1863'de Londra'da bir dikim işçisi olan **Mary Anne Walkley** akşamları yattığı atölyede ertesi sabah ölü bulunur. Doktorun koyduğu teşhis tüyler ürperticidir: Yorgunluğun üzerine gelen

oksijen yetersizliği!.. *(a.g.e. s.364)*. Gerek işçilerin yatıp kalkmak zorunda kaldıkları atölye odaları, gerekse patronların yaptırdığı sözde "işçi lojmanları"nda koşullar insanlık dışıdır. Londra Baştabipliğini bildirisine göre, kapalı mekanda bir insan sağlıklı yaşayabilmesi için adam başına düşmesi gereken asgari hava miktarı 11 metreküptür. Bu odalardaki ortalama ise 3 metreküpün altındadır. İşçiler ufak ve havasız odalara hayvan gibi tıkılmakta, neredeyse ayak basacak yer kalmayan odalarda yan yana uyumaktadır. İşte rakamlar: Lincolnshire bölgesinde değişik evlerde 12-15 metrekarelik odalarda yatan işçi sayıları: 8 (3 büyük, 5 çocuk), 7 (4 büyük, 3 çocuk), 9 (5 büyük, 4 çocuk), 8 (5 büyük, 3 çocuk)... *(a.g.e. s.846)*

Çocuk İşçi İçin Taban Yaşı Kaçtır? 8?, 6?.....3?

Kapitalizmin çocuk ve kadın emeğine olan açlığını **Marx**, maddi temelleriyle birlikte açıklar. Teknolojinin gelişmesiyle birlikte kalifiye (ve çoğunlukla yetişkin erkek) işgücüne ihtiyacı azalan patronlar, kullanılması basit olan makineleri kadın ve çocuklara kullandırtmayı tercih ettiler.

Sonuçta, Parlamentodan çıkan yasalara rağmen 8, hatta 6 yaşına kadar küçük çocuklar tezgâh başında ömürlerini tükettiler. Birçok fabrikada çocuk işçiler makineyi kullanabilmek için ustabaşları tarafından kucaklanıp tabureye oturtulmak zorundaydı. *(a.g.e. s.406)* Fiziksel yıpranmanın yanı sıra zihinsel gerilik de bu kuşağı harap etti. Okulda olmaları gereken yılları ekmek kavgası peşinde geçiren bu gençler yapılan ankette *"Yaşadığımız ülkenin adı nedir?"*, *"İngiltere neresidir?"*, *"İsa kimdir?"*, *"Dört kere dört kaç eder?"* sorularına cevap dahi veremediler *(a.g.e. s.370)*

Marx, kapitalizmin daha o yıllarda devreye soktuğu *"parçalanmış üretim modeli"*ni ele aldı ve evlerde oluşan yan sanayinin örneklerini verdi. Özellikle el hüneri gerektiren ince kumaş ve dantel üretiminde, elleri ufak olduğu için 2,5 yaşında çocukların dahi çalıştırıldığını bizlere aktarmaktadır. Dantel üretiminde ürünün kurumaması için odada şömine yakılamadığını, kışın insanların birbirlerine sokularak nefesleriyle ısındığını ve bu sektörde bu sebeplerden ötürü zatürre ve veremin yaygınlaştığını söyler **Marx**. (a.g.e. s.598)

İşçi Anne Çocuğunu Niye Öldürür?

Marx, İngiltere'nin belli bölgelerinde kadınların geniş tarım alanlarında tarım emekçisi olarak çalıştığını aktarırken, bu bölgelerde iklimin ılıman ve ücretlerin de makul olmasına rağmen çocuk ölümlerinin oranının yüksekliğini fark eder ve bu olayın sebeplerini analiz eder. Ortaya çıkan gerçek oldukça sarsıcıdır: Uzun süre evden uzak kalmak zorunda olan anneler,

***Marx**, "Kapital"de İngiliz sanayisinin motor sektörlerinden biri olan kömür madenlerini özel olarak inceler. Anlattıkları, **2014 Soma faciasın**a sebep olan duyarsızlığın ve kâr hırsının bire bir aynısıdır ve kapitalizmin ruhunda 150 yıldır hiçbir şeyin değişmediğini ortaya koymaktadır. Sorun bildik sorundur: Maden kazalarında toplu olarak yok olan işçiler, patrondan ek önleyici-kurtarıcı tedbirler için yatırım yapmasını istemektedir.*

evde başıboş kalan küçük çocuklarını ucuz afyon türevleriyle (opiate) uyutmayı tercih etmektedir. Bu ilaçlarla çocuk açlığı hissetmemekte, ve annesi dışardayken evde sürekli uyumaktadır. Böyle büyüyen çocuklar, doğal olarak uzun yaşamamaktadır; ancak yaşayanlar ise 10 yaşına vardıklarında yüzleri kırış kırış, zekâ geriliği olan, "kısa boylu ihtiyarlara" dönüşmektedir. Daha da ötesi, **Marx**, gazete haberlerine dayanarak, işçi anneler arasında (bakamadığı ve bir vicdan azabı haline geldiği için) evladını bilerek aç bırakma ve zehirleme vakalarının da yüksekliğine dikkat çeker *(a.g.e. s.521)*.

Namus ve İffet mi? İşçiye Gerekmez...

19. yüzyıl İngiliz toplumu "püriten" dediğimiz protestan ahlakına sıkı sıkıya bağlı, kadının namus ve iffeti gibi kavramlara önem veren bir toplumdur. Kendi karısının giyim ve kuşamı için son derece titiz ve "namuslu" olan İngiliz burjuvası, kadın işçileri madene (sıcaklık dolayısıyla) yarı çıplak ve erkek işçilerle birlikte yollamakta tereddüt etmez. İşçi kadının da bir cinsel onur ve ahlak duygusu olabileceğini düşünmeye dahi gerek duymaz. Toplam 10 kişilik 3 ailenin 20 metrekarelik bir odada yatıp kalkması da onların sorunu değildir. Bu yaşam tarzı, işçi aileler içinde ensesti artırmakta, ensest sonucunda hamile kalan işçi kızların büyük kısmı intihar etmektedir *(a.g.e. s. 842)*. Fuhuş ise, işçi sınıfını vuran bir diğer toplumsal afettir. Patronlar "esnek çalışma saati" diye 16 saatlik iş günün içine 1'er 2'şer saatlik molalar koyduğunda, kadın işçiler bu boş zamanı kendilerine üç kuruş daha kazandıracak yegâne faaliyet, yani fuhuş için değerlendirmektedir.

2014 Soma'dan 1866 Liverpool'a Kömür Madenleri: Aynı Alçaklık, Aynı Yüzsüzlük !..

Marx, *"Kapital"*de İngiliz sanayisinin motor sektörlerinden biri olan kömür madenlerini özel olarak inceler. Anlattıkları, **2014 Soma** faciasına sebep olan duyarsızlığın ve kâr hırsının bire bir aynısıdır ve kapitalizmin ruhunda 150 yıldır hiçbir şeyin değişmediğini ortaya koymaktadır. Sorun bildik sorundur: Maden kazalarında toplu olarak yok olan işçiler, patrondan ek önleyici-kurtarıcı tedbirler için yatırım yapmasını istemektedir. Patronlar uzun süre bu önerilere sağır kalır, bu önerileri yapan işçileri işten attırırlar. Sonunda 1866'da Parlamentodan bir komisyon işçilerle görüşmeye gelir. Burjuva parlamenterlerin işçilere sorduğu sorular, insana tiksinti veren bir ikiyüzlülüğü barındırmaktadır: *"Ek yatırım sonucunda ücretlerinizin düşmesine razı gelir misiniz?"*; ya da *"Madenler için müfettiş tayin edilmesi devletin iş yükünü ve masrafını artırmaz mı?" (a.g.e. s.632)* İşçilerin cevapları ise son derece nettir ve sadece burjuvaları "insan olmaya" davet etmekten ibarettir. Uzun direniş ve mücadeleler sonucu maden sahipleri zorla da olsa tedbirleri almaya mecbur kalırlar.

Çalışacağına Hapse Gir, Daha İyi !..

Marx, *"Kapital"*de işçi sınıfının beslenme sorununu da ele alır. İşçilerin ortalama günlük tayınlarındaki protein ve karbonhidrat miktarlarını ve oranlarını titizlikle inceler. Bir şaşırtıcı sonuca daha varır: İşçilerin beslenme seviyesi, sadece ordudaki erlerin değil, hapishanelerdeki mahkumların bile altındadır !.. Çoğu hırsız ve katil olan ve "Majestelerinin" hapishanelerinde yatan mahkumlar, alnının teriyle yaşamaya çalışan işçilerden daha iyi beslenmektedir!.. *(a.g.e. s.834)* Bunun yanı sıra **Marx**, işçi sınıfının alım gücüne denk düşen gıdalardaki sahtekarlığı da inceler ve yoksul mahallelerde satılan ekmek numunelerinin içinden çıkan yabancı maddelerin (toz, kum, şap, tebeşir..) listesini verir. *(a.g.e. s.278)*

Her Şey Mücadele ile Kazanıldı Mücadele Olmazsa Her Şey Kaybedilir!..

Bu resim karşısında *"Bunlar eski vahşi kapitalizm dönemine mahsus. Şimdi çok şükür böyle şeyler yok"* şeklinde ifade edilecek burjuva "iyimserliği" koca bir tarihi inkâr etmektedir. İşçi sınıfı gerek İngiltere'de, gerekse tüm dünyada bugün bu resimden (nispeten) daha iyi koşullarda yaşıyorsa, bu 100 yıl boyunca on binlerce ölüye, kan ve gözyaşına mal olan çetin mücadeleler sayesindedir. Bu kazanımları tarihte ilk elde eden İngiliz işçi sınıfının dahi, örgütlülüğün zayıfladığı 1980'lerde çok ciddi kazanımlarını Thatcher gericiliğine nasıl kaptırdığı hala hatırlardadır.

Bu açıdan, ekonomi politik, sadece bir formüller, denklemler ve şemalar bilimi değil, sınıf mücadelesinin bilimidir. *"Kapital"* de sadece saygın bir akademik eser değil, işçi sınıfının **Marx**'ın kaleminden insanlığa yaptığı bir haykırış ve bir savaş çağrısıdır. *"Kapital"*deki resim, işçi sınıfının şu şiarının haklılığını ve güncelliğini bir kez daha vurgulamaktadır: ***"Ya sosyalizm, ya barbarlık!"***

ÖNEMLİ BİR AÇIKLAYICI NOT:

Geçen sayıdaki bölümde, işçinin patron ile yaptığı ve işgücünü sattığı sözleşmeyi *"iki özgür insan arasında eşit ve meşru bir alışveriş"* olarak tanımlamıştık. Bazı okuyucular, işçinin *"özgür bir insan"* olarak tanımlanmasını yanıltıcı olabilecek bir ifade olarak nitelendirdiler. Gerçekten de buradaki *"özgürlük"* Marksist anlamda özgürlük değil (kapitalizm altında kimsenin Marksist anlamda özgür olmadığı aşikârdır), burjuva hukuku anlamında özgürlüktür. İfade **Marx**'a aittir: *"(İşçinin işgücünü satabilmesi için –SD), kendi işgücünün, dolayısıyla kendi şahsının özgür olması gerekir. O ve paranın sahibi pazarda karşılaşırlar ve birbirleriyle meta sahipleri olarak eşitlik temelinde ilişkiye girerler. Aradaki yegane fark birinin satıcı, diğerinin alıcı olmasıdır ve kanun gözünde eşittirler... ... Paranın sermayeye dönüşmesi için, para sahibinin meta pazarında özgür işçiyi müsait bulması gerekir ve bu işçi çift anlamda özgür olmalıdır: Özgür bir birey olarak iş gücüne kendi öz malı olarak sahip olmalı ve satacak başka hiçbir malı olmayıp onlardan azade olması gerekmektedir" (Kapital, İngilizce baskı, s. 271 – 272).*

Burada **Marx**'ın kastettiği, işçinin silah zoruyla çalıştırılan köle, ya da derebeyinin kendi malı gibi alıp sattığı bir serf değil, burjuva hukukuna göre özgür bir vatandaş olduğudur. Sömürü ise hukuk dışı yöntemlerle ya da zor kullanımı ile gerçekleşen bir olay değil, vücudu üzerinde kimsenin tasarruf hakkına sahip olmadığı (bu anlamda "özgür") işçinin, gerçekleştirdiği meşru bir alışverişin sonucudur. Dolayısıyla sömürü, burjuva hukukundan hareketle eleştirilecek bir olgu değil, bir sistem ve üretim biçimi sorunudur.

Politika Gazetesi'ni bulabileceğiniz adresler

Politika Gazetesi 57 ilde temsicilerimiz vasıtasıyla dağıtılmakta ve satılmaktadır. Şimdi ikinci aşama olarak il ve ilçelerde Kitabevi ve Gazete Bayiileri vasıtasıyla da dağıtımı genişletmek amacındayız. Siz de il ve ilçelerinizde uygun gördüğünüz Kitabevi ve Gazete Bayiileri ile ilişki kurarak onların isim adres ve telefon numaralarını Gazete Merkezimize iletebilirsiniz.

İSTANBUL
Anadolu Yakası:
Kadıköy: *Mephisto Kitabevi:* Muvakkithane Cad. No:5
Kadıköy: *Üç Deniz Kitabevi:* Pavlonya Sok. No:10 Kadıköy
Avrupa Yakası:
Beyoğlu: *Mephisto Kitabevi:* Kuloğlu Mh. İstiklal Cad. No:125
Beyoğlu: *Semerkant Kitabevi:* .Süslü Saksı Sk. No:5 Tarlabaşı
Osmanbey: *Beyaz Adam Kitabevi:* Halaskargazi Cd. 17/A
Mecidiyeköy: *Karaduman Gazete Bayii:* Mecidiyeköy
Eyüp: *Özgür Büfe:* Karadolap Mah. Veysel Karani Cd. No: 16/A
Beylikdüzü : *Barış Market:* Beylikdüzü Mh. Cumhuriyet Çarşı
Esenkent: *Havana Büfe:* Enverpaşa Cd. No: 7 Esenyurt
ANKARA
Kızılay: *Doruk Kitabevi:* Mithatpaşa Cad. 28/A Kızılay
Kızılay: *Tayfa KitapKafe:* Meşrutiyet Mah. Selanik Cad. 82/32
Kızılay: *Turhan Kitabevi:* Yüksel Cad. No: 8 Çankaya - Ankara
İZMİR
Alsancak: *Yakın Kitabevi:* Kıbrıs Şehitleri Cad. No:104/A
Buca: *Emek Kitabevi:* Vali Rahmi Bey, Uğur Mumcu Cd. No:2,
ANTALYA
Merkez: *Kitapkurdu Sahaf:* Elmalı Mh. 25. Sk. No:5/A M.paşa
TRABZON
Merkez: *RA Kitabevi:* Uzun Sk. Saray Çarşısı No:60 Trabzon
RİZE
Fındıklı: *Arkadaş Kitap-Kırtasiye:* Cumhuriyet Cd. No: 50/B
MARDİN
Kızıltepe: *Aldemir Basım Dağıtım:* Orduevi Karşısı No:6 D:6
DİYARBAKIR
Yenişehir: *Aram Kitabevi:* Koop. Mah. Gevran Cad. 1. Geçit Sarıoğlu Apt. No:14/4 Ofis
Yenişehir: *Özde Büfe:* Ofis Ekinciler Cad. Devran Apt Altı
EDİRNE
Merkez: *Bellek Kitabevi:* Sabuni Mh. Muhittin Günel İş Mrk. D:Z-08, Balıkpazarı
ESKİŞEHİR
Odunpazarı: *İnsancıl Kitabevi:* İstiklal Mh. Yeşiltepe Sk. 24/A,
BALIKESİR
Erdek: *Ekin Kitabevi:* Yalı Mah. Neyyire Sıtkı Cad. No:15,
ÇANAKKALE
Merkez: *Divit Kitabevi:* Kemalpaşa Mh. Fetvane Sok. N0:26/A
AYDIN
Didim: *Emek Büfe:* Mavi Şehir Belediye Halk Pazarı, Didim
MALATYA
Merkez: *Fidan Kitabevi:* Kiğılı Cami Mevki, No:1, Malatya
SAMSUN
İlkadım: *Penguen Kitabevi:* Çiftlik Mh. Ümraniye Sk. No:27/A
ŞIRNAK
Merkez: *Kelepir Kitabevi:* Sökmenler Plaza, Zemin Kat, No:4
KARAMAN
Merkez: *Danış Kitabevi:* Külhan Mah. 2.İstasyon Cad No:5
KIRŞEHİR
Merkez: *Gül Kitabevi:* Lise Cad. Kaplan Apt. No: 21

Politika
SAVAŞSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN

İki haftalık süreli yayın
Sahibi ve Sorumlu Müdürü: **K. Tayfun Benol**
Genel Yayın Koordinatörü : **S. Kemal Atakan**

Yönetim Yeri: İbrahim Ağa Cami Sk. No:11/1 Kadıköy-İst.
Telefon: 0216 428 10 21 **Telefax:** 0216 428 10 22
E-posta: **bilgi@politikagazetesi.org**
Web adresi: **www.politikagazetesi.org**

Basıldığı yer: Ezgi Matbaa, Sanayi Cad. Altay Sk. No: 14
Çobançeşme/B.Evler-İstanbul Telefon: 0212 452 23 02

Yurtiçi Abone Bedeli : Yıllık 24,- TL
Yurtdışı Abone Bedeli: Yıllık 24,- EUR / 30,- USD

Politika Gazetesi / K.Tayfun Benol
Türkiye İş Bankası Hesap Numaraları:
TRL Hesap No: 1209 0199521
TRL IBAN: TR 40 0006 4000 0011 2090 1995 21
EUR Hesap No: 1209 0102491
EUR IBAN: TR 36 0006 4000 0021 2090 1024 91
SWIFT CODE: ISBKTRIS
USD Hesap No: 1209 0102486
USD IBAN: TR 74 0006 4000 0021 2090 1024 86

Önemli not: İşsiz, emekli, engelli, öğrencilere yurtiçi ve yurtdışı fiyatlarından % 50 indirim, devrimci siyasi tutsaklara ücretsiz abonelik.

KARŞI LİG BAŞLADI

Karşı Lig 17 Ekim günü Kalamış'ta yapılan basın açıklaması ile start aldı. Ankara'da yitirdiğimiz arkadaşlarımız, yoldaşlarımız için yapılan saygı duruşunun ardından okunan basın açıklamasında şöyle denildi:

"Gezi Direnişi'nde omuz omuza gelen ve dayanışmanın yarattığı özgüvenle bir arada durmaya çalışan bizler biliyoruz ki; 10 Ekim 2015 cumartesi günü Ankara'da yaşanan katliam siyasi iktidarın yol verdiği IŞİD çetesiyle bağlantılı bir katliamdır. Tıpkı, yakın zamanda Diyarbakır'da, Suruç'ta yaşanan saldırıların yol açtığı katliamlar gibi...

Tıpkı, Batı'dan Kobané'ye uzanan dayanışma köprüsünün 'bilinçli' olarak bombalanması gibi... Tıpkı, Temmuz ayından bu yana bölgedeki Kürt illerinde her gün sokağa çıkma yasağının ilan edilip, bizzat kolluk kuvvetlerinin sivil halkı hedef alarak bombalaması gibi...

Ankara katliamının üzerinden birkaç gün geçmesinin ardından, tribünlerde ölülerimize saygı bile göstermeyen, ölülerimizi ıslıklayan, bizi sahanın dışına atmaya çalışan zihniyete karşı bizler, her zaman sahada sol kanatta olacağız! Çünkü hepimiz solağız!

"Vardık! Varız! Var olacağız!"

Öfkemiz, yasımız, isyanımız büyük ve biliyoruz ki dinmeyecek! Ve yitirdiğimiz canlarımıza söz veriyoruz: Öfkemiz, yasımız ve isyanımız hayatlarımızın her alanında baki kalacak… Unutmak yok, affetmek yok!

Biliyoruz ki; bu topraklarda yaşayan bizler, barış ve kardeşlik köprüsünü omuz omuza, sokakta, sahada, tribünlerde hep birlikte kuracağız. Ve inanıyoruz ki, bu topraklarda ve yeryüzünde barış kazanacak!

Bugün burada, Ankara'da yitirdiğimiz canlarımız için "Savaşa Karşı" bu topraklarda ve yeryüzünde tek ses, tek yürek Barış'ı savunacağımıza söz veriyoruz... Sokaklarda, sahada, tribünlerde "İnadına Barış", "İnadına İnsanlık" diye haykırmaya devam ediyoruz!

İnsanlığı hedef alan bu hain saldırıyı, katliamı kınıyoruz, yastayız ve isyan etmeye devam edeceğiz! Çünkü korkmuyoruz! Ve yüksek sesle haykırıyoruz: "Biz Kazanacağız"...

*Ve yolumuza ışık tutan üstat **Yaşar Kemal**'in deyişiyle; "Dağlar, insanlar ve hatta ölüm bile yorulduysa, şimdi en güzel şiir, barıştır." Bizler, bu şiarla nefes almaya ve omuz omuza mücadele etmeye devam edeceğiz...*

"Savaşa karşı" Karşı Lig! İnadına Barış!

Karşı Lig Takımları"

Karşı Lig'in kurulmasıyla birlikte 16 maddeden oluşan bir de Manifestosu yayınlandı. Bu 16 maddenin tümünü yerimiz olsa da burada yayınlasaydık diye hayıflanmıyor değiliz. Hepsi birbirinden önemli. Ama dedik ya yerimiz dar...

7- Karşı Lig, farklılıklarla bir arada durmayı bilir. Çoğunlukçuluğu değil, çoğulculuğu esas görür. Sahada oyunu ciddiye alır, gereğini yapar, yeteneği ve gücü kadar emeğini koyar, **"emeğin"** değerini ve önemini hem sahada hem hayatta iyi bilir... Bu yüzden de, ne aşırı gururlanır ne de kendini aşağılar. Sahada egolarına teslim olmaz, manasız hoyratlıklara müsaade etmez, Gezi direnişinde bu kadar benzemez bir arada durmuşken, futbol sahasını kendine dar etmez.